

POLITICI PRIVIND SCHIMBĂRILE CLIMATICE

Master Managementul Resurselor Naturale

Facultatea de Ecologie

Anul 1, Semestrul 1

Evoluția regimului climatic al Națiunilor Unite

I. Introducere

Dezvoltarea regimului climatic al ONU poate fi împărțită în patru faze. Prima a fost o fază de stabilire a agendei, care s-a extins până în 1990. Cea de-a doua a fost o fază constituțională, când a fost instituit cadrul de bază al regimului climatic al ONU, începând cu 1991, când Adunarea Generală a ONU a inițiat negocierea unei convenții cadru privind schimbările climatice și continuând până în 1994, când Convenția Cadru privind Schimbările Climatice a intrat în vigoare. A treia etapă a fost reglementarea, axându-se pe negocierea, elaborarea și operaționalizarea Protocolului de la Kyoto, care a impus țărilor industrializate să își reducă emisiile de dioxid de carbon (CO₂) și alte cinci gaze care contribuie la efectul de seră. Acesta a prelungit din 1995, când mandatul de la Berlin a lansat negocierile, prin intrarea în vigoare a Protocolului de la Kyoto în 2004, și a inclus adoptarea acordurilor de la Marrakesh din 2001, care stabilesc norme detaliate privind modul în care va funcționa Protocolul de la Kyoto. În cele din urmă, perioada din 2005 s-a concentrat asupra a ceea ce trebuie făcut după 2012, când s-a încheiat prima perioadă de angajament a Protocolului de la Kyoto. Etapele acestei faze includ Planul de acțiune de la Bali din 2007; Acordul de la Copenhaga din 2009; Platforma de la Durban din 2011, care a inițiat o nouă rundă de negocieri pentru a aborda perioada începând din 2020; amendamentul de la Doha din 2012, care a extins Protocolul de la Kyoto până în 2020; Și Acordul de la Paris din 2015, care abordează perioada începând cu 2020.

II. Stabilirea ordinii de zi (1985-1990)

Deși teoria generală a încălzirii cu efect de seră a fost înțeleasă de oamenii de știință de la sfârșitul secolului al XIX-lea, un regim internațional pentru a aborda problema schimbărilor climatice a început să se dezvolte numai în anii 1980. Până în 1979, eforturile depuse de organizatorii primei conferințe mondiale privind schimbările climatice pentru a atrage participarea factorilor de decizie s-au dovedit a fi nereușite și chiar în 1985, când la Villach, Austria, oficialii guvernamentali din statele Unite (SUA) care au participat la aceasta fără instrucțiuni specifice a avut loc un atelier major privind schimbările climatice. În schimb, la sfârșitul anilor 1980, Congresul SUA a organizat audieri frecvente cu privire la încălzirea globală; problema a fost ridicată și discutată în Adunarea Generală a ONU; Iar întâlnirile internaționale, cum ar fi Conferința de la Toronto din 1988, conferințele de la Haga și Noordwijk din 1989 și cea de-a doua Conferință mondială privind clima din 1990 (SWCC) au atras numeroși miniștri și chiar câțiva șefi de stat.

Dezvoltarea problemei schimbărilor climatice a avut loc inițial pe scena științifică, ca urmare a unei mai bune înțelegeri a problemei. Prin măsurători atente la observatoarele de la distanță, cum ar fi Mauna Loa, Hawaii, oamenii de știință au stabilit la începutul anilor 1960 că concentrațiile atmosferice de CO₂ (gazele cu efect de seră preprimare (GES)) au crescut, de fapt. „curba Keeling”, care arată această creștere, este unul dintre puținele fapte necontestate în controversa privind schimbările climatice și a condus la creșterea inițială a preocupărilor științifice la sfârșitul anilor 1960 și începutul anilor 1970. În anii '70 și '80, îmbunătățirea puterii informatice a permis oamenilor de știință să dezvolte modele informatice mai sofisticate ale atmosferei, care, deși încă sunt supuse unei incertitudini considerabile, au condus la creșterea încrederii în previziunile privind încălzirea globală.

Pe baza unei revizuirii a acestor modele, un raport din 1979 al Academiei naționale de Științe a SUA a concluzionat că, în cazul în care CO₂ din atmosferă ar continua să crească, „nu ar exista niciun motiv să ne îndoim că schimbările climatice vor avea ca rezultat faptul că aceste schimbări vor fi neglijabile”. În plus, la mijlocul anilor 1980, oamenii de știință au recunoscut că emisiile umane de alte gaze reziduale, cum ar fi metanul și oxidul de azot, contribuie, de asemenea, la efectul de seră, ceea ce face ca problema să fie și mai gravă decât se credea anterior. În cele din urmă, reevaluările atente ale temperaturii istorice au crescut

într-adevăr de la mijlocul secolului XX. În ciuda acestor progrese, dacă îmbunătățirea cunoștințelor științifice ar fi fost suficientă pentru a stimula acțiunea politică în condiții îndoielnice, în special având în vedere incertitudinile științifice cu privire la schimbările climatice, care persistă chiar și în prezent. Deși dezvoltarea cunoștințelor științifice a fost semnificativă în stabilirea unei baze pentru dezvoltarea interesului public și politic, trei factori suplimentari au acționat ca catalizatori direcți ai acțiunii guvernamentale.

În primul rând, un mic grup de oameni de știință din țările dezvoltate, cu orientare ecologică, inclusiv Bert Bolin din Suedia, care ar deveni ulterior primul președinte al Grupului interguvernamental privind schimbările climatice (IPCC), a lucrat pentru a promova problema schimbărilor climatice pe agenda internațională. Ca cifre majore în înființarea științei internaționale, cu legături strânse cu Organizația meteorologică Mondială (OMM) și Programul Națiunilor Unite pentru mediu (UNEP), acești oameni de știință au acționat ca „brokeri de cunoștințe” și antreprenori, contribuind la traducerea și difuzarea cunoștințelor științifice emergente cu privire la efectul de seră prin ateliere și conferințe, articolele din reviste nespecializate și contactele personale cu factorii de decizie politică. Reuniunile Villach din 1985 și 1987, înființarea Grupului consultativ privind gazele cu efect de seră sub auspiciile OMM și UNEP, raportul Comisiei Enquete din Germania, Mărturia modelelor climatice, cum ar fi James Hansen de Administrația Aeronautică națională și Spațială (NASA) în fața comisiilor Congresului SUA din 1987 și 1988- toate aceste evoluții au ajutat la familiarizarea factorilor de decizie cu schimbările climatice și de a transforma dintr-o teorie speculativă într-o posibilitate din lumea reală. În al doilea rând, dezvoltarea regimului climatic la sfârșitul anilor 1980 și începutul anilor 1990 a reat un val de activitate în domeniul mediului care a început în 1987 odată cu adoptarea Protocolului de la Montreal privind substanțele care epuizează stratul de ozon și publicarea raportului Comisiei Brundtland, viitorul nostru comun, Și a fost prezent la Conferința ONU privind mediul și dezvoltarea din 1992 (UNCED) de la Rio de Janeiro. Ultima jumătate a anilor 1980 a reprezentat o perioadă de îngrijorare sporită în ceea ce privește problemele globale de mediu, în general, inclusiv epuizarea stratului de ozon stratosferic, despădurirea, pierderea diversității biologice, poluarea oceanelor și comerțul internațional cu deșeuri periculoase.

Descoperirea „găurii de ozon” din Antarctica în 1985, urmată de confirmarea care rezultă din emisiile de clorofluorocarburi (CFC), a demonstrat în mod dramatic că activitățile umane pot afecta într-adevăr atmosfera globală și a ridicat în general importanța problemelor atmosferice. Inițial, preocuparea publică cu privire la încălzirea globală a mers pe coattails a problemei ozon. În cele din urmă, valul de căldură și seceta din vara anului 1988 din America de Nord a dat un impuls popular enorm preocupărilor legate de încălzirea globală, în special în SUA și Canada. Până la sfârșitul anului 1988, problemele globale de mediu au fost atât de proeminente încât revista Time numit pe cale de dispariție Pământ “Publicistul anului”. O conferință organizată de guvernul canadian în iunie 1988 a solicitat reducerea emisiilor globale de CO₂ cu 20% până în anul 2005; elaborarea unei convenții cadru globale pentru protejarea atmosferei; și înființarea unui fond mondial pentru atmosferă, finanțat parțial printr-o taxă pe combustibili fosili. Anul 1988 a reprezentat un moment de cumpănă în apariția schimbărilor climatice ca o problemă interguvernamentală. În timpul etapei de stabilire a agendei, distincția dintre actorii guvernamentali și cei neguvernamentali a fost neclară. Problema schimbărilor climatice a fost dominată, în principal, de oameni de știință neguvernamentali, în principal orientați către mediu. Deși unii erau angajați ai guvernului, acțiunile lor nu reflectau pozițiile oficiale naționale.

În plus, seria de reuniuni cvasi-oficiale pe care le-au ajutat la organizare - care au avut influență în comunicarea consensului științific cu privire la schimbările climatice și articularea unui set de răspunsuri politice inițiale - au fost mai degrabă neguvernamentale decât interguvernamentale.

Perioada 1988-1990 a fost de tranziție: Actorii neguvernamentali au avut încă o influență considerabilă, dar guvernele au început să joace un rol mai important. IPCC reflectă această ambivalență. Înființată de OMM și UNEP ÎN 1988 la inițiativa guvernului, în parte ca mijloc de reafirmare a controlului guvernamental asupra problemei schimbărilor climatice, cele mai influente realizări ale IPCC au fost evaluările științifice ale produselor de încălzire globală ale comunității științifice internaționale mai mult decât ale guvernelor.

Printre punctele de reper ale fazei de pre-negociere a problemei schimbărilor climatice s-au numărat:

- Rezoluția Adunării Generale a ONU din 1988 privind schimbările climatice, care caracterizează climatul ca fiind "preocuparea comună a omenirii.
- Summit-ul de la Haga din 1989, la care au participat șaptesprezece șefi de stat, care au cerut dezvoltarea unei "noi autorități instituționale" pentru a păstra atmosfera pământului și pentru a combate încălzirea globală.
- reuniunea ministerială de la Noordwijk din 1989, prima reuniune interguvernamentală la nivel înalt care se concentrează în mod specific asupra problemei schimbărilor climatice
- noiembrie 1990 A doua Conferința mondială privind schimbările climatice, care, spre deosebire de predecesorul său cu un deceniu în urmă, a fost un eveniment politic major, organizat la nivel de Guvern.

Până la convocarea celei de-a doua conferințe mondiale privind schimbările climatice în 1990, cele trei dinamici de bază ale negocierilor privind schimbările climatice au început deja să se manifeste:

- în primul rând, o separare între țările dezvoltate între suporterii și oponenții ai unor limite cantitative obligatorii din punct de vedere juridic privind emisiile de GES.

Etapă de referință în dezvoltarea regimului climatic al ONU

1988- Adunarea Generală a ONU adoptă prima rezoluție privind schimbările climatice, declarând că schimbările climatice sunt de interes comun

1990- Adunarea Generală a ONU stabilește Inc, pentru a negocia o convenție-cadru privind schimbările climatice care să conțină angajamente corespunzătoare

1992- FCCC adoptat, Deschis pentru semnare la UNCED

1994- FCCC intră în vigoare

1995- mandatul de la Berlin a fost adoptat, autorizând negocierea unui protocol care să conțină obiective cuantificate de limitare a emisiilor pentru țările dezvoltate, dar excluzând orice noi angajamente pentru țările în curs de dezvoltare

1997 – Protocolul de la Kyoto adoptat

2001 – Acordul de la Marrakesh a adoptat, operaționalizând Protocolul de la Kyoto

2004 – Protocolul de la Kyoto intră în vigoare

2007 – Planul de acțiune de la Bali adoptat; inițierea unui proces cuprinzător de abordare a acțiunilor de cooperare pe termen lung privind schimbările climatice

2011- Platforma de la Durban a adoptat, lansând o nouă rundă de negocieri pentru a aborda perioada începând cu 2020

2012 – amendamentul de la Doha adoptat, Extinderea Protocolului de la Kyoto până în 2020

2013- Decizia COP Varșovia invită părțile să prezinte INDC în contextul acordului din 2015

2014 – apelul lansat la Lima pentru combaterea schimbărilor climatice a fost adoptat, convenind asupra „elementelor unui proiect de text de negociere” și oferind orientări cu privire la INDC

2015- Acordul de la Paris a fost adoptat

- în al doilea rând, o separare între țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare în ceea ce privește responsabilitățile care le revin în ceea ce privește abordarea schimbărilor climatice.
- în cele din urmă, o separare între țările în curs de dezvoltare între cele îngrijorate mai mult de schimbările climatice și cele îngrijorate mai mult de dezvoltarea economică.

Separarea dintre țările dezvoltate a fost prima dinamică care a apărut. Țările dezvoltate au realizat cea mai mare parte a cercetării științifice privind schimbările climatice, au avut cele mai active circumscripții și ministere de mediu și, ca urmare, au fost primele țări care au devenit foarte preocupate de problema schimbărilor climatice. La întâlnirea de la Noordwijk din 1989, divergențele dintre ele au devenit evidente. Pe de o parte, majoritatea țărilor europene au sprijinit abordarea utilizată pentru a aborda problemele acide legate de ploaie și de epuizarea stratului de ozon, și anume stabilirea unor limitări cantitative privind nivelurile naționale de emisii de gaze cu efect de seră („țintă și calendar”).

Pe de altă parte, SUA-susținut la Noordwijk de Japonia și Uniunea Sovietică- a contestat această abordare pe motiv că obiectivele și calendarele erau prea rigide, nu au luat în

considerare circumstanțele naționale diferite și ar fi în mare măsură simbolice. În schimb, SUA au susținut că accentul ar trebui pus pe cercetarea științifică ulterioară și pe dezvoltarea strategiilor și programelor naționale, mai degrabă decât internaționale, poziția la care a revenit ulterior a doua administrație Bush mai mult de un deceniu mai târziu.

A doua Conferința mondială privind schimbările climatice a constatat apariția unei a doua linii de eroare în cadrul negocierilor privind schimbările climatice, în mod colectiv, ca grup de 77 și ca China (G-77/China, compusă în prezent din 134 de țări). La începutul anului 1990, în cadrul conferinței de la Londra privind ozonul, țările în curs de dezvoltare au insistat cu succes pentru crearea unui fond special care să îi ajute să pună în aplicare Protocolul de la Montreal privind substanțele, pe care conferința de mediu programată să o aibă loc la Rio de Janeiro în 1992, conferă o importanță egală mediului și dezvoltării. În contextul schimbărilor climatice, țările în curs de dezvoltare au căutat o mai mare reprezentare și au susținut că schimbările climatice ar trebui privite nu doar ca o problemă de mediu, ci și ca o problemă de dezvoltare. Din ambele motive, ei au insistat să mute negocierile de la limitele relativ tehnice și înguste ale IPCC, în care au considerat că este dificil să participe în mod egal cu țările industrializante la Adunarea Generală a ONU. Eforturile lor s-au dovedit a fi încununate de succes, iar rezoluția din decembrie 1990 de autorizare a inițierii negocierilor a plasat negocierile sub auspiciile Adunării Generale, mai degrabă decât sub egida IPCC, UNEP sau OMM, așa cum ar fi preferat țările dezvoltate.

Cu toate acestea, încă din 1990, a devenit evidentă și separarea dintre țările în curs de dezvoltare. Țările în curs de dezvoltare au fost de acord cu necesitatea asistenței financiare și a transferului de tehnologie, dar cu puține alte aspecte. La un capăt al spectrului, țările mici insulare în curs de dezvoltare, temându-se de inundarea de la creșterea nivelului mării, au sprijinit angajamente ferme de limitare a emisiilor. A doua Conferința mondială privind schimbările climatice s-a organizat în Alianța statelor insulare mici (AOSIS), un grup care continuă să joace un rol major în promovarea unor acțiuni mai puternice. La celălalt capăt al spectrului, țările producătoare de petrol au pus sub semnul întrebării știința schimbărilor climatice nu ar trebui să încalce suveranitatea lor - în special dreptul lor de a se dezvolta economic. Aceștia au susținut că nu sunt responsabili pentru crearea problemei schimbărilor climatice și că au alte priorități mai presante, în special dezvoltarea economică. Aceștia au

susținut că nu sunt responsabili pentru crearea problemei schimbărilor climatice și au avut alte priorități mai presante, în special dezvoltarea economică și reducerea sărăciei. În opinia lor, deoarece țările dezvoltate au fost responsabile istoric pentru crearea problemei schimbărilor climatice, țările dezvoltate ar trebui să fie, de asemenea, responsabile pentru rezolvarea acesteia. Această poziție a persistat, în general, în rândul țărilor în curs de dezvoltare până în prezent, ceea ce le-a determinat să respingă eforturile țărilor dezvoltate de a le obliga să accepte obiective obligatorii din punct de vedere juridic privind limitarea emisiilor.

III. Etapa constituțională : negocierea și intrarea în vigoare a Convenției-cadru privind schimbările climatice (1990-1995)

Deși legislația internațională în domeniul mediului a cunoscut o creștere impresionantă în anii 1970 și 1980, aceasta nu a avut prea multe de spus în legătură cu schimbările climatice, când problema a apărut pentru prima dată pe agenda internațională la sfârșitul anilor 1980. Singurele convenții existente privind poluarea aerului au vizat poluarea atmosferică transfrontalieră în Europa și America de Nord și epuizarea stratului de ozon stratosferic. Deși legislația internațională uzuală stabilește principii generale relevante pentru poluarea atmosferică, aceste principii nu au specificitatea și certitudinea necesară pentru a aborda în mod eficient problema schimbărilor climatice. Prin urmare, atunci când au început să se facă apeluri pentru a lua măsuri internaționale pentru a aborda schimbările climatice, presupunerea neconpusă a fost că acest lucru ar necesita negocierea unui nou tratat.

Procesul oficial de elaborare a tratatului, de la începerea negocierilor până la intrarea în vigoare a Convenției-cadru privind schimbările climatice , a durat puțin mai mult de trei ani, o perioadă relativ scurtă pentru negocierile internaționale în domeniul mediului.

Procesul a început în decembrie 1999, când Adunarea Generală a ONU a instituit Comitetul interguvernamental de negociere pentru o Convenție-cadru privind schimbările climatice (INC), cu mandatul de a negocia o convenție care conține „angajamente adecvate la timp

pentru semnare în iunie 1992, la UNCED. Între februarie 1991 și mai 1992, Inc a organizat cinci sesiuni. Consiliul a adoptat FCCC la 9 mai 1992, iar convenția a intrat în vigoare mai puțin de doi ani mai târziu la 21 martie 1994, ca urmare a ratificării sale de către cincizeci de țări.

În înțelegerea procesului Inc, patru factori sunt critici. În primul rând, termenul limită al UNCED din iunie 1992 a exercitat o presiune substanțială asupra guvernelor. Având în vedere vizibilitatea publică a procesului UNCED, majoritatea țărilor au dorit să dispună de o convenție pregătită pentru semnare la Rio. În al doilea rând, spre deosebire de etapele de stabilire a agendei și de pre-negociere, guvernele au avut un rol foarte important în ceea ce privește controlul, iar actorii neguvernamentali au jucat un rol limitat. Chiar și IPCC nu a avut un efect substanțial asupra negocierilor reale. În al treilea rând, deși multe dintre principalele probleme din cadrul negocierilor FCCC (Convenția-cadru privind schimbările climatice) au fost probleme reale, cu implicații potențial substanțiale pentru interesele naționale, negocierile s-au concentrat adesea mai mult asupra semanticii decât asupra substanțelor. Cuvintele au fost dezbătute și selectate atât pentru semnificația lor politică, cât și pentru cea juridică. Formulările propuse au preluat o calitate simbolică și chiar talismanică, doar vag legată de sensul real al cuvântului. Dezbaterile lingvistice au devenit un substitut al confruntărilor politice, succesul eșecului fiind măsurat doar prin rezultatele de fond, dar și prin includerea sau excluderea anumitor termeni. În al patrulea rând, dorința de a ajunge la un consens a oferit țărilor individuale (în special SUA) un efect de pârgă substanțial - dacă nu chiar un veto complet asupra rezultatului final.

Negocierea FCCC (și, ulterior, a Protocolului de la Kyoto, a Acordului de la Marrakesh și a Acordului de la Paris) a urmat un model comun negocierilor internaționale în domeniul mediului. La început, s-au înregistrat puține progrese, întrucât țările au dezbătut problema procesului și și-au repetat pozițiile, mai degrabă decât să caute formule de compromis.

Dar, deși frustrant pentru cei care speră la progrese rapide, acest proces de economisire a permis țărilor să-și exprime opiniile și preocupările, să învețe despre și să evalueze puterea opiniilor altor state și să trimită baloane de încercare. Cu toate acestea, negocierile reale au început doar în ultimele luni (sau orele de lucru) înainte de negocieri, fiind programate să se încheie, când guvernele au realizat că ar trebui să facă compromisuri dacă doresc să evite

eșecul, și, de obicei, implicat doar un mic grup de delegare cheie (în general, numit “prieteni scaunului”).

Două dintre cele trei dinamici de bază stabilite în faza de stabilire a agendei au fost deosebit de puternice în timpul negocierilor FCCC: În primul rând, separarea dintre țările dezvoltate și țările în curs de dezvoltare; în al doilea rând, separarea dintre țările dezvoltate. Reflectând separarea dintre țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare ar trebui să preia conducerea în abordarea schimbărilor climatice, a articulat principiul „responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților respective”.

Reflectând separarea dintre țările dezvoltate, noi și Uniunea Europeană au fost foarte diferite în ceea ce privește includerea unor obiective obligatorii de reducere a emisiilor. Într-o dispoziție de compromis intermediată de Regatul Unit în ultimele luni ale negocierilor, FCCC a stabilit doar un obiectiv cvasi-obiectiv cu înaltă calificare și fără caracter obligatoriu pentru țările dezvoltate de a avea ca obiectiv revenirea emisiilor la nivelurile din 1990 până în anul 2000.

În schimb, separarea dintre țările în curs de dezvoltare a fost în mare parte rezervată în timpul negocierilor FCCC. Deși se observă că s-a prevăzut în mod continuu dispariția G-77/China, coaliția țărilor în curs de dezvoltare și-a menținut unitatea pe parcursul negocierilor, făcând presiuni pentru a limita angajamentele țărilor în curs de dezvoltare și pentru a impune angajamente mai puternice țărilor dezvoltate.

Scenariul de referință inițial pentru negocierile FCCC a fost modelul de „acord-cadru” utilizat în deceniul precedent pentru a aborda problema ploii acide și a epuizării stratului de ozon. Practic, toate țările au fost de acord că FCCC ar trebui să includă cel puțin elementele de bază ale unei convenții cadru, întrebarea principală fiind dacă să includă dispoziții suplimentare cu caracter mai reglementar.

În calitate de convenție-cadru, FCCC se concentrează pe stabilirea sistemului de guvernare de bază al regimului, inclusiv a obiectivelor, principiilor, instituțiilor și procedurilor sale de legiferare. În măsura în care stabilește obligații de fond, acestea au un caracter foarte general, mai degrabă decât obiective obligatorii din punct de vedere juridic privind emisiile, așa cum și-au dorit UE și AoSIS (Alianța statelor insulare mici). FCCC depășește însă convențiile

cadru anterior prin instituirea unui mecanism financiar și a unui mecanism de punere în aplicare relativ solid, inclusiv cerințe detaliate de raportare și revizuire internațională.

Cu toate acestea, în majoritatea cazurilor, diferitele părți implicate în negocieri s-au luptat între ele pentru a se opri.

Ei nu au rezolvat problemele atât de mult ca hârtie peste ele, fie prin formulări care au păstrat pozițiile tuturor părților, care au fost în mod deliberat ambigue, sau care au păstrat pozițiile tuturor părților care au fost în mod deliberat ambigue, sau că problemele amânate până mai târziu. Din acest punct de vedere, adoptarea convenției în 1992 nu a reprezentat un punct final, ci mai degrabă un semn de punctuație într-un proces continuu de negociere - un proces care continuă până în prezent.

IV. Etapa de reglementare: Negocierea și elaborarea Protocolului de la Kyoto (1995-2005)

Cerneala nu s-a uscat deloc pe FCCC înainte ca majoritatea țărilor să înceapă să susțină că „angajamentele” convenției erau inadecvate și necesare pentru a fi completate cu obiective mai specifice de limitare a emisiilor. Ca răspuns, prima Conferință a părților (COP), care s-a reunit la Berlin în 1995, a adoptat „mandatul de la Berlin” pentru a negocia un nou instrument juridic. Negocierile au continuat timp de doi ani, terminând cu adoptarea Protocolului de la Kyoto în decembrie 1997.

Arhitectura stabilită prin Protocolul de la Kyoto are patru caracteristici principale: (1) o abordare de sus în jos a reglementării, care implică obiective de emisii negociate la nivel internațional și norme contabile; (2) o diferențiere accentuată între țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare; (3) un sistem juridic neant, inclusiv un sistem solid de conformitate; și (4) mecanisme de piață pentru a permite punerea în aplicare eficientă din punctul de vedere al costurilor.

Mandatul de la Berlin a stabilit în mare măsură prima caracteristică a abordării de sus în jos a Protocolului de la Kyoto - solicitând negocierea obiectivelor cuantificate de limitare a emisiilor și de reducere a emisiilor (QELROs), în loc să permită fiecărei țări să își stabilească la nivel național politicile climatice, așa cum a făcut FCCC. O mare parte din negocierile din cadrul Protocolului de la Kyoto s-au concentrat asupra definirii naturii și a stricteții acestor obiective de emisii definite la nivel internațional.

UE a propus un obiectiv comparativ puternic, care să necesite o reducere cu 10 % a emisiilor de GES sub nivelurile din 1990 până în anul 2010, în timp ce alte obiective cuantificate de limitare a emisiilor și de reducere a emisiilor industrializate erau necesare pentru fiecare țară dezvoltată ; variind de la un obiectiv de minus 80 % pentru statele UE la un obiectiv de plus 80 % pentru Australia, mai degrabă decât un obiectiv comun pentru țările dezvoltate în ansamblu.

Mandatul de la Berlin a rezolvat, de asemenea, în mare măsură, cea de-a doua problemă, și anume diferențierea, solicitând negocierea obiectivelor cuantificate de limitare a emisiilor și de reducere a emisiilor numai pentru țările dezvoltate, excluzând în același timp în mod explicit negocierea oricăror noi angajamente pentru ministrul Angela Merkel, care a prezidat reuniunea de la Berlin, SUA au acceptat cu reticență această abordare, în ciuda faptului că nu a lăsat deschisă posibilitatea unor noi angajamente de atenuare pentru țările în curs de dezvoltare, cum ar fi China și India. Dar în negocierile privind syndicatele medicilor și bibliotecarilor, SUA au insistat pentru includerea unui mecanism care să permită țărilor în curs de dezvoltare să își asume „în mod voluntar” obiectivele de limitare a emisiilor.

Mandatul de la Berlin a lăsat deschisă cea de-a treia problemă, și anume dacă obiectivele privind emisiile negociate la nivel internațional ar fi obligatorii din punct de vedere juridic - acesta este motivul pentru care mandatul de la Berlin le-a descris ca fiind „obiective” cuantificate de limitare a emisiilor și de reducere a emisiilor, mai degrabă decât „angajamente”. Decizia de a impune obligativitatea legală a obiectivelor cuantificate de limitare a emisiilor și de reducere a emisiilor nu a fost luată decât anul următor în cadrul COP2, în cadrul Declarației ministeriale de la Geneva, când negociatorii americani au aderat la UE solicită ca obiectivele în curs de negociere să fie obligatorii din punct de vedere juridic.

În cele din urmă, dezbaterea cu privire la cea de-a patra chestiune a referitoare la instituirea unui mecanism de piață, cum ar fi comercializarea emisiilor, s-a dovedit a fi dezbinată pe parcursul negocierilor Protocolului de la Kyoto și chiar și după. Statele Unite și alți membri ai „grupului umbrelă” (care include Australia, Canada, Islanda, Japonia, Noua Zeelandă, Norvegia și Rusia) au căutat mecanisme care să permită țărilor dezvoltate să își atingă obiectivele privind emisiile în modul cel mai flexibil și mai rentabil posibil; De exemplu, permițând unei țări să primească credite pentru proiecte de reducere a emisiilor, aceasta se angajează în alte țări, precum și pentru activități forestiere și agricole care elimină CO₂ din atmosferă („activități de absorbție”). UE, sprijinită în general de țările în curs de dezvoltare, a dorit să limiteze utilizarea mecanismelor de piață pe motiv că țările dezvoltate ar trebui să își îndeplinească obiectivele privind emisiile, în principal prin măsuri interne de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră.

În esență, Protocolul de la Kyoto reprezintă un compromis între victoria UE asupra stringenței și caracterului juridic al obiectivelor privind emisiile, victoria SUA (și Grupul umbrelă) asupra mecanismelor pieței și victoria țărilor în curs de dezvoltare asupra diferențierii. La Kyoto, SUA a acceptat un obiectiv de limitare a emisiilor mult mai puternic (minus 7% față de nivelurile din 1990) decât și-a dorit, dar a reușit să încorporeze o flexibilitate semnificativă în protocol. Cel mai important, protocolul:

- a prevăzut dezvoltarea unui sistem internațional de comercializare a emisiilor.
- a instituit mecanismul de dezvoltare curată (CDM), care permite țărilor industrializate să primească credite pentru proiecte de reducere a emisiilor în țările în curs de dezvoltare.
- a permis statelor să primească credite pentru anumite activități de absorbție.
- a instituit mecanismul de dezvoltare curată (CDM), care permite țărilor industrializate să primească credite pentru proiecte de reducere a emisiilor în țările în curs de dezvoltare (articolul 12).
- a permis statelor să primească credite pentru anumite activități de absorbție (articolele 3.3 și 3.4).

Cu toate acestea, țările în curs de dezvoltare au rezistat cu succes presiunii puternice a SUA de a stabili un proces prin care să își poată asuma în mod voluntar obiectivele cantitative privind emisiile.

Deși a avut o realizare extraordinară, Protocolul de la Kyoto a amânat negocierile viitoare cele mai multe dintre problemele detaliate privind modul în care va funcționa, creând astfel o deschidere pentru statele membre de renegociere a protocolului în cadrul procesului de elaborare a normelor sale. UE, de exemplu, a încercat să stabilească limite cantitative („plafoane concrete”) privind obiectivele. În mod similar, SUA au încercat să își diminueze propriul obiectiv privind emisiile prin includerea unor crete expansive pentru activitățile de absorbție, precum și să convingă cel puțin unele țări în curs de dezvoltare să accepte propriile obiective privind emisiile.

Domeniul de aplicare al negocierilor care au urmat Protocolului de la Kyoto a fost decis la COP4, la Buenos Aires, unde părțile au adoptat un plan cuprinzător de finalizare a lucrărilor privind normele Protocolului de la Kyoto (denumit „Planul de acțiune de la Buenos Aires”). Inițial, negocierile urmau să se încheie în noiembrie 2000 la COP6, în cadrul conferinței de la Haga, s-au încheiat în a unsprezecea oră, în principal în ceea ce privește problema creditelor pentru activitățile de absorbție, părțile au convenit să se reunească din nou în vara următoare pentru a depune un efort final pentru a ajunge la un acord.

În urma conferinței de la Haga, perspectivele unui acord asupra normelor de la Kyoto au fost îndepărtate. Respingerea Protocolului de la Kyoto de către Administrația Bush nou-aleasă în martie 2001 i-a determinat pe mulți să anticipeze decesul protocolului. În mod ironic însă, natura preimporie a acțiunii de administrare Bush – respingerea protocolului fără a propune vreo alternativă – a avut efectul opus.

Aceasta a făcut ca alte țări să acționeze, în special UE, și le-a condus la compromisuri necesare pentru adoptarea Acordului de la Marrakesh, din noiembrie 2001, care a stabilit norme detaliate care să completeze adesea dispozițiile scheletice ale Protocolului de la Kyoto. De asemenea, în mod ironic, având în vedere retragerea SUA din Protocolul de la Kyoto, acordurile de la Marrakesh au reflectat în mare măsură pozițiile SUA în cadrul negocierilor post-Kyoto. În special, acestea nu au impus nicio limită cantitativă privind utilizarea mecanismelor de piață (așa cum a solicitat inițial UE) și au permis credite

semnificative pentru activitățile de absorbție. Ca urmare a ratificării de către Rusia, Protocolul de la Kyoto a intrat în vigoare la 16 februarie 2005.

V. A doua fază constituțională: negocierea viitorului regim climatic (2005 – 2016)

Deși Protocolul de la Kyoto a fost o realizare considerabilă, acesta a avut două limitări semnificative. În primul rând, aceasta a stabilit obiective pentru o perioadă de angajament de numai cinci ani, care se desfășoară în perioada 2008-2012, și nu a limitat emisiile în 2013 și ulterior. În al doilea rând, obiectivele sale privind emisiile au inclus mai puțin de 24 % din emisiile globale de GES, atât din cauza angajamentelor SUA de neparticipare pentru China (care, în 2005, au depășit SUA ca cel mai mare emițător actual din lume), cât și din alte țări în curs de dezvoltare.

În urma intrării în vigoare a Protocolului de la Kyoto, atenția s-a deplasat la problema acestui lucru după 2012, când s-a stabilit ca prima perioadă de angajament a protocolului să se încheie. O opțiune a fost extinderea Protocolului de la Kyoto prin adoptarea unei a doua perioade de angajament, cu o nouă rundă de obiective de reducere a emisiilor pentru țările dezvoltate. O a doua opțiune a fost extinderea protocolului, împreună cu negocierea unui nou acord în cadrul FCCC (Convenția-cadru privind schimbările climatice), care să abordeze emisiile țărilor care fie nu sunt părți la protocol (de exemplu, SUA), fie nu au obiective privind emisiile de la Kyoto (de exemplu, țările în curs de dezvoltare). O a treia opțiune a fost adoptarea unui nou acord unic care să înlocuiască protocoalele de la Kyoto și să fie mai cuprinzător în ceea ce privește acoperirea, abordând atât emisiile țărilor dezvoltate, cât și pe cele din țările în curs de dezvoltare. În general, țările în curs de dezvoltare au preferat prima opțiune (de preferință, cu aderarea SUA la protocol în a doua iterație), care ar fi lăsat emisiile neabordate, în timp ce majoritatea țărilor dezvoltate (exceptând SUA în cea mai mare parte a administrației Bush) au preferat a doua sau a treia opțiune, Care a încercat să includă emisiile din SUA și ale unor mari curieri în curs de dezvoltare, cum ar fi China, India și Brazilia.

Sarcina de a aborda perioada de după 2012 a continuat pe două linii, una în temeiul Protocolului de la Kyoto și cealaltă în cadrul FCCC (Convenției-cadru privind schimbările climatice). La prima reuniune a părților la Protocolul de la Kyoto (CMP1) în 2015, statele au inițiat un proces de negociere a unei noi runde de angajamente în temeiul protocolului. În paralel, părțile la FCCC au instituit un dialog privind acțiunile de cooperare pe termen lung, care a fost realizat în 2007 de Planul de acțiune de la Bali și apoi, la rândul său, de Platforma de la Durban din 2012 pentru acțiuni consolidate.

Poate că cea mai importantă caracteristică a acestei faze recente a negocierilor privind schimbările climatice a fost efortul țărilor dezvoltate de a aborda emisiile țărilor în curs de dezvoltare, care reprezintă deja mai mult de jumătate din emisiile globale și care se preconizează că vor reprezenta cea mai mare parte a creșterii emisiilor până în 2050. Pentru prima decadă a regimului climatic, de la inițierea negocierilor în 1991 până la adoptarea Acordului de la Marrakesh în 2001, negocierile privind schimbările climatice s-au concentrat aproape exclusiv pe emisiile țărilor dezvoltate. Deși SUA au fost pe deplin de partea sa pentru a aborda problema „participării țărilor în curs de dezvoltare”, mandatul de la Berlin a scos efectiv această problemă de pe masa negocierilor, excluzând în mod specific orice noi angajamente pentru țările care nu sunt incluse în anexa I. Ca urmare, axa principală a negocierilor a fost separarea dintre țările dezvoltate: Între SUA (în general, Unite de aliații săi din grupul umbrelă) și UE.

Pe de o parte, UE a insistat pentru o abordare bazată pe obiective solide de reducere a emisiilor în timpul negocierilor FCCC, după care a adoptat-o sub egida președintelui Bill Clinton, dar a insistat să permită atingerea obiectivelor prin activități de absorbție. Deși țările în curs de dezvoltare s-au angajat în aceste dezbateri, negocierile s-au concentrat în mare măsură asupra a ceea ce ar face țările dezvoltate.

După 2001, când Conferința de la Marrakesh a adoptat normele detaliate pentru operaționalizarea Protocolului de la Kyoto, dinamica de bază în negocierile privind schimbările climatice se schimbă. Problema reducerii emisiilor țărilor dezvoltate a continuat să fie centrală, însă țările dezvoltate au insistat din ce în ce mai mult asupra abordării și a emisiilor țărilor în curs de dezvoltare. Acest lucru a adus în prim-plan cea de-a doua axă

principală a negocierilor privind schimbările climatice: Separarea dintre țările dezvoltate și țările în curs de dezvoltare.

Noua dinamică de negociere a început să apară în cadrul Conferinței din 2002 de la New Delhi, când țările europene – încă de la succesul lor în finalizarea Protocolului de la Kyoto – au început să preseze acțiunile țărilor în curs de dezvoltare. Pentru majoritatea anilor următori însă, schimbarea dinamicii de negociere a fost umbrită de decizia Administrației Bush de a respinge Protocolul de la Kyoto. Dar când negocierile au început să-și recapete elanul în ultimii ani ai Administrației Bush, schimbarea dinamicii a devenit evidentă. Decalajul dintre țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare s-a mutat în centrul Conferinței de la Bali din 2007 și a rămas acolo de atunci.

A. Planul de acțiune de la Bali

Conferința de la Bali din 2007 a fost prima reuniune-cheie privind schimbările climatice de la adoptarea cadrului de reglementare al Protocolului de la Kyoto în cadrul reuniunii de la Marrakesh din 2001. În Planul de acțiune de la Bali, statele au convenit să lanseze un „proces cuprinzător” pentru a ajunge la un „rezultat convenit” în cadrul FCCC (Convenției-cadru privind schimbările climatice), care să cuprindă toate aspectele legate de problema schimbărilor climatice, inclusiv atenuarea, adaptarea, finasul și tehnologia. Utilizarea termenului „rezultat convenit” a fost neutră în ceea ce privește forma legată și a lăsat deschisă întrebarea dacă Planul de acțiune de la Bali ar avea ca rezultat un nou tratat, o decizie a părților sau un alt tip de instrument.

Deși Planul de acțiune de la Bali a abordat atenuarea atât de către țările dezvoltate, cât și de către cele în curs de dezvoltare și, astfel, a început să se îndepărteze de abordarea bazată pe mandatul de la Berlin, acesta a continuat să facă distincția între cele două. Pentru țările dezvoltate, aceasta a vorbit despre angajamente „suportabile, raportabile și verificabile”, inclusiv obiectivele cuantificate de limitare a emisiilor și de reducere a emisiilor, în timp ce pentru țările în curs de dezvoltare, s-a referit la „acțiuni de atenuare corespunzătoare la nivel național” (NAMA). Multe țări în curs de dezvoltare au susținut că această distincție între „acțiunile angajamentului și cele ale țărilor în curs de dezvoltare” a menținut „firewall-ul”

între țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare care, în opinia lor, au fost stabilite prin mandatul de la Berlin și prin Protocolul de la Kyoto și au rezistat eforturilor de a lua în considerare împreună măsurile de atenuare a țărilor dezvoltate și în curs de dezvoltare.

Acesta a fost unul dintre principalele motive pentru care, cinci ani mai târziu, la inferența de la Durban, SUA au insistat să pună capăt activității planului de acțiune de la Bali și să îl înlocuiască cu Platforma de la Durban.

B. Acordul de la Copenhaga

Conferința de la Copenhaga, care a avut loc în decembrie 2009, a fost inițial concepută ca punct final al pistelor paralele de negociere organizate în cadrul FCCC (Convenției-cadru privind schimbările climatice) și al Protocolului de la Kyoto, și mulți se așteptau ca acesta să producă un nou acord (sau acorduri) juridic care să abordeze perioada post- 2012 – o perspectivă reflectată în sloganul neoficial al conferinței, „încheie acordul”. Așteptările deja mari au fost sporite doar de decizia de a participa peste 100 de șefi de stat, printre care președintele Obama și liderii Chinei, Indiei, Braziliei, Africii de Sud, Japoniei, Regatului Unit, Franței și Germaniei. Astfel, când statele nu au ajuns la un acord cu privire la un nou instrument juridic, mulți au fost dezamăgiți cu amărăciune.

Cu toate că conferința de la Copenhaga nu a reușit să adopte un acord obligatoriu din punct de vedere juridic, aceasta a produs Acordul de la Copenhaga, un acord politic negociat în ultimele ore ale reuniunii de către liderii a douăzeci și opt de țări, inclusiv toate economiile și emițătorii majori, Reprezentanți ai tuturor grupurilor regionale ale ONU și reprezentanți ai celor mai vulnerabile și mai puțin dezvoltate state. Cu toate acestea, în mod neelegant și extrem de scurt, Acordul de la Copenhaga a abordat multe dintre principalele elemente aflate în curs de negociere, inclusiv atenuarea, adaptarea, finanțele, tehnologia, silvicultura și verificarea. Printre elementele sale cheie, aceasta:

- a seta un obiectiv aspirațional pe termen lung de limitare a creșterii temperaturii la nu mai mult de 2 ° C (punctul 1).

- a stabili un proces de înregistrare a obiectivelor de atenuare și a acțiunilor care urmează să fie puse în aplicare de țările dezvoltate și, respectiv, în curs de dezvoltare (pe care principalele țări le-au prezentat înainte de reuniune) (punctele 4-5).
- a pune pe masă noi fonduri semnificative pentru atenuarea schimbărilor climatice și adaptarea la acestea de către țările în curs de dezvoltare, inclusiv finanțarea „cu pornire rapidă” pentru perioada 2010-2012 „se apropie” de 30 de miliarde de dolari și un obiectiv de mobilizare a 100 de miliarde de dolari pe an până în 2020 (punctul 8).
- a prevede „consultare și analiză internațională” a obiectivelor și a finanțării țărilor în curs de dezvoltare de atenuare, precum și a acțiunilor de atenuare a efectelor la nivel de țară în curs de dezvoltare care beneficiază de sprijin internațional (punctul 5).

În același timp, Acordul de la Copenhaga a eșuat în privința unor aspecte importante, de exemplu, prin faptul că nu s-a ajuns la un acord privind un obiectiv pe termen lung de reducere a emisiilor, cum ar fi reducerea cu 50% până în 2050 („50/50”), obiectiv convenit de Grupul opt (G-8) în anul precedent în Japonia.

Ca o necesitate politică, Acordul de la Copenhaga a continuat să reflecte principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților respective. Dar a început să descompună firewall-ul dintre țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare care au fost ridicate în mandatul de la Berlin și în Protocolul de la Kyoto. Pentru prima dată, principalele țări în curs de dezvoltare au convenit să își reflecte angajamentele naționale de reducere a emisiilor într-un instrument internațional, să raporteze inventarele lor de emisii de gaze cu efect de seră și acțiunile lor de atenuare în comunicările naționale bienale și să își suprimе acțiunile pentru „consultare și analiză internațională”. În acest sens, țările în curs de dezvoltare și-au „internaționalizat” efectiv politicile naționale în materie de schimbări climatice, cel puțin parțial.

Conferința de la Copenhaga este, de asemenea, notabilă, din punct de vedere al procesului, pentru mai multe schimbări în dinamica negocierilor. China (negocierea ca parte a grupului de bază, care include, de asemenea, Brazilia, India și Africa de Sud) a fost mult mai asertivă decât înainte, reflectând apariția sa ca o putere globală; într-adevăr, la un moment dat, acesta și-a dat nasul în SUA, trimițând un oficial de nivel mediu pentru a negocia cu președintele

Obama. În schimb, UE a jucat un rol mai puțin important. Fracturile din blocul de negociere a țărilor în curs de dezvoltare (G-77/China) au fost mai evidente ca niciodată; într-adevăr, în cursul sesiunii finale, negociatorul pentru Papua-Noua Guinee a învinuit public țările în curs de dezvoltare mari pentru incapacitatea de a face mai multe progrese. Și disponibilitatea și capacitatea unui grup restrâns de țări (inclusiv Bolivia, Sudan, Tuvalu și Venezuela) de a bloca adoptarea Acordului de la Copenhaga, care a fost negociat între liderii tuturor economiilor principale ale lumii, au evidențiat natura problematică a regulii de luare a deciziilor prin consens de către COP. În cele din urmă, Acordul de la Copenhaga se remarcă prin adoptarea unei arhitecturi fundamental diferite decât Protocolul de la Kyoto. În loc să definească obiectivele privind emisiile din partea de sus în jos prin negocieri internaționale, Acordul de la Copenhaga a stabilit un proces ascendent care a permis fiecărei părți să își autodefinască propriile angajamente și acțiuni. Acordul a precizat că țările dezvoltate vor prezenta obiective naționale privind emisiile în intervalul de timp 2020, dar a permis fiecărei părți să își stabilească propriul nivel țintă, anul de bază și normele contabile. Între timp, țărilor în curs de dezvoltare li s-a acordat o mai mare libertate de acțiune în formularea acțiunilor de atenuare corespunzătoare la nivel național.

Deși Acordul de la Copenhaga a reflectat o reorientare semnificativă a regimului climatic, statutul său care a ieșit din Copenhaga a fost neclar. Pe de o parte, acesta a fost adoptat de liderii tuturor economiilor majore ale lumii, conferindu-i o pondere politică considerabilă. Pe de altă parte, când a fost readus la conferința oficială în timpul orelor de lucru ale reuniunii, COP ar putea fi de acord doar să „ia [...] notă” din acord, mai degrabă decât să o adopte. Prin urmare, Acordul de la Copenhaga nu a primit niciun statut oficial în cadrul procesului FCCC (Convenției-cadru privind schimbările climatice).

C. Acordurile de la Cancun

Statutul incert al Acordului de la Copenhaga a fost abordat în anul următor la reuniunea COP16 din Cancun. Acordurile de la Cancun nu numai că au adus elementele esențiale ale Acordului de la Copenhaga în procesul FCCC, prin decizii ale părților, ci și au elaborat textul

de trei pagini al acordului în treizeci de pagini de limbă de decizie. Printre elementele principale ale acordurilor de la Cancun se numără:

- repetarea obiectivului pe termen lung de limitare a creșterii temperaturii sub 2° C (punctul 4).
- ancorarea obiectivelor și acțiunilor în materie de emisii promise în temeiul Acordului de la Copenhaga în procesul FCCC, prin includerea în două țări dezvoltate „INF” (punctul 36), cealaltă pentru acțiunea în formularea acțiunilor de atenuare corespunzătoare la nivel național care urmează să fie pusă în aplicare de țările în curs de dezvoltare (punctul 49).
- înființarea unui registru pentru listarea acțiunilor în formularea acțiunilor de atenuare corespunzătoare la nivel național pentru care țările în curs de dezvoltare au solicitat sprijin internațional (punctul 53).
- stabilirea climei verzi găsite, sub conducerea unui Consiliu de administrație de douăzeci și patru de membri și administrate inițial de Banca Mondială (paras 102-3. 107).
- reiterarea angajamentului colectiv la Copenhaga de către țările dezvoltate de a furniza o sumă care se apropie de 30 miliarde USD în finanțarea inițială rapidă pentru perioada 2010-2012, echilibrată între atenuare și adaptare, precum și a obiectivului pe termen lung de mobilizare a 100 de miliarde USD pe an până în 2020; O „parte semnificativă” din care ar trebui să curgă prin intermediul Fondului verde pentru climă nou înființat (punctele 95, 98, 100).
- elaborarea procesului de consultare și analiză internațională a acțiunilor de atenuare a efectelor asupra țărilor în curs de dezvoltare, care urmează să fie efectuată de organul subsidiar pentru implementarea FCCC (punctul 63).
- instituirea unui nou mecanism tehnologic pentru facilitarea dezvoltării și transferului de tehnologie (punctul 117).
- stabilirea unui cadru pentru reducerea emisiilor cauzate de despăduriri și de degradarea pădurilor în țările în curs de dezvoltare (REDD+) (punctele 68-79).
- adoptarea cadrului de adaptare de la Cancun (punctul 13).

D. Platforma de la Durban și Amendamentul de la Doha

Deși reuniunea de la Cancun din 2010 a înregistrat progrese semnificative în ceea ce privește reglementarea și elaborarea Acordului de la Copenhaga, aceasta nu a reușit să rezolve problema extinderii obiectivelor Protocolului de la Kyoto după 2012. În plus, a lăsat deschisă posibilitatea de a negocia un nou acord juridic, fie în plus față de Protocolul de la Kyoto, fie ca înlocuitor al acestuia, pentru a aborda emisiile statelor care nu au obiective de la Kyoto. Aceste protocoale, pentru a aborda emisiile statelor care nu au obiective de la Kyoto. Aceste chestiuni au fost abordate în cadrul COP 17 de la Durban.

Conferința de la Durban a stabilit un nou record pentru durată, cu o durată mai mare de o zi și jumătate față de încheierea prevăzută. În cele din urmă, statele au convenit asupra unui compromis fin echilibrat, care constă din trei piloni:

În primul rând, Platforma de la Durban pentru o acțiune consolidată a prevăzut mandatul pentru negocierile privind Acordul de la Paris, prin instituirea unui nou grup de negociere (Grupul de lucru ad-hoc privind Platforma de la Durban pentru o acțiune consolidată, Sau ADP) să elaboreze „un protocol, un alt instrument juridic sau un rezultat convenit cu forță juridică în temeiul convenției aplicabile tuturor părților”. Platforma de la Durban a solicitat finalizarea noului instrument până în 2015 și a decis că acesta va „intra în vigoare și va fi pus în aplicare începând cu 2020”. La insistența țărilor mici insulare și a celor mai puțin dezvoltate (care, împreună cu UE, au format ceea ce unii au numit „majoritate ambițioasă” la Durban), Platforma de la Durban a încercat, de asemenea, să sporească nivelul de ambiție al eforturilor de atenuare depuse de țări înainte de 2020, pentru a aborda „planul de ambiție” dintre angajamentele asumate în cadrul de la Copenhaga/Cancun și căile de emisii agregate necesare pentru a menține încălzirea globală sub 2 ° C.

În al doilea rând, în schimbul unui acord între țările în curs de dezvoltare pentru a lansa un nou proces de negociere, UE a convenit să extindă Protocolul de la Kyoto până în 2020, îndeplinind principala cerere a grupului de bază și a altor țări în curs de dezvoltare. Modificarea oficială de stabilire a unei a doua perioade de angajament a fost adoptată în 2012

la COP 18, la Doha, și acoperă o perioadă de opt ani, cuprinsă între 2013 și 2020, deoarece Canada s-a retras din protocol, iar Japonia și Rusia au refuzat să accepte noi obiective privind emisiile, amendamentul de la Doha a stabilit obiective privind emisiile doar pentru un număr mic de părți, reprezentând mai puțin de 12% din emisiile globale de GES.

În al treilea rând, COP de la Durban a adoptat o serie de decizii care elaborează și operaționalizează diferite elemente ale acordurilor de la Cancun, Poate cel mai important, prin adoptarea oficială a instrumentului de guvernare al Fondului verde pentru climă.

Platforma de la Durban a continuat să se îndepărteze de paravanul de protecție dintre țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare, încorporat în mandatul de la Berlin și în Protocolul de la Kyoto. Spre deosebire de aceste instrumente anterioare, Platforma de la Durban a solicitat „cea mai largă cooperare posibilă din partea tuturor țărilor și participarea acestora la un răspuns internațional eficient și adecvat” (preambulul punctul 1) și cu condiția ca rezultatul convenit să fie „aplicabil tuturor părților” (punctul 2). Aceste dispoziții au reflectat insistența SUA ca orice nou mandat de negociere să fie „simetric” în aplicarea sa în țările în curs de dezvoltare, precum și în țările dezvoltate.

În același timp, platforma de la Durban nu a făcut nicio referire la principiul echității sau la principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și la capacitățile respective și nici nu a repetat limba FCCC pe care țările dezvoltate ar trebui să o „preia în fruntea” combaterii schimbărilor climatice. Într-adevăr, Platforma de la Durban nu conținea nicio referire la „dezvoltate”, „în curs de dezvoltare” - categoriile care dominaseră anterior regimul FCCC. Deși principiile echității și responsabilităților comune, dar diferențiate și capacităților respective au fost incluse implicit în declarația conform căreia rezultatul Platformei de la Durban ar fi „în temeiul convenției”; Lipsa oricărei trimiteri explicite la aceste principii a reprezentat o schimbare semnificativă în modul în care Platforma de la Durban a încadrat negocierile privind Acordul de la Paris. În cele din urmă, spre deosebire de mandatul de negociere al Protocolului de la Kyoto, care a solicitat în mod specific un nou acord juridic, Platforma de la Durban a lăsat problema juridică deschisă, oferind trei alternative: Un protocol, un alt instrument juridic sau un rezultat convenit cu forță juridică. Includerea celei de-a treia opțiuni, „un rezultat convenit cu forță juridică”, a reflectat refuzul anumitor țări (în special India) de a recunoaște că noua rundă de negocieri ar trebui să ducă la un nou acord

juridic. Fraza a apărut din ceea ce a devenit cunoscut sub numele de „huddle” - o discuție între negociatorii cheie de la sfârșitul sesiunii plenare finale. Aceasta nu are niciun sens stabilit în dreptul internațional și a fost în mod deliberat ambiguă, pentru a permite delegațiilor sceptice cu privire la un nou acord juridic să argumenteze că nu a fost exclus un poțiune nelegal. Grupul de lucru ad-hoc privind Platforma de la Durban pentru o acțiune consolidată s-a reunit de cincisprezece ori în cei patru ani dintre conferințele de la Durban și Paris. În conformitate cu articolul 2013 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. Care a articulat mai întâi structura hibridă a noului acord și a invitat statele să prezinte contribuțiile preconizate stabilite la nivel național (INDC) cu mult înainte de Conferința de la Paris, și apelul Lima din 2014 pentru politici climatice, care a elaborat norme informaționale pentru INDC-urile părților. Grupul de lucru ad-hoc privind Platforma de la Durban pentru o acțiune consolidată a elaborat un proiect de text de negociere în februarie 2015. Mai târziu în anul respectiv, țările au început să își prezinte INCD-urile și, până la începerea conferinței de la Paris, 182 de state au făcut acest lucru. Grupul de lucru ad-hoc privind Platforma de la Durban pentru o acțiune consolidată și-a încheiat activitatea la sfârșitul primei săptămâni de la Paris, înaintând miniștrilor proiectul său de text de negociere.

În regimul climatic al ONU, jocul final al COPS este de obicei un proces de război în tranșee, în care aproape fiecare cuvânt este combătut, iar câștigurile și pierderile sunt măsurate între paranteze și virgule. Trebuie să fii politolog, familiarizat cu istoria subtilă și nuanța fiecărei prevederi, să urmezi la și de la. Conferința de la Paris nu a fost o excepție. Ceea ce a fost excepțional a fost performanța abilă a secretariatului COP în gestionarea negocierilor. Rezultatul a fost un spirit în general pozitiv în săptămâna finală, cu puțin din adușmecător tipic de polițiști. După o ultimă bătaie de cap la sfârșitul anului, discutată în capitolul 7, Acordul de la Paris a fost adoptat prin aclamare la 12 decembrie 2015, un eveniment important în dezvoltarea regimului climatic al ONU.

VI. Concluzie

În multe privințe, dinamica negocierilor privind schimbările climatice a rămas remarcabil de constantă în cei peste douăzeci de ani de la începerea negocierilor.

În ciuda numeroaselor schimbări în guverne din multe dintre statele cheie, schimbările economice dramatice - cel mai important, apariția Chinei ca putere economică --- și dovezi științifice mult mai puternice privind probabilitatea și pericolele schimbărilor climatice, negocierile internaționale privind schimbările climatice au rămas la fel. UE a insistat în mod constant asupra unor obiective puternice și obligatorii din punct de vedere juridic privind emisiile. SUA a susținut în mod constant flexibilitatea internă. Iar China și India au rezistat constant impunerii unor obiective obligatorii privind emisiile. Aceste elemente de continuitate reflectă interesele naționale durabile și dinamica politică internă.

Cu toate acestea, regimul climatic de astăzi este destul de diferit față de momentul în care a apărut pentru prima dată la începutul anilor 1990:

„Un număr tot mai mare de state și grupuri joacă un rol semnificativ în negocieri. În plus față de grupurile care au avut influență de la început - UE și statele sale membre; SUA și partenerii săi din grupul său umbrelă; state în curs de dezvoltare mari, cum ar fi Brazilia, China, India și Africa de Sud, care negociază acum ca grup DE BAZĂ; AOSIS (Alianța statelor insulare mici); și statele producătoare de petrol (conduse de Arabia Saudită) - noi jucători au apărut. Printre acestea se numără statele cel mai puțin dezvoltate din Africa, care s-au alăturat AOSIS și UE pentru a forma o „majoritate ambițioasă” la Durban; Mexic și Coreea, care acum sunt membre ale Organizației pentru cooperare și dezvoltare economică (OCDE), clubul economiilor avansate orientate către piață; și de stânga țărilor din America Latină, cum ar fi Bolivia, Cuba, Ecuador și Venezuela, care formează Alianța Bolivariană pentru popoarele Americii (ALBA).

Convenția-cadru privind schimbările climatice

I. Introducere

Convenția-cadru privind schimbările climatice (FCCC) a stabilit structura de guvernare pentru regimul internațional al climei, reflectând rolul său de convenție-cadru. De asemenea, aceasta a furnizat arhitectura inițială a regimului și abordarea diferențierii. În general, FCCC poate fi împărțită în patru părți: (1) dispozițiile introductive, care stabilesc definițiile de bază, principiile și obiectivele regimului (articolele 1-3); (2) angajamentele privind atenuarea schimbărilor climatice și adaptarea la acestea, inclusiv angajamentele privind finanțarea și transferul de tehnologie (articolele 4-6); (3) mecanisme instituționale și procedurale de punere în aplicare a convenției (art. 7-14) și (4) clauze finale referitoare la aspecte precum protocoale, anexe, modificări, ratificare și intrare în vigoare (articolele 15-26).

După mai mult de două decenii, FCCC rămâne fundamentul regimului climatic al ONU. Atât Protocolul de la Kyoto din 1997, cât și Acordul de la Paris din 2015 au fost adoptate sub auspiciile sale, precum și Planul de acțiune de la Bali din 2007, acordurile de la Cancun din 2010 și Platforma de la Durban din 2011. Dispozițiile relativ neutilizate ale FCCC au fost elaborate și prin numeroase decizii ale părților, împreună cu un amplu corp de practică. În cei aproape douăzeci și cinci de ani de la adoptarea FCCC la 9 mai 1992, au fost soluționate unele dintre controversele care au avut loc în timpul negocierilor - poate cel mai important, dezbaterile privind posibilitatea de a permite statelor să utilizeze mecanismele pieței pentru a-și pune în aplicare angajamentele de reducere a emisiilor. Această problemă a fost rezolvată în favoarea mecanismelor de piață în timpul negocierilor privind Protocolul de la Kyoto, iar Acordul de la Paris continuă să recunoască utilizarea acestora. Alte aspecte s-au redus semnificativ, dar persistă încă - de exemplu, modul de diferențiere între angajamentele diferitelor părți sau grupuri de părți. Acordul de la Paris reflectă o nouă și mai nuanțată abordare a diferențierii, care nu utilizează

structura anexei FCCC. Dar dezbaterile despre diferențiere vor continua probabil în procesul de elaborare a regulilor Acordului de la Paris. În cele din urmă, unele aspecte rămân la fel de controversate ca întotdeauna – de exemplu, măsura în care țările dezvoltate ar trebui să fie obligate să sprijine eforturile de atenuare și adaptare ale țărilor în curs de dezvoltare.

II. Aspecte generale

A. Obligatoritate legală

FCCC adoptă o abordare similară cu problema neantului juridic ca Acordul de la Paris mai mult de două decenii mai târziu – prin diferențierea între forma juridică a instrumentului general și caracterul juridic al dispozițiilor sale constitutive. În anul care a condus la inițierea negocierilor în 1990, s-a ajuns la un consens larg cu privire la negocierea unui acord juridic privind schimbările climatice - și anume, un tratat. Rezoluția Adunării Generale a ONU de instituire a Comitetului interguvernamental de negociere pentru o Convenție-cadru privind schimbările climatice (INC) a încorporat viziunea, prin impunerea Inc cu elaborarea „unei convenții-cadru eficiente privind schimbările climatice”, prin luarea unei decizii eficiente în ceea ce privește problema formei juridice. Mandatul Adunării generale prevedea însă doar că FCCC va conține „angajamente adecvate”, fără a indica care ar trebui să fie aceste angajamente. Problema care prevede formularea unor angajamente juridice și care să formuleze în termeni mai permisivi a rămas astfel o problemă persistentă pe tot parcursul procesului INC, așa cum s-a întâmplat în cadrul negocierilor privind acordul de la Paris.

Propunerile timpurii pentru un acord privind schimbările climatice au fost influențate de modelul de protocoale-cadru care a fuzionat în anii 1970 și 1980 pentru a aborda problemele mărilor regionale, ploile acide și epuizarea stratului de ozon stratosferic. Convențiile cadru sunt în mare parte procedurale, stabilind o bază pentru acțiunile viitoare, cu puține obligații, dacă există, de fond. Dar, în ciuda avantajelor și succeselor istorice ale acestui model, multe țări au dorit ca Inc să facă mai mult decât să producă o convenție-cadru. Având în vedere urgența percepută a

problemei schimbărilor climatice, precum și activitatea pregătitoare extinsă a Grupului interguvernamental privind schimbările climatice (IPCC), aceștia au considerat că procesul de convenție/protocol de lucru în două etape este inutil de lent și au solicitat un acord care să conțină obligații substanțiale puternice de limitare a emisiilor. Dezbaterile dintre abordările-cadru și cele de fond a persistat până la sfârșitul negocierilor, când INC a analizat dacă titlul acordului ar trebui să fie „Convenția ONU privind schimbările climatice” sau – după cum s-a convenit în cele din urmă – „Convenția-cadru a ONU privind schimbările climatice”. Cu toate acestea, în ciuda titlului său, FCCC se află undeva între un cadru și un acord de fond. Acesta stabilește angajamente mai extinse decât cele cuprinse în Convenția transfrontalieră privind poluarea atmosferică pe distanțe lungi sau în Convenția de la Viena privind protecția stratului de ozon, dar nu la fel de specifice ca cele dintr-un acord de reglementare precum Protocolul de la Montreal privind substanțele care epuizează stratul de ozon. În schimb, singura sa dispoziție specifică de limitare a emisiilor de gaze cu efect de seră (GES) este formulată ca un obiectiv fără caracter obligatoriu, și nu ca un angajament juridic.

B. Arhitectură

În dezvoltarea FCCC, abordarea de sus în jos a Protocolului de la Montreal a servit inițial ca o sursă de inspirație majoră pentru multe țări. Având în vedere succesul Protocolului de la Montreal, mulți au considerat că acesta este un model pentru problema schimbărilor climatice și au propus utilizarea aceleiași abordări de sus în jos în materie de reglementare, care implică angajamente negociate la nivel internațional. În schimb, statele Unite (SUA) și Japonia au susținut un sistem mai ascendent de „gaj și revizuire”, în care angajamentele statelor ar fi stabilite la nivel național. În cele din urmă, FCCC este un hibrid care include aspecte ale ambelor abordări. Articolul 4.1 reflectă o abordare ascendentă, care impune tuturor părților să elaboreze (și să raporteze) politici și măsuri naționale de combatere a schimbărilor climatice. Deși în contextul elementului hibrid al revizuirii internaționale.⁸ Între timp, articolul 4.2 reflectă un model de sus în jos, stabilind un obiectiv de emisii determinat la nivel internațional pentru părțile enumerate în anexa I pentru a readuce emisiile la nivelurile din 1990 în anul 2000, deși formulat în termeni convoluți și neobligatorii. Interesant, cerințele de jos în sus ale articolului 4.1 sunt obligatorii din punct de vedere juridic, în timp ce obiectivul de sus în jos în articolul 4.2 nu a

fost, ilustrând că problema de sus în jos vs de jos în sus este distinctă de cea a obligatoriu din punct de vedere juridic și fără caracter juridic obligatoriu. În dezvoltarea ulterioară a regimului climatic al ONU, Protocolul de la Kyoto a încercat să consolideze și să legalizeze abordarea de sus în jos a articolului 4.2, în timp ce cadrul de la Copenhaga/Cancun și Acordul de la Paris s-au întors către abordarea de jos în sus a articolului 4.1.

C. Domeniu de aplicare

În calitate de convenție-cadru, menită să instituie sistemul general de guvernare al regimului climatic al ONU, FCCC are un domeniu de aplicare larg, abordând toate aspectele problemei schimbărilor climatice, inclusiv atenuarea schimbărilor climatice, adaptarea, finanțarea, transferul de tehnologie, transparența și conformitatea. Principala problemă a negocierilor referitoare la domeniul de aplicare a fost dacă FCCC ar trebui să se concentreze asupra emisiilor de CO₂ sau să adopte o abordare mai cuprinzătoare care să abordeze emisiile de alte gaze cu efect de seră, precum și eliminarea de către absorbanți. După cum s-a discutat în secțiunea IV.B.2, statele au convenit în cele din urmă să adopte abordarea cuprinzătoare în cadrul FCCC.

D. Diferențieri

Deși a fost clar încă de la începutul negocierilor Comitetului interguvernamental de negociere pentru o Convenție-cadru privind schimbările climatice (INC) că FCCC va conține angajamente diferențiate pentru delegațiile țărilor dezvoltate și în curs de dezvoltare nu a decis până la sesiunea finală de negociere cu privire la categoriile de părți care trebuie să recunoască, pe care țările să le includă în fiecare categorie, și angajamentele respective ale categoriilor. Majoritatea statelor în curs de dezvoltare au susținut că acordul ar trebui să recunoască doar două categorii de țări, „dezvoltate” și „în curs de dezvoltare”, însă Alianța statelor insulare mici (AOSIS) a sprijinit o diferențiere mai complexă și multivariată, concentrându-se pe vulnerabilitatea specială la schimbările climatice. Mai multe state dezvoltate au propus categoriile suplimentare de „state industrializate recent” și „țări cu economii în tranziție” (adică statele din Europa de Est și fosta Uniune Sovietică, care la momentul respectiv tranzitau de la comunism la economii de piață). În

cele din urmă, deși CMF utilizează ca categorii primare țări „dezvoltate” și „în curs de dezvoltare”, aceasta recunoaște, de asemenea, mai multe categorii suplimentare, inclusiv:

- „țări cu economii în tranziție” (EIT), cărora li se acordă „un anumit grad de flexibilitate” în punerea în aplicare a obiectivelor lor de reducere a emisiilor (articolul 4.6).
- „statele cel mai puțin dezvoltate” (LDC), ale căror nevoi speciale trebuie luate în considerare „pe deplin” în acțiunile privind finanțarea și transferul de tehnologie (articolul 4.9).

FCCC include, de asemenea, dispoziții care impun părților să țină seama de nevoile speciale ale statelor care sunt deosebit de vulnerabile la schimbările climatice (articolul 4.8) sau de efectele măsurilor de atenuare a schimbărilor climatice (articolul 4.10).

Propuneri privind modul de determinare a țărilor care se încadrează în cele două categorii de bază – dezvoltate și în curs de dezvoltare – au făcut obiectul a trei abordări: (1) definirea țărilor „dezvoltate” și „în curs de dezvoltare” pe baza unor criterii obiective, cum ar fi venitul pe cap de locuitor; (2) listarea anumitor state cărora li s-ar aplica angajamente specifice; (3) utilizarea unei combinații a ambelor metode. Prima abordare are avantajul flexibilității în acest statut. Pe de altă parte, metoda listei evită ambiguitățile cu privire la faptul dacă un stat corespunde definiției „dezvoltate” în raport cu „dezvoltarea”.

INC-ul a decis ulterior să nu folosească criterii, ci liste pentru a categoriza țările. FCCC-ul a stabilit două astfel de liste:

- Anexa 1, care include membrii, din 1992, Organizației Economice de Cooperare și Dezvoltare (OECD) – piață avansată pentru orientare economică – și EIT’s care sunt indicate în Anexă 1 printr-un asterisc.
- Anexa 2, o subdiviziune a Anexei 1 care este exclusivă pentru membrii OECD.

Departamentele nelistate în Anexa 1 sunt de obicei menționate ca „non Anexate-1 departamente/țări” și sunt obligate să respecte doar angajamentele generale aplicate tuturor departamentelor (Articolele 4.1, 5, 6, 12.1). Părțile Anexei 1 au obligații specific adiționale

legate de atenuare și reportare (Articolele 4.2 și 12.2), în timp ce părțile Anexei 2 au obligații adiționale legate de suportul financiar și tehnologia de transfer (Articolele 4.3-4.5).

Deși separarea dintre părțile Anexei 1 și cele ce nu făceau parte din Anexă 1 este adesea echivalată cu separarea dintre țările dezvoltate și cele încă în dezvoltare, FCCC-ul nu susține această asociere și nici nu deține nici o definiție precum “țară dezvoltată” și “țară în dezvoltare”. Într-adevăr, primul punct de referință al convenției cu privire la Anexa 1, care se regăsește în Articolul 4.2, se referă la “țări dezvoltate și alte departamente (țări) incluse în Anexă 1”, sugerând că Anexă 1 include mai mult decât țările dezvoltate.

Listele de țări din anexele 1 și 2 au fost alcătuite în grabă, în orele de sfârșit ale negocierii FCCC, astfel încât foarte puțină considerare a fost dedicată alegerii țărilor care să fie incluse pe lista. Ca rezultat, Anexa 1 conține câteva anomalii. Pe de o parte, Israel și Africa de Sud nu au fost incluse în Anexa 1, chiar dacă erau ca și calificate ca țări dezvoltate la vremea respective. Din alt punct de vedere, Turcia a fost inclusă în Anexele 1 și 2 datorită apartenenței sale la OECD, chiar dacă, în 1992, ar fi putut fi categorizată ca o țară în dezvoltare.

Când FCCC a fost adoptat aceste anomalii, nu au creat probleme semnificative, datorită faptului că obligațiile atribuite Membrilor Anexei 1 și Anexei 2 erau relative modeste, iar FCCC a încurajat și a contribuit la dezvoltarea Anexelor prin permiterea revizuirii anexelor printr-un vot majoritar de 75% (Articolul 16.2), totodată cerând Conferinței de Părți (COP) să revizuiască anexele până la sfârșitul lui 1998, “cu o perspectivă legată de luarea deciziilor având în vedere amendarea potrivită a listelor din Anexele 1 și 2” (Articolul 4.2(f)). Totuși, în anii următori, anexele s-au dovedit impresionant de rezistente la schimbare, rezistând schimbărilor masive în economia globală, schimbări ce îmbogățeau anumite țări non-Anexă 1 per capita peste cele mai sărace țări din Anexă 1. Astfel Chile, Korea și Mexic au fost aduse în OECD și au rezultat în devenirea Chinei că cel mai mare emițător de GHG pe baza absolută (deși nu istoric per cap de locuitor(per capita)). Câteva amendamente ne-controverse au fost făcute Anexei 1 astfel încât să reprezinte separarea Cehoslovaciei și Yugoslaviei în anii 90 și ascensiunea Ciprului și Maltei către Uniunea Europeană (EU) în 2004. Dar eforturile țărilor Anexei 1 de a adăuga țări ale cărei economii crescuseră și care nu mai erau considerate “în dezvoltare” (în 2015, ca exemplu, Singapore devenise cea mai bogată țară din lume per cap de locuitor), nu au avut reușită niciodată datorită opoziției susținute de țările din afară Anexei 1, ce priveau diviziunea dintre

țările Anexei 1 și țările non-Anexei 1 că un sacrilegiu. Până și încercărișe Kazakhstanului în 1999 de a se alătură Anexei 1 de bună voie a fost respinsă de țări în dezvoltare de mare importanță. Drept rezultat, anexele FCCC rămân relativ la fel și astăzi că și când au fost adoptate în 1992.

III. Preambul, obiectiv și principii

FCCC-ul include nu numai un preambul, cât și articole ce setează ‘‘un obiectiv fundamental’’ al acordului (articolul 2) și accentuează principiile generale ce ghidează părțile în implementarea proviziilor (articolul 3).

A. Preambul

Preambulul acordurilor internaționale de obicei enunță cauza, scopurile și contextul acordurilor. Preambulul FCCC-ului se referă la un câteva concepte existente sau în dezvoltare legate de legea mediului internațional, inclusiv caracterizarea climatului internațional că motiv de ‘‘îngrijorare uzuală a umanității’’, Principiul 21 din Declarația Stockholm (în formă ei puțin diferită de Declarația Rio cu privire la Mediu înconjurător și Dezvoltare), principiul the echitate inter-generațională.

Câteva recitaluri preambulare au adresat anumite temeri ale țărilor în dezvoltare. Probabil cea mai significantă dintre ele este recitalul 3, care menționează ‘‘că cel mai mare procent de emisii historice și globale actuale de sere gazoase provin țările dezvoltate, emisii care pe cap de persoană în țările în dezvoltare sunt încă relativ scăzute, iar acestea vor fi în creștere astfel în concordanță cu nevoile de dezvoltare socială ale respectivelor țări. Deși acest recital ajută mult țările în dezvoltare, totodată reprezintă și un număr de compromisuri substanțiale din partea lor. Dezvoltarea țărilor trebuie să include așa-zisul principiu al ‘‘responsabilității principale’’, care se bazează pe faptul că problema schimbării climatului este rezultată primordial din cauza stilului

de viață supra consumator și risipitor al țărilor dezvoltate, și totodată că responsabilitatea primordială a țărilor dezvoltate este de a combate această problema. O versiune a principiului responsabilității principale a fost inclusă în Rezoluția Adunării Generale ce a stabilit INC-ul, dar deschiderea clauzei recitalului 3 exprimă doar prima parte a principiului și este formulat că un fapt factual și neutral, diferit de corolarul “țărilor dezvoltate trebuie să ia controlul în combaterea schimbării climei”, ce apare ulterior în convenție (în articolul 3.1). Totodată, menționarea clauzei secundare că “emisi per cap de locuitor” este tot ceea ce rămâne dintr-o propunere a Indiei ce sugera convenției să promoveze convergență emisiilor GHG la un nivel uzual per cap de locuitor. În cele din urmă, clauză concludentă, cu privire la creșterea emisiilor a țărilor în dezvoltare a fost original propusă a scop principal parafrizat al articolului, ci nu că preambul explicat în termeni descriptivi.

Preambulul adresează de asemenea temeri ale țărilor în dezvoltare prin:

- Conectare măsurilor de răspuns la “responsabilități differentiate și capacitate respective” ale țărilor respective (recital 6).

- Reconfirmarea principiului suveranității (recitalul 9).

- Recunoașterea că “standardele aplicate de către anumite țări ar putea fi nepotrivit și negarantat economic și de cost social pentru alte țări, predominant “țărilor în dezvoltare” (recital 10).

- Recunoașterea “pe deplin a priorizării legitime a nevoilor țărilor în dezvoltare de a realiza o dezvoltare constantă economică și eradicarea sărăciei” (recital 21).

- Recunoașterea că țările în dezvoltare în mod special “au nevoie de acces la resurse în vederea realizării dezvoltării socio-economice” și că “pentru a progresa către obiectivele respective, creșterea consumului de energie va fi necesar” (recital 22).

Totuși, preambulul nu include câteva prevederi pe care țările în dezvoltare le-au suportat dar a accentuat câteva temeri în fața țărilor dezvoltate, că referință nevoie pentru ‘adequate, noi și adiționale resurse financiare’ și transfer de tehnologie în ‘termeni preferentiali, concesionali și non-comerciali’; un paragraph ce caracterizează îmbunătățirile în mediul economic internațional că un ‘prerechizit’ pentru acțiunea de a adresa schimbarea climei de către țările în dezvoltare; și limba opusă oricărei nu ‘condiționalități’ în ajutor sau finanțare de dezvoltare.

Alte prevederi importante ale preambulului accentuează importantă înrădăcinării răspunsului cu privire la măsuri luate bazate pe ‘considerații științifice, tehnice și economice’ (recitalul 16); recunoașterea principiului de ‘0 regrete’ (anumite acțiuni adresate schimbării climei pot fi justificate în dreptul lor, independente/separat de problema schimbării climei) (recital 17); și totodată în aceste prevederi se regăsește ultima referință din convenție cu privire la eficiență energiei(recitalul 22).

B. Obiectivul (Articolul 2)

Articolul 2 stabilește obiectivul ‘suprem’ al FCCC-ului că stabilizarea concentrației de GHG la un nivel sigur – care este, un nivel care ar preveni ‘pericole antropogenice, interferente cu sistemul climatic’. Acest nivel trebuie atins într-o perioadă de timp astfel încât: (1) să permită ecosistemelor să se adapteze natural la aceste schimbări climatice; (2) se asigura că producția de mâncare nu este amenințată și (3) permite și susține dezvoltarea economică de viitor într-o manieră durabilă.

Patru trăsături ale acestui obiectiv sunt importante. În primul rând, se concentrează pe concentrațiile atmosferice de GHG, nu de emsiunile acestea. Acest focus este justificat dintr-un punct de vedere științific, deoarece schimbarea climatului este ceea ce economiștii o numesc un ‘acțiune’, în loc de o problemă ‘de briză’: depinde per ansamblu de nivelul de GHG în atmosfera, decât de emisiile acestea. În al doilea rând, obiectivul adresează nu numai nivelurile de concentrație, dar și rata lor de schimbare. În al 3-lea rând, referințele cu privire la o dezvoltare

economică de durată și producție de mâncare legitimează considerările economico-sociale, atât cât și factorii mediului înconjurător în adresarea schimbării climei. În cele din urmă, specificând ce nivel de concentrație este sigur implică subiectivitate și nu poate fi răspuns și justificat doar de știință. Deci este necesară contribuirea deciziilor politice despre cum toți factorii economico-sociali și ai mediului înconjurător pot fi puși în balans.

Statusul legal al stabilizării obiectivului convenției este incert. Articolul 2 în formă să finală folosește un limbaj declarativ și nu îi atribuie un caracter de angajament obiectivului. Și mai neclar este dacă obiectivul Articolului 2 specifică “scopul și intenția” FCCC-ului, în fața Convenției de la Viena privind dreptul tratatelor, care exclude rezervări incompatibile cu “scopul și intenția” unui tratat și necesită membrilor ce semnează să se abțină din a acționa în modalități care ar “combate scopul și intenția” tratatului. În ceea ce pare a fi o încercare de a preveni “scopul” să fie echivalat cu “scopul și intenția”, articolul 2 îi adaugă termenul de “absolut”. În cei douăzeci de ani de la adoptarea FCCC-ului, părțile încă nu au fost capabile să specifice nivelul de concentrare al GHG-ului pe care regimul ar trebui să încerce să îl atingă, conform articolului 2. În schimb, au reușit să fie de acord doar cu privire la obiective definite în termeni precum schimbarea temperaturii și emisii de lungă durată. În 2010, pactul de la Cancun setează un obiectiv de a limita încălzirea globală la nu mai mult de 2 grade Celsius de asupra nivelurilor pre-industriale și furnizează o recenzie nu mai târziu de 2015 prin care se consideră reducerea acestei limite de temperatură la 1,5 grade Celsius, nivelul pe care țările mici insulare îl contrazic deoarece este un risc inacceptabil pentru a evita ridicarea nivelului apelor. În Acordul de la Paris din 2015, țările sunt de acord să întărească acest obiectiv “mult sub” 2 grade Celsius și să “încerce să își pună eforturile să limiteze ridicarea temperaturilor sub 1,5 grade Celsius peste nivelurile pre-industriale”. În continuare, au definit obiective cu privire la emisii atât pe durată medie, cât și de lungă durată, cerând o stabilizare a emisiilor globale “pe cât de repede posibil” și pentru o emisie net 0 în a două jumătate a acestui secol.

C. Principiile (articolul 3)

1. Fondul

În timpul negocierilor FCCC-ului, majoritatea țărilor în dezvoltare au susținut includerea unui articol cu privire la principii generale, argumentând că ar funcționa ca un compass sau o stea calauzitoare pentru toate părțile în implementarea și dezvoltarea acordului. Unii au argumentat chiar că FCCC-ul ar trebui să include doar principii și să renunțe la angajamente și protocoale viitoare. În contrast, țările dezvoltate se îndoiau de necesitatea unui articol al principiilor. Statele Unite, în special, s-a opus incluziunii acestui act, argumentând că statusul legal al acestuia ar fi neclar. Dacă principiile doar declarau intențiile părților implicate sau aduceau un context pentru interpretarea obligațiilor FCCC-ului, Statele Unite au argumentat că ei ar trebui să fie incluși în Preambul, nu în partea operative a acordului. Din alt punct de vedere, dacă principiile în sine erau angajamente, ei ar trebui să fie declarate ca astfel în convenție.

Argumentarea SUA totuși nu a reușit să țină cont de faptul că principiile ar putea servi o a treia funcție, diferită de preambuli sau angajamente; spre deosebire de paragrafele preambulare, principiile pot reprezenta standard legale, dar standard care sunt mult mai neclare decât angajamentele și care nu specifică acțiuni anume. În esență, principiile în FCCC stabilesc baza de muncă în general pentru dezvoltarea regimului climatic ONU. Ele conțin repere care evaluează propuneri specifice – spre exemplu, conectare țintelor emisiilor sau suportul financiar. Unele sunt specifice climatului, dar majoritatea reflectă principii mai generale ale legii internațional, precum principiul comun dar cu responsabilități diferite și capacitate respective (CBDRRC), echitate intra și intergenerațională și dezvoltare durabilă.

Deși țările în dezvoltare au reușit în cele din urmă să obțină includerea unui articol al principiilor, SUA a reușit să preseze câteva schimbări pentru a reduce implicări potențiale legale. În primul rând, un „chapeau” a fost adăugat, specificând că principiile sunt un „ghid” pe care părțile și acțiunile acestora trebuie să încerce să îl atingă și că obiectivul convenției este de a implementa prevederile convenției. În al doilea rând, termenul de „state” a fost înlocuit de

“părți”, cu scopul de a împiedică argumente cu privire la faptul că articolul 3 reflectă o lege specifică internațională și leagă statele în general. În schimb, principiile sunt clar aplicate doar părților și doar în relație cu FCCC-ul, nu în general conform legii internațional. În cele din urmă, termenul “inter alia” a fost adăugat în “chapeau” pentru a indica faptul că Articolul 3 nu este o listă exhaustivă și că părțile pot lua în considerare alte principii relevante în dezvoltarea și implementarea convenției.

Țările în dezvoltare au făcut compromisuri importante cu privire la principii. În unele cazuri, opunerea țărilor dezvoltate a dus la transferul unui principiu propus în preambul; în alte cazuri, principiile propuse de țările în dezvoltare nu au fost în textul final de loc. În general, țările dezvoltate au fost în poziția să definească principiile mult mai specific comparativ cu negocierile în paralel din Declarația de la Rio, posibil pentru că INC-ul era mai puțin politic, mai puțin public decât în comitetul preparatoriu pentru Conferința de la Rio.

2. Principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și capacități corespunzătoare

Cel mai citat și discutat principiu al regimului climatic este principiul CBDRRC, care este declarant atât în preambul cât și în articolul 3.1. În contrast cu Declarația Rio care bazează diferențele doar pe 4 contribuții de niveluri de degradare a mediului înconjurător, FCCC-ul se focusează pe abilitățile respective ale statelor, cât și pe responsabilitățile lor diferite. Asta a fost important pentru anumite țări dezvoltate, precum SUA, în mod special. Dacă contribuțiile istorice diferite ale țărilor față de problema schimbării climei constituie baza pentru diferențiere, dacă țările în curs de dezvoltare s-au mulțumit cu negocierile FCCC, atunci diferențierile s-ar schimba relativ încet. În contrast, dacă abilitățile constituie baza pentru diferențiere, atunci obligațiile unei țări ar putea crește rapid, în timp ce se dezvoltă și capătă capacitate financiară, tehnologice și administrative mai bune.

Deși CBDRRC e de obicei asociat cu separarea dintre țările “dezvoltate” și “în curs de dezvoltare”(și asocierea diviziunii în FCCC dintre Anexa 1 și non-Anexa 1), FCCC-ul recunoaște alte baze de diferențiere, inclusive diferențe dintre țări în structurile economice și baza de resurse, tehnologii disponibile, și alte circumstanțe individuale (Articolul 4.2(1)). Mai

mult decât atât, notat în secțiunea II.D deasupra, FCCC-ul diferențiază angajamentele nu doar că țări în Anexa 1 și Non-Anexa 1, dar de asemenea în EIT (Articolul 4.6), și subliniază câteva alte categorii de țări, inclusiv statele extra-vulnerabile (Articolele 3.2, 4.8), cele mai puțin dezvoltate state (Articolul 4.9), și țări care sunt foarte dependente de combustil fosil (Articolul 4.10).

3. Precauții și cost-eficacitate

Principiul precauției declara că acolo unde există un pericol de daune serioase sau ireversibile, incertitudinea științifică nu ar trebui să fie folosită ca un motiv de amânare a metodelor de precauție pentru a anticipa, preveni sau minimiza pagubele. Diferite formulate cu privire la principiul de precauție apar acum regulat în declarațiile și tratatele internaționale legate de mediul înconjurător. În negocierile FCCC, problema principală a fost includerea unei referințe “cost-eficiente”, astfel introducând considerații economice în ceea ce ar fi putut altfel fi doar un standard legat pur de mediul înconjurător. Declarația ministerială din a Două Conferință Mondială a Climatului din 1990 menționa măsuri de precauție “cost eficiente”, și propunerea principiilor G-77/China folosea o formulare similară. În cele din urmă, principiul precauției a fost combinat cu un paragraf separat în textul președintelui privind raportul cost-eficacitate. . Principiul adoptat este susținut acum de o abordare înțeleasă și implementare împerecheată (JI), discutată în secțiunile IV.B .2 și IV.B.3 din acest capitol.

4. Dezvoltare durabilă

FCCC-ul recunoaște în Articolul 3.4 că statele au dreptul să promoveze o dezvoltare durabilă. Inițial, țările în curs de dezvoltare propun un limbaj care să recunoască că “dreptul de a dezvolta este un drept uman inalienabil” și că “toți oamenii au un drept egal cu privire la standard de trai rezonabile”. Între timp, unele țări dezvoltate au vrut să include un principiu care declara că statele au datorie de a ținti spre o dezvoltare durabilă. Ambele propuneri au creat probleme serioase pentru anumite delegații. Pe de o parte, SUA s-a îndoit de “dreptul de a se dezvolta”, datorită faptului că este vag și poate fi folosit de țările în curs de dezvoltare să ceară asistență financiară din partea țărilor dezvoltate. În contrast, țările în curs de dezvoltare și-au exprimat

îndoieli cu privire la conceptul de “dezvoltare durabilă”, temându-se că “durata” ar putea deveni o nouă condiție pusă pe asistență financiară și ulterior ar putea să interfereze cu planurile lor de dezvoltare. Articolul 3.4 evită ambele probleme declarând că “părțile care au dreptul, ar trebui, să promoveze dezvoltarea durabilă”. Prin folosirea limbajului de “dreptul”, în loc de “obligația”, această formulare a satisfăcut țările în dezvoltare. Și prin înramarea potrivită, nu ca “drept de dezvoltare”, dar mai degrabă sub forma “promovării dezvoltării durabile” a satisfăcut Statele Unite de asemenea.

5. Sistem economic deschis și de sprijin

Ultimul principiu (Articolul 3.5) se preocupă cu nevoia de a avea “un sistem economic internațional deschis și de sprijin”, și adresează în special relațiile dintre măsurile mediului și comerț, un subiect de discuție problematic (vezi Capitolul 9, secțiunea IV). Articolul 3.5 repetă regulă conținută în Articolul XX al Acordului General pe Comerț și Tarife (GATT), care interzice măsuri arbitrare sau discriminări nejustificate între țări sau o restricție ascunsă în comerțul internațional. Precum GATT Articolul XX, Articolul 3.5 este neutral în efect, din moment ce nu definește ce tip de măsuri de comerț constituie “măsuri arbitrare sau nejustificate” discriminări sau care sunt “restricții ascunse” în comerț. Astfel, nu aprobă, dar nici nu interzice aplicarea/folosirea măsurilor de comerț, precum cele din Protocolul de la Montreal, pentru a încuraja participarea la FCCC sau pedepsirea neconformării.

IV. Angajamente (Articolele 4-6 și 12)

FFCC stabilește patru angajamente diferite pentru diferite categorii de țări, inclusiv (1) angajamente generale care se aplică tuturor părților, atât cele dezvoltate, cât și cele în curs de dezvoltare [Articolele 4.1, 5,6 și 12.1];(2) angajamente specifice privind atenuarea și raportarea care se aplică numai părților din anexa I [articolele 4.2 și 12.2]; și (3) angajamente specifice privind resursele financiare și transferul de tehnologie care se aplică numai părților din anexa II (Articolele 4.3-4.5) această structură reflectă premisa inițială a FCCC că țările în curs de dezvoltare nu ar trebui să aibă aceleași angajamente ca țările dezvoltate.

A. Angajamente generale (articolele 4.1, 5,6 și 12.1)

Angajamentele generale prevăzute la articolele 4.1, 5,6 și 12.1 se aplică tuturor părților, atât celor dezvoltate, cât și celor în curs de elaborare. În timpul negocierilor a fost propusă o listă extinsă de angajamente generale, inclusiv utilizarea celor mai bune tehnologii disponibile pentru limitarea emisiilor de gaze cu efect de seră; promovarea eficienței energetice și a conservării; dezvoltarea surselor de energie regenerabile; promovarea gestionării durabile a pădurilor; eliminarea subvențiilor care contribuie la încălzirea globală; armonizarea politicilor naționale, a impozitelor și a standardelor de eficiență; internalizarea costurilor; și dezvoltarea și coordonarea instrumentelor de piață. Cu toate acestea, pe măsură ce negocierile au continuat, aceste propuneri au fost încet îndepărtate sau atenuate, iar angajamentele generale au devenit generale nu numai în aplicarea lor la toate părțile, ci și în ceea ce privește conținutul acestora.

În cea mai mare parte, angajamentele generale ale FCCC nu obligă anumite acțiuni. Mai degrabă, la fel ca Acordul de la Paris din 2015, încurajează countains să formuleze și să pună în aplicare propriul program național pentru a lua în considerare schimbările climatice în politicile lor existente [articolul 4.1 litera (b)], să coopereze în pregătirea adaptării la impactul schimbărilor climatice [articolul 4.1 litera (d)], Luarea în considerare a schimbărilor climatice în politicile lor existente [articolul 4.1 litera (f)], schimbul de informații [articolul 4.1 litera (h)] și promovarea cercetării științifice, a educației, a formării și a sensibilizării publicului [articolul 4.1 litera (g), articolul 4.1 litera (g), articolul 4.1 litera (i), articolul 5 și articolul 6].

Fără îndoială, cele mai semnificative angajamente generale din FCCC se referă la inventarele și rapoartele naționale. Fiecare parte, atât dezvoltată, cât și în curs de dezvoltare, este obligată să pregătească periodic actualizări și să publice un inventar național al emisiilor sale din surse și al eliminării de către absorbanți de gaze cu efect de seră, utilizând „metode” comparabile care urmează să fie convenite de COP [articolul 4.1 litera (a)]; Si sa comunice politului informatii privind inventarul sau si masurile pe care le-a luat pentru punerea in aplicare a conventiei [art. 12 alin. (1)]. Angajamentele generale de la articolul 4 conțin mai multe calificări pentru a le face acceptabile pentru țările dezvoltate. „Articolul 4.1 permite părților, în îndeplinirea lor de comisionese să „ia în considerare responsabilitățile lor comune, dar diferențiate și prioritățile specifice naționale și regionale, obiectivele și circumstanțele de dezvoltare regională”. În plus, articolul 4.7 recunoaște în mod specific că „prima și prioritățile prioritare” ale țărilor în curs de

dezvoltare sunt „dezvoltarea economică și socială și eradicarea sărăciei”. Cu toate acestea, țările în curs de dezvoltare nu au reușit să includă o dispoziție care să condițeze în mod explicit angajamentele lor din punct de vedere juridic de furnizarea de resurse financiare și de tehnologie adecvate. În schimb, articolul 4.7 utilizează un limbaj mai neutru, afirmând că performanța țărilor în curs de dezvoltare „va depinde” de îndeplinirea angajamentelor țărilor dezvoltate – o formulare care ar putea fi interpretată fie ca afirmându-se o dependență de fapt, mai degrabă decât de drept (așa cum o fac țările dezvoltate); sau de a crea o condiție prealabilă pentru îndeplinirea efectivă de către țările în curs de dezvoltare a angajamentelor lor (așa cum o fac țările în curs de dezvoltare). În mod similar, țările în curs de dezvoltare au încercat să includă limba care sugerează că vor pune în aplicare măsuri privind schimbările climatice numai în măsura în care măsurile au fost „fără a aduce atingere” obiectivelor și politicilor lor naționale de dezvoltare. Astfel cum au fost adoptate, Cu toate acestea, articolul 4.7 prevede pur și simplu că punerea în aplicare a țărilor în curs de dezvoltare „va lua pe deplin în considerare” prioritățile lor socio-economice.

B. Atenuare (articolul 4.1 literele (b)-(d) și articolul 4.2)

După cum s-a menționat mai sus, articolul 4.1 nu prevede decât obligația generală a părților de a „formula, pune în aplicare, publica și actualiza în mod regulat la nivel național și, au fost abordați, Programele regionale care conțin măsuri de atenuare a schimbărilor climatice”. Propunerile de angajamente generale mai extinse au fost respinse de o parte sau de alta în cursul negocierilor. Statele producătoare de petrol, cum ar fi Arabia Saudită și Kuweit, s-au opus reglementării mai stricte a surselor, în timp ce țările cu păduri mari, cum ar fi Malaysia și Brazilia, s-au luptat pentru includerea unor angajamente ferme legate de absorbanți. Prin urmare, articolul 4.1 litera (c), care abordează tehnologiile de reducere a emisiilor, nu menționează măsurile de eficiență energetică sau sursele regenerabile de energie și plasează toate sectoarele economice relevante (energie, transport, industrie, agricultură, silvicultură și gestionarea deșeurilor) de pe picior de egalitate. În mod similar, articolul 4.1 litera (d), care impune statelor să promoveze gestionarea durabilă și consolidarea puțurilor și a rezervoarelor; Nu reușește să unească pădurile pentru o atenție deosebită. Angajamentele generale de la articolul 4.1 au fost, de asemenea, slăbite de omisiunea propunerilor de a cere părților să efectueze evaluări ale

impactului asupra mediului și de a coordona sau armoniza instrumente economice și administrative, cum ar fi impozitele, subvențiile, și taxe care au făcut un angajament specific aplicabil părților din anexa I în temeiul articolului 4.2 litera (e). Pe lângă angajamentele generale prevăzute la articolul 4.1, părțile din anexa I au, de asemenea, angajamente specifice legate de atenuare. În primul rând, fiecare parte din anexa I trebuie să adopte politici și politici naționale de limitare a emisiilor de GES și de protejare și îmbunătățire a absorbanților și rezervoarelor sale, cu scopul de a readuce emisiile la nivelurile din 1990 până în anul 2000 [articolul 4.2 literele (a)-(b)]. În plus, părțile din anexa I trebuie să coordoneze instrumentele economice și administrative relevante și să identifice și să își revizuiască periodic politicile și practicile care contribuie la creșterea emisiilor de gaze cu efect de seră (de exemplu, subvențiile și politicile de stabilire a prețurilor energiei) [articolul 4.2 litera (e)].

Negocierile de atenuare au dominat trei aspecte: (1) includerea unor limite cantitative obligatorii, negociate la nivel internațional, privind emisiile țărilor dezvoltate; (2) adoptarea unei abordări „cuprinzătoare” care să permită statelor să abordeze toate sursele și absorbanții de gaze cu efect de seră în mod colectiv; și (3) acordarea de credite țărilor din anexa I pentru proiecte de reducere a emisiilor în țările în curs de dezvoltare pe care le întreprind sau le sprijină.

1. Obiective și orare

Poate că cea mai controversată problemă din cadrul întregii negocieri FCCC a fost includerea unui obiectiv și a unui calendar de limitare a emisiilor țărilor dezvoltate.

Deși, în limbajul comun, termenul „țintă” înseamnă un obiect sau un obiectiv în contextul dreptului internațional de mediu, se poate referi, de asemenea, la un angajament obligatoriu din punct de vedere juridic. un obiectiv și un calendar creează o obligație de a obține un anumit rezultat (obiectivul) până la o anumită dată (orarul). Ca o „obligație de rezultat”, mai degrabă decât ca o „obligație de conduită”, un calendar orientativ oferă statelor flexibilitate în ceea ce privește modul de punere în aplicare a angajamentului lor internațional pe plan intern. În 1991, când au început negocierile FCCC, au fost utilizate obiective și calendare definite la nivel internațional într-o serie de acorduri recente privind mediul, inclusiv în Protocolul de la Montreal din 1987, Și au fost considerate de majoritatea țărilor, altele decât SUA, ca fiind modul preferat

de reglementări internaționale privind emisiile de GES. În schimb, obligațiile de conduită, cum ar fi standardele de eficiență energetică sau o taxă pe carbon, au fost discutate doar marginal în cadrul negocierilor FCCC.

Înainte de începerea negocierilor în 1991, o serie de conferințe internaționale au subliniat necesitatea de a stabiliza emisiile cât mai curând posibil, iar în INC, majoritatea statelor occidentale au insistat puternic pentru adoptarea unui obiectiv de stabilizare definit la nivel internațional, în special pentru emisiile de CO₂. De exemplu, UE a sprijinit angajamentul țărilor dezvoltate de a stabiliza emisiile de CO₂ la nivelurile din 1990 până în anul 2000, în timp ce Canada, Australia și Noua Zeelandă au propus un obiectiv de stabilizare pentru toate GES care nu sunt reglementate de Protocolul de la Montreal. Principala cauză împotriva adoptării unui obiectiv de stabilizare a emisiilor a fost SUA, care a criticat propunerea UE ca fiind rigidă ca inechitabilă, având în vedere diferențele dintre țări în circumstanțele naționale și costurile de implementare. SUA a fost sprijinită de Japonia, care a precedat o abordare bazată pe „cele mai bune eforturi”, mai degrabă decât pe un obiectiv obligatoriu privind emisiile, și a propus „angajamentul și revizuirea formulei la sesiunea din iunie 1991 a INC

Prin intermediul Regatului Unit, SUA și UE au ajuns în cele din urmă la un compromis, reflectat în două paragrafe extrem de convulsive ale articolului 4.2. Articolul 4.2 litera (a) definește în mod oblic un calendar pentru reducerea emisiilor prin „cognizing”, care „ar contribui la revenirea, până la sfârșitul deceniului actual [adică anul 2000], la niveluri anterioare de emisii la modificarea” tendințelor în materie de emisii ale țărilor dezvoltate. Între timp, articolul 4.2 litera (b) sugerează un obiectiv de emisii, solicitând părților din anexa I să comunice informații cu privire la politicile și măsurile lor, „cu scopul de a se întoarce individual sau în comun” la nivelurile din 1990 până în anul 2000. Dacă aceste prevederi nebuloase au stabilit de fapt un obiectiv și un calendar este o întrebare teoretică interesantă, dar întrebarea este acum în curs de, deoarece obiectivul prezumtiv și a abordat emisiile numai până în anul 2000 și a expirat acum. În plus, chiar dacă era în vigoare obiectivul și calendarul nu erau obligatorii, deoarece era exprimat mai degrabă ca un „scop” decât ca o cerință legală. Obligatoriu sau nu, obiectivul a fost îndeplinit fără eforturi, conform datelor compilate de secretariatul FCCC, care arată că emisiile totale de GES din țările din anexa I au scăzut cu 3% din 1990 până în 2000. Cu toate acestea, au

rezultat în primul rând din emisiile mai scăzute ale Rusiei și ale altor EITs, ale căror economii s-au prăbușit în anii 1990, după căderea comunismului, și nu din FCCC.

2. Abordare globală

Așa-numita „abordare globală” prevede că atenuarea schimbărilor climatice ar trebui să abordeze toate sursele și absorbantii de gaze cu efect de seră în mod colectiv. În cadrul abordării cuprinzătoare, potențialele de încălzire globală (GWPS) sunt calculate pentru fiecare GES pentru a permite compararea emisiilor de gaze diferite în funcție de un singur sistem metric echivalent CO₂ (CO₂e).

Statele pot lua apoi măsuri pentru a limita contribuția lor netă la efectul de seră, fie prin controlul emisiilor lor totale de CO₂, fie prin îmbunătățirea eliminării acestora de către absorbanți.

În cadrul negocierilor, suporterii abordării globale – care a inclus SUA, Canada, Australia, Noua Zeelandă; din punct de vedere economic, abordarea cuprinzătoare permite statelor să aleagă pe care sunt murdare gazele și absorbantii, astfel încât acestea să poată determina singure care sunt măsurile de atenuare cele mai eficiente din punct de vedere al costurilor.

Din punct de vedere ecologic, se elimină stimulentele pentru trecerea de la un tip de activitate poluantă la altul, concentrându-se pe nivelurile agregate ale emisiilor de GES, mai degrabă decât pe orice gaz, chiuvetă sau sector specific.

Majoritatea delegațiilor au acceptat meritele teoretice ale abordării globale și își sunt menționați favorabil atât în preambul, cât și în articolul 3 al FCCC. În contextul obiectivelor și orarelor, Cu toate acestea, unele delegații au susținut că abordarea cuprinzătoare nu a fost fezabilă din cauza cunoștințelor insuficiente atât cu privire la sursele de gaze cu efect de seră, cât și cu privire la eliminarea gazelor cu efect de seră de către absorbanți.

Articolul 4.2 se referă la „nivelurile de emisii antropogene de CO₂ și de alte gaze cu efect de seră care nu sunt reglementate de Protocolul de la Montreal, fără a preciza dacă nivelurile de emisii de gaze cu efect de seră trebuie luate în considerare în mod colectiv sau dacă fiecare gaz trebuie luat în considerare separat. În orice caz, articolul 4.2 se remarcă atât pentru separarea CO₂, cât și pentru excluderea clară a GHG controlate de Protocolul de la Montreal. De asemenea, articolul

4.2 nu rezolvă pe deplin problema dacă FCCC ar trebui să se concentreze asupra emisiilor brute (scăderea eliminării absorbțiilor de către absorbanți).

Pe de altă parte, se referă de mai multe ori la „emisiile provenite de la surse și absorbțiile de către absorbanți” ca un pachet; pe de altă parte, se consideră că obiectivul și calendarul acestuia se referă numai la emisii.

3. Punerea comună în aplicare

GHG rămân în atmosferă pentru o lungă perioadă de timp și migrează la nivel global, astfel încât locația reducerilor de emisii nu aduce nicio diferență în ceea ce privește schimbările climatice. Acest lucru sugerează o nouă extindere a abordării cuprinzătoare: Și anume, permițând țărilor să își pună în aplicare angajamentele de atenuare prin reduceri ale emisiilor în altă țară, prin mecanisme de piață precum JI sau comercializarea emisiilor.

În cadrul negocierilor FCCC, principala problemă privind mecanismele pieței a fost domeniul lor geografic de aplicare - fie să permită JI doar între părțile din anexa I, care au obiective de reducere a emisiilor; Sau dacă să permită acest lucru în general, cuprinzând atât partea care nu este menționată în anexa I. această ultimă opțiune a atras cele mai mari critici, ambele făcând ca dificultățile de stabilire a liniei de bază împotriva căreia să se măsoare reducerile de emisii în țările în curs de dezvoltare, și pentru că mulți au crezut că ar fi lipsit de etică să se permită unui stat dezvoltat să își îndeplinească angajamentele de reducere a emisiilor într-o țară în curs de dezvoltare, în loc să își asume responsabilitatea în propria țară. FCCC prevede flexibilitate într-o măsură limitată, în temeiul RUBRIC JI.Article3.3 prevede că „efforts pentru abordarea schimbărilor climatice pot fi efectuate în mod cooperativ de către părțile interesate”, Și articolul 4.2 litera (a) permite statelor să „pună în aplicare...politici și măsuri în comun cu alte părți”.Întrucât aceste dispoziții nu restricționează statele care pot participa la JI, acestea lasă deschisă posibilitatea JI între țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare.

În practică, JI a jucat doar un rol limitat în cadrul FCCC. În Decizia 5/CP.1, care a laudat o „fază pilot” a „activităților puse în aplicare în comun” (AIJ), COP a circumscris în mod semnificativ JI, convenind (1) că activitățile puse în aplicare în comun între AnnexI și părțile care nu sunt incluse în anexă „nu ar fi considerate ca fiind îndeplinirea angajamentelor actuale ale părților din

anexa I. În conformitate cu articolul 4.2 literele (b) și (2), activitățile II sunt „suplimentare”, iar solzii sunt tratați ca mijloace subsidiare de atingere a obiectivului acordului de stabilizare a obiectivului¹ în faza pilot a AIJ, au fost inițiate doar 157 de proiecte, nici unul din 2002. În schimb, majoritatea „implementării în comun” a fost realizată în temeiul Protocolului de la Kyoto, fie prin articolul 6, care permite punerea în aplicare în comun între țările din anexa I și cele din afara anexei I prin intermediul mecanismului Development Clean. După cum s-a discutat în capitolul 7, Acordul de la Paris autorizează, de asemenea, utilizarea mecanismelor de piață, recunoscând că statul poate utiliza „rezultate ale atenuării transferate la nivel internațional” pentru a-și atinge contribuțiile stabilite la nivel național, și prin crearea unui nou mecanism de piață de a fi în domeniul de piață.

C. Adaptare (articolul 4 litera (b) și litera (e), articolul 4.8 și articolul 4.9)

Atenuarea și adaptarea sunt, teoretic, pe picior de egalitate în regimul climatic al ONU. Cu toate acestea, FCCC conține relativ puține dispoziții privind adaptarea. Articolul 3.3 prevede principiul conform căruia politicile și măsurile referitoare la schimbările climatice ar trebui să fie cuprinzătoare și să abordeze adaptarea. Articolul 4.1 litera (b) creează un angajament general de „a formula, a pune în aplicare, a publica și a actualiza periodic programe naționale și, după caz, regionale care conțin măsuri de facilitare a adaptării adecvate la schimbările climatice”. Articolul 4 litera (e) creează un angajament general de a coopera în pregătirea adaptării la efectele schimbărilor climatice. Articolul 4.4 impune țărilor din anexa II obligația de a asista țara în curs de dezvoltare în acest sens sunt deosebit de vulnerabile la efectele negative ale schimbărilor climatice în ceea ce privește acoperirea costurilor de adaptare la aceste efecte adverse. Iar articolele 4.8 și 4.9 acordă atenție statelor în curs de dezvoltare care sunt deosebit de vulnerabile la efectele negative ale schimbărilor climatice, inclusiv statelor insulare mici și joase, statelor cel mai puțin dezvoltate, statelor în curs de dezvoltare cu ecosisteme montane fragile și statelor predispuse la secetă și deșertificare.

Cea mai mare parte a activității desfășurate în cadrul regimului climatic al ONU pentru a aborda problema adaptării a avut loc de la adoptarea FCCC, prin decizii ale părților, concentrându-se în mod primordial asupra asistenței pentru planificarea adaptării.

În 2001, COP de la Marrakesh a adoptat programul de lucru al țărilor cel mai puțin dezvoltate (LDC), adaptare care:

- prevăzute pentru pregătirea de către LDC a Programelor Naționale de Adaptare a Frațiunii (NAPA)
- a stabilit un grup de experți de țară cel mai puțin dezvoltate pentru a oferi orientări tehnice pentru țările cel mai puțin dezvoltate în pregătirea NAPA.
- a creat două noi fonduri axate pe adaptare, Fondul țărilor cel mai puțin dezvoltate (LCF) și Fondul special pentru schimbări climatice (FSCCF).
- a autorizat global Environment Facility (GEF) și LDCF să ofere suport pentru pregătirea și implementarea NAPA.

Prima NAPA a fost prezentată de Mauritania în noiembrie 2004 și, începând cu ianuarie 2017, cincizeci și unu de țări cel mai puțin dezvoltate au finalizat APP. Prezentarea unui NAPA este o condiție prealabilă pentru primirea de asistență din partea LCF pentru activitățile de implementare. În 2006, COP12 (denumit în continuare „COP pentru adaptare”) a adoptat programul de lucru de la Nairobi privind Impactul, Vulnerabilitatea și Adaptarea la Schimbările Climatice (PNG), pentru a ajuta țările în curs de dezvoltare să ia decizii mai bine informate cu privire la posibilele răspunsuri politice. Programul de lucru pe cinci ani a fost conceput inițial pentru a implica un studiu pe cinci ani al Organismului Subsidiar pentru Consultanță Științifică și Tehnologică (SBSTA), dar a fost extins în 2010 și, începând cu octombrie 2016, era încă în curs de desfășurare, SBSTA concentrându-se acum asupra modului în care programul de lucru pe cinci ani poate contribui la punerea în aplicare a acordului. În 2011, COP 16 a adoptat cadrul de adaptare de la Cancun (CAF); care instituie un comitet de adaptare și prevede formularea și punerea în aplicare de către LDC a planurilor naționale de adaptare (PNA), pe baza experienței lor cu NAPA. Comitetul de adaptare în format din șaisprezece membri care își desfășoară activitatea în calitate de membri, desemnați de părți și aleși de COP.

La îndemnul micilor insule și al statelor cel mai puțin dezvoltate, CAF a stabilit, de asemenea, un program de lucru privind pierderile și daunele rezultate din schimbările climatice în țările în curs de dezvoltare deosebit de vulnerabile. Pierderea și deteriorarea se referă, în general, la impactul negativ al schimbărilor climatice asupra stărilor vulnerabile. există o distincție între pierderea și

daunele rezultate din această „pierdere” se referă la „efectele negative în raport cu care repararea sau restaurarea este imposibilă”, în timp ce „amagă” se referă la „efecte negative în legătură cu care este posibilă repararea sau restaurarea”.

Pierderile și daunele au fost o problemă foarte controversată în regimul climatic al ONU, deoarece aceasta ridică perspectiva unei compensații financiare pentru efectele negative ale schimbărilor climatice - de exemplu, prin asigurări sau răspundere juridică - pe care SUA și alte țări dezvoltate se opun cu fermitate. O problemă deosebită în abordarea pierderilor și daunelor este atribuirea unor pierderi și daune specifice schimbărilor climatice antropogene, spre deosebire de variabilitatea naturală, lipsa rezilienței sau planificarea instituțională precară. La COP Varșovia 2013, partidele au stabilit mecanismul Internațional de la Varșovia pentru pierderi și daune asociate cu impactul schimbărilor climatice (WIM). Un aspect esențial la vremea aceea a fost dacă pierderile și daunele ar trebui să fie abordate ca parte a adaptării sau ca o problemă distinctă. Unii cred că pierderile și daunele depășesc cu mult adaptarea și se referă la aspecte legate de răspundere și despăgubiri, în timp ce alții au încercat să păstreze aspectul de ață dentară și daunele conținute în cadrul mai puțin controversat al adaptării. Decizia de instituire a WIM a plasat-o în cadrul CAF, dar a recunoscut că pierderea și daunele "în unele cazuri implică mai mult decât ceea ce poate fi redus prin adaptare" și a solicitat o revizuire a mecanismului în 2016. Acordul privind panoramele include, de asemenea, un articol care abordează aspectul despre pierderi și daune.

D. Sprijin financiar (articolele 4.3 și 4.4)

FCCC stabilește angajamentele financiare de bază ale statelor în cadrul regimului climatic al ONU, precum și un mecanism financiar pentru furnizarea de resurse (discutat în secțiunea V.E de mai jos). De la adoptarea FCCC, aceste dispoziții financiare de bază au fost completate de decizii ale părților, care au instituit noi fonduri legate de climă, au specificat tipurile de proiecte eligibile pentru a primi asistență și au adoptat obiective politice generale privind amploarea finanțării. Angajamentele financiare de bază ale regimului climatic al ONU sunt stabilite la articolele 4.3 și 4.4 din FCCC, care impun părților din anexa II să furnizeze resurse financiare țărilor în curs de dezvoltare în trei scopuri generale: (1) să pregătească inventarele de emisii și

rapoartele naționale; (2) să pună în aplicare măsuri de reducere a emisiilor; și (3) să suporte costurile adaptării la efectele negative ale schimbărilor climatice (de exemplu, prin construirea de ziduri maritime sau prin dezvoltarea de culturi rezistente la secetă). Negocierile FCCC s-au concentrat în primul rând asupra primelor două scopuri – finanțarea pentru raportare și atenuare – și au decis să includă o dispoziție privind finanțarea adaptării numai în etapa finală a negocierilor. Acest accent mai degrabă pe raportare și atenuare decât pe adaptare nu este surprinzător. Finanțarea măsurilor de reducere a emisiilor de către țările în curs de dezvoltare servește, cel puțin într-o anumită măsură, intereselor țărilor dezvoltate, deoarece atenuarea oferă beneficii globale. În schimb, măsurile de adaptare generează în primul rând beneficii locale, astfel încât țările dezvoltate au mai puține stimulente pentru finanțarea măsurilor de adaptare în statele în curs de dezvoltare.

Spre deosebire de angajamentele specifice ale părților din anexa I privind atenuarea și raportarea, care sunt exprimate ca angajamente individuale ale „fiecărei părți din anexa I”, ca angajamente colective ale „țărilor dezvoltate și ale altor părți dezvoltate incluse în anexa II”⁷⁰, prin urmare, nu este clar dacă anumite părți din anexa II au obligații specifice în materie de finanțare și tehnologie. În plus, articolul 4.3 nu prevede niciun nivel special de finanțare și nu prevede contribuții evaluate. În schimb, acesta subliniază pur și simplu „necesitatea de adecvare și previzibilitate în fluxul de fonduri și importanța unei repartități adecvate a sarcinilor între țările dezvoltate” – o formulare care permite fiecărei părți din anexa II să stabilească, pentru ea însăși, dimensiunea contribuției sale financiare proprii.

În loc să caute sume minime specifice, unele țări în curs de dezvoltare au solicitat un angajament mai general din partea țărilor dezvoltate de a furniza resurse financiare „adecvate, noi și suplimentare”, pentru a împiedica țările dezvoltate să devieze banii de la ajutorul pentru dezvoltare existent (denumit în general asistență oficială pentru dezvoltare sau ODA). În cadrul INC, țările dezvoltate au fost în cele din urmă dispuse să accepte limba în articolul 4.3 care prevede furnizarea de resurse financiare „noi și suplimentare”, deși SUA s-au opus acestei formulări până la sfârșitul negocierilor.

Articolul 4.3 face distincție între angajamentele financiare ale părților din anexa II privind raportarea și atenuarea. Țările în curs de dezvoltare au fost cel mai imediat preocupate de costurile de raportare, deoarece acestea au fost singurele lor costuri clare de aderare la FCCC.

Țările din anexa II au fost în măsură să subscrierii și să publice inventarele și rapoartele privind emisiile și deoarece costurile aferente sunt relativ scăzute. În consecință, articolul 4.3 prevede că părțile din anexa II vor furniza resurse financiare „noi și suplimentare” pentru a plăti „costurile totale convenite” de raportare în conformitate cu articolul 12.1. În schimb, articolul 4.3 prevede o finanțare mai limitată a costurilor măsurilor de atenuare de către statele în curs de dezvoltare, deoarece aceste costuri sunt deschise și potențial uriașe. Țările din anexa II, în special SUA și Regatul Unit, au dorit să verifice. Aceștia au insistat în primul rând asupra faptului că obligația prevăzută la articolul 4.3 de a oferi asistență pentru atenuare a fost doar pentru proiectele asupra cărora mecanismul financiar al FCCC a fost de acord și, în al doilea rând, că mecanismul financiar al convenției este încredințat GEF, unde țările donatoare au o voce semnificativă. În plus, articolul 4.3 prevede că asistența financiară ar trebui să acopere doar costurile „incrementale” ale măsurilor de atenuare în temeiul articolului 4.2, și nu costurile „integrale”, așa cum este cazul inventarelor și rapoartelor țărilor în curs de dezvoltare. Convenția nu definește „costurile incrementale”, dar GEF a făcut acest lucru într-un document de politică din 1996, care a definit costurile incrementale ca fiind „costuri suplimentare”. . costurile pentru țările care depășesc costurile strict necesare pentru atingerea propriilor obiective de dezvoltare, dar generează totuși beneficii suplimentare pe care le poate împărtăși întreaga lume”. Deși acest concept este clar, identificarea costurilor incrementale ale unui proiect poate fi foarte dificilă în practică, deoarece, pentru multe tipuri de acțiuni, nu există o bază clară a costurilor obișnuite din care să se măsoare valoarea suplimentară a costurilor de generare a beneficiilor ecologice globale. Asistența pentru adaptare este abordată la articolul 4.4 din convenție, care este destul de scurtă și stabilește o obligație de numai o săptămână pentru părțile din anexa II. În timpul negocierilor, AOSIS a propus ca convenția să instituie un fond de asigurare care să ofere despăgubiri pentru daunele suferite ca urmare a creșterii nivelului mării, dar această propunere a fost diminuată succesiv, iar singura urmă rămasă în FCCC este o trimitere la asigurări în articolul 4.8 ca fiind una dintre măsurile posibile pentru a răspunde nevoilor și preocupărilor specifice ale țărilor în curs de dezvoltare. În locul său, AOSIS a reușit în cursul zilelor de încheiere a negocierilor să adauge articolul 4.4, care prevede că țările dezvoltate „sprijină, de asemenea, părțile din țările în curs de dezvoltare care sunt deosebit de vulnerabile la efectele negative ale schimbărilor climatice în ceea ce privește acoperirea costurilor de adaptare la aceste efecte adverse”. Articolele 4.3 și 4.4 prevăd finanțarea de către țările din anexa II a costurilor pentru

„țările în curs de dezvoltare”, mai degrabă decât a costurilor pentru țările care nu sunt menționate în anexa I. În timpul negocierilor, SUA au sugerat că EITT sunt eligibile pentru a primi asistență financiară, dar această propunere a primit un sprijin redus, chiar și de la EITT. În schimb, statele est-europene s-au declarat mulțumite de o scutire de la orice obligație de a furniza resurse financiare, prin excluderea lor din anexa II.

Singura sursă de resurse financiare avută în vedere în temeiul articolelor 4.3 și 4.4 este fondurile publice. Înainte de negocieri, declarația Conferinței de la Toronto din 1988 a propus strângerea de fonduri pentru măsurile privind schimbările climatice prin impunerea unei taxe asupra consumului de combustibili fosili.

Cu toate acestea, în cadrul INC, nu s-a discutat deloc despre crearea unui mecanism automat de generare a resurselor financiare, cum ar fi taxa pe carbon, taxele pe emisii sau amenzile. În schimb, FCCC prevede doar contribuții din partea statelor, fie prin mecanismul financiar al convenției, fie prin canale bilaterale, regionale sau ale altor țări (articolul 11.5). În schimb, angajamentul voluntar față de 2025 prin decizia COP de la Paris din 2015 se aplică în mod explicit unei „mari varietăți de surse”, inclusiv surse publice și private, precum și „surse alternative de finanțare”.

E. Transferul de tehnologie (articolul 4.5)

Cooperarea și transferul tehnologic sunt strâns legate de problema resurselor financiare. În cadrul negocierilor FCCC, delegațiile au convenit, în general, asupra importanței transferului de tehnologie și asupra necesității de a vizualiza tehnologia în general, inclusiv „know-how”, precum și hardware. Dezbaterile s-au axat în schimb pe termenii transferului de tehnologie. Țările în curs de dezvoltare și-au asumat angajamentul de a transfera tehnologia în condiții preferențiale și preferențiale, argumentând că au nevoie de acces la tehnologii ecologice la un cost accesibil. Unele țări în curs de dezvoltare au sugerat chiar că convenția prevede accesul garantat la tehnologie sau acordarea de licențe obligatorii. În schimb, țările dezvoltate au subliniat mai degrabă „cooperarea” tehnologică decât „transferul” și necesitatea de a proteja drepturile de proprietate intelectuală pentru a menține stimulentele pentru inovare. Majoritatea

țărilor dezvoltate au fost dispuse să accepte numai transferul de tehnologie în condiții echitabile și cele mai favorabile.

În cele din urmă, statele în curs de dezvoltare au acceptat o dispoziție destul de modestă privind transferul de tehnologie, care nu definește condițiile în care vor avea loc transferurile.

În schimb, articolul 4.5 prevede obligația țărilor dezvoltate de a „lua toate măsurile practice pentru a promova, facilita și finanța, după caz, transferul sau accesul la tehnologii și know-how ecologice către alte părți” și de a sprijini „dezvoltarea și consolidarea capacităților endogene și a tehnologiilor țărilor în curs de dezvoltare”.

FCCC nu a creat nicio instituție care să se concentreze în mod specific asupra transferului de tehnologie. Majoritatea delegațiilor au considerat, la momentul respectiv, că ar fi mai eficient să existe o singură instituție care să abordeze atât resursele financiare, cât și transferul de tehnologie și să își concentreze atenția asupra rolului mecanismului financiar în transferul de tehnologie, mai degrabă decât asupra propunerilor de instituire a unui mecanism tehnologic separat sau a unui mecanism de compensare. Prin urmare, cea mai mare parte a sistemului actual privind transferul de tehnologie a fost instituit prin deciziile părților, și nu prin FCCC direct. În 2001, COP7 a adoptat un cadru pentru transferul de tehnologie, care constă din trei componente: Evaluarea necesităților tehnologice, o casă de compensare a informațiilor tehnologice și consolidarea capacităților. În 2008, COP14 a adoptat Programul strategic Poznan privind transferul de tehnologie, care a fost elaborat de GEF și s-a concentrat asupra evaluărilor necesităților tehnologice, asupra proiectelor pilot de tehnologie. Doi ani mai târziu, COP16 a instituit mecanismul tehnologic, format dintr-un Comitet executiv pentru tehnologie orientată spre politică (format din douăzeci de experți la nivel înalt) și un Centru pentru tehnologii climatice și o rețea găzduite condus de un UNEP de instituții. Acordul de la Paris încorporează mecanismul tehnologic și instituie un cadru tehnologic pentru a-i oferi „orientări generale”.

F. Transparență (articolul 4.1 litera (a) și articolul 12)

După cum s-a menționat mai sus, fiecare parte trebuie să pregătească și să comunice un inventar al emisiilor și să raporteze în termeni generali cu privire la măsurile sale de punere în aplicare a convenției (articolul 12.1). În plus, părțile la anexa I trebuie să prezinte în detaliu măsurile de punere în aplicare a acestora, iar părțile la anexa II trebuie să prezinte un raport privind transferurile de resurse financiare și tehnologie (articolul 12.2). Dispozițiile FCCC privind raportarea și revizuirea sunt discutate în continuare în secțiunea VI.B de mai jos.

V. Instituții (articolele 7-11)

Când schimbările climatice au apărut pentru prima dată ca o chestiune de politică la sfârșitul anilor 1980, unii lideri au considerat că este necesară dezvoltarea unor organisme supranaționale, cu autoritate de a adopta și de a pune în aplicare standarde internaționale de reglementare pentru a limita emisiile de gaze cu efect de seră. Cu toate acestea, la Conferința de la Haga din 1989, șaptesprezece șefi de stat au solicitat instituirea unei „noi autorități instituționale” pentru a aborda schimbările climatice, cu puterea de a lua decizii chiar și atunci când „nu s-a ajuns la un acord unanim”. Această propunere radicală nu a fost niciodată continuată în cadrul negocierilor FCCC. În schimb, FCCC se bazează pe tipuri mai tradiționale de instituții internaționale, care sunt, în esență, inter-guvernamentale, mai degrabă decât supranaționale și joacă un rol principal de coordonare și facilitare.

FCCC instituie sau definește cinci instituții: (A) un COP, (b) un secretariat; (c) un SBSTA, (d) un Organism Subsidiar de Implementare (SBI) și (e) un mecanism financiar. În cursul negocierilor, delegațiile au convenit în general asupra necesității ca atât un COP să furnizeze o revizuire generală a politicilor și orientări, cât și un secretariat care să asigure asistență tehnică. Cu toate acestea, ei au diferit cu privire la ceea ce organisme suplimentare pentru a crea. statele dezvoltate au sprijinit în general înființarea unor organisme subsidiare cu funcții tehnice legate de știință și implementare, dar nu și a unui nou fond pentru climă, de care se temeau că ar putea

fi controlate de țările în curs de dezvoltare. În schimb, statele în curs de dezvoltare, conduse de India și China, au încercat să instituie un fond pentru climă, dar au pus sub semnul întrebării necesitatea unor organisme subsidiare în domeniul științei și al punerii în aplicare. Ei se temeau că experții țărilor dezvoltate vor domina mașinile convenției și îl vor folosi pentru a interveni asupra supraalimentării lor, prin revizuirea politicilor și acțiunilor lor naționale.

FCCC reflectă un compromis între aceste două perspective contrastante. Aceasta creează două organisme subsidiare, așa cum au propus țările dezvoltate - unul care să ofere informații științifice și altul pentru a facilita punerea în aplicare - dar face ca apartenența lor să fie formată din reprezentanți guvernamentali, mai degrabă decât experți independenți. În plus, acesta definește un mecanism financiar, așa cum au propus țările în curs de dezvoltare, dar încredințează în mod provizoriu funcționarea sa unei instituții existente, GEF. Ideile mai ambițioase prezentate în cadrul negocierilor FCCC nu au fost puse în practică decât după aproape două decenii, în acordurile de la Cancun din 2010, care a instituit un Fond Verde pentru Climă (GCF) și un mecanism de tehnologie și a adoptat proceduri pentru consultare, evaluare și revizuire internațională.

A. Conferința părților (articolul 7)

Întâlnirile COP au devenit cel mai distinctiv tip de instituție internațională de mediu. Practic fiecare acord multilateral stabilește un COP, care se întrunește periodic (în cazul CCCC COP, anual) și servește ca organism decizional "suprem" al regimului tratatului (articolul 7.2). Printre poliștii climăi importanți se numără COP3 în 1997, care a adoptat Protocolul de la Kyoto; COP7 în 2001, care a adoptat Acordul de la Marrakesh; COP15 în 2009, care a servit drept loc de negociere a Acordului de la Copenhaga; COP16 în 2010, care a adoptat acordurile de la Cancun; COP21 în 2015, care a adoptat Acordul de la Paris.

Principalele funcții ale COP sunt luarea deciziilor necesare pentru promovarea punerii în aplicare a convenției și revizuirea eficacității convenției. În mod oficial, deciziile COP sunt Nu este

obligatoriu din punct de vedere juridic, cu excepția cazurilor în care COP acționează sub autoritatea expresă a acesteia de către FCCC - de exemplu, pentru a defini metodologii de calcul al emisiilor de gaze cu efect de seră ale resortisanților țărilor terțe [articolul 4.1 litera (a)]. În schimb, pentru a crea noi obligații legale, COP trebuie să adopte un protocol sau o modificare a convenției, care necesită apoi acceptarea de către state înainte de intrarea sa în vigoare (articolele 15-17). Cu toate acestea, COP are autoritate semnificativă. Acesta poate revizui caracterul adecvat al angajamentelor existente și poate decide să inițieze noi negocieri, așa cum a procedat în mandatul de la Berlin din 1995, în Planul de acțiune de la Bali din 2007 și în Platforma de la Durban din 2011. Acesta poate institui noi organisme, cum ar fi GCF și mecanismul tehnologic. Și poate defini noi proceduri, cum ar fi cele pentru consultare și analiză internațională” (ICA), care au fost adoptate de COP17 la Durban. În plus, COP servește drept forum central pentru examinarea problemei schimbărilor climatice, concentrează atenția publicului asupra problemei și contribuie la presiunea inter pares și publică a statelor de a respecta și consolida angajamentele asumate în temeiul convenției. FCCC prevede că COP își adoptă regulamentul de procedură prin consens (articolul 7.3), dar după aproape douăzeci și cinci de ani, acest lucru s-a dovedit încă imposibil, din cauza dezacordurilor cu privire la posibilitatea ca regula de vot a COP să prevadă votul cu majoritate de două treimi sau consensul. În consecință, COP continuă să funcționeze în conformitate cu proiectul de regulament de procedură și, în absența unei reguli de vot convenite, necesită consens pentru a lua decizii.

B. Secretariatul (articolul 8)

Pe lângă o reuniune regulată a părților, majoritatea regimurilor internaționale de mediu au recunoscut utilitatea unui secretariat permanent. Secretariatele tratatelor au o varietate de funcții, de la furnizarea de sprijin administrativ pentru reuniunile interguvernamentale până la roluri mai importante, cum ar fi punerea în funcțiune a studiilor, stabilirea de agende, compilarea și analizarea datelor, furnizarea de expertiză tehnică, medierea între state, formularea de propuneri de compromis, monitorizarea conformității și furnizarea de asistență financiară și tehnică. În cadrul negocierilor FCCC, principala problemă privind secretariatul a fost domeniul de aplicare al autorității. Unii chiar au ridicat întrebări cu privire la domeniul de aplicare al competenței secretariatului de a pregăti rapoarte, temându-se că rapoartele secretariatului ar putea reflecta

negativ asupra anumitor părți. Astfel, articolul 8 autorizează secretariatul să îndeplinească sarcini administrative, cum ar fi organizarea de sesiuni ale COP, facilitarea asistenței pentru părți în pregătirea rapoartelor lor, întocmirea rapoartelor prezentate de către alții, și coordonarea cu secretariatele stabilite în temeiul altor acorduri internaționale. Cu toate acestea, nu autorizează secretariatul să joace o funcție de conformitate, de exemplu prin colectarea de date sau prin revizuirea sau raportarea punerii în aplicare de către părțile FCCC.

C. Organism subsidiar pentru știință și consultanță tehnologică (articolul 9)

Deși FCCC prevede că deciziile COP se bazează prea mult pe cele mai bune informații științifice disponibile, nu toate statele au fost convinse de meritele înființării unui nou organism științific. Unele țări în curs de dezvoltare au susținut că IPCC ar putea furniza în mod adecvat evaluări științifice și recomandări COP. Ca răspuns, statele dezvoltate au susținut că un nou comitet ar contribui la menținerea politicii în afara IPCC și ar servi drept interfață utilă între grupurile științifice externe și instituțiile FCCC. În timpul negocierilor, se părea uneori că aceste diferențe ar împiedica înființarea unui organism științific. În cele din urmă, cu toate acestea, articolul 9 a stabilit SBSTA și a specificat compoziția și funcțiile sale.

SBSTA este deschis tuturor părților și este alcătuit din reprezentanți guvernamentali „competenți în domeniul relevant de expertiză” (articolul 9.1). AOSIS și unele state europene preferaseră un grup de experți mai independenți, cu un număr limitat de membri. Cu toate acestea, majoritatea țărilor în curs de dezvoltare au insistat să facă din SBSTA o reuniune a reprezentanților guvernelor, iar SUA au susținut că un grup interguvernamental deschis ar putea fi cel mai bine capabil să servească drept legătură între organismele științifice (cum ar fi IPCC) și COP-ul orientat politic. Ca concesie către țările în curs de dezvoltare, care erau deosebit de preocupate de dezvoltarea și transferul de tehnologie, mandatul SBSTA include aspecte tehnologice, precum și științifice. Printre alte aspecte, SBSTA a jucat un rol semnificativ în furnizarea de servicii recomandări științifice și tehnologice privind adaptarea, reducerea emisiilor cauzate de despăduriri și de degradarea pădurilor, transferul de tehnologie și orientările privind inventarierea emisiilor.

D. Organism subsidiar de punere în aplicare (articolul 10)

Articolul 10 stabilește SBI. Inițial, s-a părut posibil ca statele să fie de acord să instituie un comitet de punere în aplicare cu autoritatea de a revizui punerea în aplicare de către părți individuale. Într-adevăr, Austria a sugerat să se acorde noii instituții o autoritate cvasi-ajudecătorească pentru a rezolva problemele legate de respectarea de către o țară a convenției. Cu toate acestea, o serie de țări în curs de dezvoltare, în special India și China, s-au opus ferm revizuirii internaționale a politicilor lor naționale și au amenințat că vor bloca adoptarea convenției, dacă aceasta prevede un comitetul de punere în aplicare. Un compromis de a unsprezecea oră care a definit în mod restrictiv puterile organismului de punere în aplicare a rupt impasul. Articolul 10 acordă autorității SBI doar sarcina de a evalua „efectul global agregat al măsurilor luate de părți”, și nu măsurile luate de fiecare stat în curs de dezvoltare pentru punerea în aplicare a convenției. La fel ca SBSTA, aderarea SBI este deschisă și este formată din reprezentanți guvernamentali care sunt experți în chestiuni legate de schimbările climatice. Pe lângă abordarea chestiunilor bugetare și administrative, SBI a jucat un rol deosebit în dezvoltarea sistemului de monitorizare, raportare și verificare instituit prin acordurile de la Cancun, discutate în secțiunile VI.N și VI.C de mai jos.

E. Mecanism financiar (articolele 11 și 21.3)

Pe lângă chestiunea obiectivelor și a calendarului (a se vedea secțiunea IV.B.1 de mai sus), mecanismul financiar al FCCC a fost probabil cea mai controversată problemă din cadrul negocierilor. Întrebarea de bază a fost dacă FCCC ar trebui să înființeze o nouă instituție financiară – un așa numit fond „climatic” sau „verde” – sau să canalizeze asistența financiară prin intermediul GEF, care a fost înființată în 1991 de către Banca Mondială, Programul Națiunilor Unite pentru dezvoltare, Și Programul Națiunilor Unite pentru mediu (UNEP) pentru finanțarea proiectelor din țările în curs de dezvoltare care oferă beneficii globale pentru mediu. Pe de altă parte, țările dezvoltate nu au dorit să-și încredințeze banii ca instituție nouă și

netestată, potențial aflată sub influența țărilor în curs de dezvoltare. În schimb, aceștia au susținut că GEF ar trebui să servească ca mecanism financiar pentru convenție. Pe de altă parte, țările în curs de dezvoltare au susținut că canalizarea asistenței financiare prin instituțiile de dezvoltare existente, cum ar fi Banca Mondială, ar fi inadecvată, deoarece țările donatoare domină aceste instituții. Țările în curs de dezvoltare s-au opus în special GEF, argumentând că procesul său decizional nu este transparent (întrucât, la momentul negocierii FCCC, organizațiile neguvernamentale nu aveau dreptul de acces la documente și reuniuni) sau democratic (de la Banca Mondială, Care la momentul prezidat și administrat GEF, utilizează un sistem de vot ponderat). În schimb, țările în curs de dezvoltare au propus înființarea unei instituții complet noi care să funcționeze sub autoritatea colectivă a părților FCCC. În cele din urmă, țările dezvoltate și în curs de dezvoltare au convenit asupra unei soluții de compromis care nu a stabilit nici o nouă instituție, nici nu a desemnat în mod concludent GEF ca fiind nici o nouă instituție, nici nu a desemnat în mod concludent GEF ca mecanism financiar al convenției. În schimb, convenția „definește” pur și simplu un mecanism financiar prin stabilirea caracteristicilor generale și a guvernantei mecanismului (articolul 11) și apoi încredințează funcționarea mecanismului financiar pe o bază interimară GEF (articolul 21). Acest compromis a lăsat deschisă posibilitatea creării unei noi instituții, pe care părțile au făcut-o în cele din urmă aproape douăzeci de ani mai târziu la COP16, la Cancun, când au stabilit GCF ca o entitate operațională separată a mecanismului financiar al FCCC. Un aspect important al negocierilor FCCC a implicat relația dintre COP și mecanismul financiar. statele dezvoltate au dorit să mențină autonomia GEF, în special în a decide ce proiecte să finanțeze, în timp ce țările în curs de dezvoltare au dorit ca mecanismul financiar să fie sub „autoritatea” sau „supravegherea” COP. Articolul 11 soluționează această diferență prin diferențierea între orientările generale de politică și deciziile specifice de finanțare. Acesta prevede că COP este de a decide cu privire la politici, prioritățile programului și criteriile de eligibilitate, dar nu conferă autorității decizionale a COP în selectarea proiectelor. În schimb, articolul 11 prevede doar că COP și mecanismul financiar convin asupra modalităților prin care să se asigure că proiectele finanțate sunt în conformitate cu politicile, , prioritățile programului și criteriile de eligibilitate stabilite de Conferința părților, precum și modalitățile prin care deciziile de finanțare pot fi „reconsiderate”. Articolul 11 prevede că mecanismul financiar trebuie să fie „răspunzător în fața COP” – termen care sugerează ceva între „autoritate” și „orientare”. După cum s-a menționat mai sus, articolul 21 desemnează GEF ca

mecanism financiar interimar al convenției .pentru a îndeplini cerințele articolului 11; Ceea ce necesită ca mecanismul financiar să aibă o reprezentare echitabilă și echilibrată a tuturor părților într-un sistem transparent de guvernare ” , articolul 21 a solicitat ca GEF să fie „restructurat în mod corespunzător” și extins astfel încât să aibă calitatea de membru „universal” . În conformitate cu acest mandat, GEF a adoptat un nou instrument de guvernare în 1994, care l-a constituit mai degrabă o entitate independentă decât o componentă a Băncii Mondiale și și-a reformat mecanismele de guvernare. În 1998, COP4 a pus capăt statutului provizoriu al GEF și a desemnat-o ca fiind o entitate operațională a mecanismului financiar în permanență, Sub rezerva revizuirii din patru în patru ani. În temeiul unui Memorandum de înțelegere între FCCC și Consiliul GEF, GEF trebuie să raporteze periodic COP cu privire la activitățile sale. Referitoare la convenție, COP poate solicita Consiliului GEF să clarifice și să reconsidere o decizie de finanțare în cazul în care consideră că decizia nu respectă orientările politicii COP, dar nu poate modifica direct deciziile de finanțare. Deși articolul 11 prevede că mecanismul financiar este de a furniza resurse financiare pentru un grant Sau baza concesională, nu specifică scopurile pentru care pot fi furnizate resursele financiare.În special, nu se precizează dacă mecanismul financiar poate fi utilizat pentru finanțarea măsurilor de adaptare.ar data adoptării FCCC,GEF nu a fost autorizat să facă subvenții pentru proiecte care au mai degrabă doar nivel local. Prin urmare, nu a putut oferi finanțare pentru costurile de adaptare, iar SUA s-au opus cu succes propunerilor AOSIS de a introduce o frază la articolul 11 care ar fi cuprins în mod explicit compensarea costurilor de adaptare. Ulterior, însă, mandatul GEFS a fost extins pentru a include finanțarea adaptării. De la intrarea în vigoare a FCCC,părțile au stabilit, de asemenea, o serie de fonduri specializate, inclusiv SCCF și DLCF, care au fost create în 2001 prin acordurile de la Marrakesh și sunt exploatate de către GEF.mandatul CCCP cuprinde o gamă largă de activități în țările în curs de dezvoltare legate de atenuare și Adaptarea. Mandatul CFLS se concentrează mai specific asupra pregătirii și punerii în aplicare a NAPA de către țările cel mai puțin dezvoltate.

Articolul 11 autorizează în mod explicit părțile țărilor dezvoltate să furnizeze finanțare Resurse prin canale bilaterale, regionale și alte canale multilaterale, mai degrabă decât prin FCCC Mecanismul financiar(articolul 11.5).deși mecanismul financiar a primit o mare parte din Atenția în regimul climatic al ONU,majoritatea publicului nu s-a furnizat finanțare pentru activități de atenuare și adaptare Prin mecanismul financiar,dar prin canale bilaterale, cum ar fi the Agence Francaise de Develeppement, Japan International Cooperation Agency, German International

Climate Initiative și Agenția SUA pentru dezvoltare internațională; prin intermediul instituțiilor regionale, cum ar fi Ca Banca Europeană de investiții și prin fonduri multilaterale administrate de Banca Mondială, cum ar fi Fondul pentru Tehnologii Curate (care, în sine, este considerabil mai mare decât GEF). În 2010, agențiile de dezvoltare bilaterale au oferit mai mult de 10 miliarde de dolari în finanțarea schimbărilor climatice, comparativ cu mai puțin de 1 miliarde de dolari din GEF. În Acordul de la Copenhaga din 2009, statele participante au convenit să creeze GCF-ul pentru a sprijini activitățile țărilor în curs de dezvoltare, iar țările dezvoltate au convenit că o parte semnificativă a noii finanțări furnizate în temeiul acordului ar trebui să curgă prin noul finanț95. GCF a fost înființată în mod oficial anul următor de COP16 ca entitate operațională A mecanismului financiar al FCCC, iar instrumentul său de guvernare a fost adoptat în 2011 de către COP Durban. În cadrul acordurilor de la Cancun, mandatul GCF este acela de a oferi sprijin țărilor în curs de dezvoltare pentru combaterea schimbărilor climatice, de exemplu, prin sprijinirea strategiilor de dezvoltare cu emisii scăzute, prin adoptarea, în mod național, a unor măsuri de atenuare a emisiilor, iar NAPA are ferestre separate pentru activitățile de atenuare și adaptare, resursele fiind echilibrate în mod egal între cele două. Deși cuvântul Bank este de a servi ca intermediar de trustee al GCF timp de trei ani, GCF posedă personalitate juridică internațională, și are propriul său instrument de guvernare, Consiliul de conducere (format din douăzeci și patru de membri, doisprezece fiecare din țările dezvoltate și în curs de dezvoltare), și, pe deplin independent, secretariat, cu sediul în Coreea. Consiliul de conducere al GCF are responsabilitatea deplină pentru decizia de finanțare, în conformitate cu orientările de politică ale COP.

În 2015, COP21, când a adoptat Acordul de la Paris, a decis instituțiile financiare ale FCCC, inclusiv GCF, SCCF și LDCF servesc noul acord.

VI. Punere în aplicare și mecanisme de conformitate (Articolele 7.2 și 12-14)

A. Prezentare generală

FCCC stabilește un sistem de punere în aplicare relativ slab, constând din așa-numita garanție și revizuire. În primul rând, țările sunt obligate, în temeiul articolului 12, să comuniceze informații privind emisiile de gaze cu efect de seră și măsurile de punere în aplicare a acestora. În timp ce această raportare requiremet faall bine scurt de un angajament, gaj, cu toate acestea, obligă părțile să declare public whar ei fac și, prin urmare, servește ca un prod la acțiune națională. Apoi, articolul 7.2(e) prevede revizuirea internațională a părților, reportează de către COP.

Timp de mulți ani, sistemul de implementare FCCC, s aplicat în primul rând părților din anexa I, atât pentru că multe părți care nu sunt menționate în anexa I au avut nevoie de mult timp pentru a depune comunicările naționale inițiale un becouse nu a existat nici un acord de a face obiectul raportului non-anexa I la evaluarea internațională amy. Acordul de la Copenhaga și acordurile de la Cancun au consolidat angajamentul FCCC și sistemul de revizuire, în special pentru dezvoltarea de contrii, prin solicitarea de rapoarte mai frecvente (la fiecare doi ani) și prin crearea unui proces de ICA să evalueze rapoartele non-anexă I. Acordul de la Paris, instituționalizează, în esență, aceeași abordare generală într-un instrument obligatoriu din punct de vedere juridic. În plus față de procesul de gaj și revizuire, FCCC examinează două mecanisme de revizuire a părților individuale, conformitate. În primul rând, FCCC prevede posibilitatea instituirii unui mecanism consultativ multilateral, după modelul procedurii de neconformitate a Protocolului de la Montreal (articolul 13). În al doilea rând, FCCC conține un articol de soluționare a litigiilor, care prevede negociere, conciliere, și arbitraj sau adjudecare neobligatorie (articol 14). Până în prezent, n oricare dintre mecanismele de conformitate a avut nici un efect, soluționarea litigiilor, deoarece nu a fost invocat, și procesul consultativ multilateral, deoarece nu a fost stabilit.

B. Raportarea (articolul 12)

Cerințele de raportare promovează transparența și, prin urmare, facilitează evaluarea internațională a performanței unei țări. Inițial, unele țări dezvoltate au încercat să includă ambiții care să redirecționeze cerințele în FCCC, fie prin specificarea într-o anexă a informațiilor pe care rapoartele naționale ar trebui să le includă, fie prin direcționarea în COP pentru a adopta formate comune convenite pentru rapoarte. O propunere ar fi cerut părților să stabilească o, Bady assesmental național, pentru a pregăti rapoarte și pentru a permite revizuirea și comentariile de către organizația non-guvernamental. Aceste propuneri au fost abandonate în cele din urmă, cu toate acestea, deoarece dificultatea adoptării chiar și a unei cerințe simple de raportare a devenit evidentă. Deși multe acorduri internaționale includ cerințe de raportare, unele țări în curs de dezvoltare au ezitat să accepte o astfel de cerință în cadrul FCCC. Aceștia au susținut că rapoartele ar fi împovărătoare și ar trebui să fie voluntare și nu obligatorii. Unele țări în curs de dezvoltare chiar supuse termenului raportare, rivalitate care este sugerat un proces intruziv, intervenționist . Ca urmare, convenția folosește expresia mai neutră, , comunicarea de informații. În acest context, cerințele de raportare de la articolul 12, deși modeste, reprezintă încă un pas important înainte. Articolul 12 diferențiază cerințele de raportare în trei moduri, pentru diferite categorii de țări. În primul rând, rapoartele care trebuie să fie numărate din anexa I, anexa I și anexa II diferă. Toate părțile trebuie să comunice informații cu privire la inventarul național al emisiilor și absorbțiilor de GES (în măsura în care permit capacitățile lor), precum și cu privire la etapele prevăzute sau prevăzute pentru punerea în aplicare a convenției (articolul 12.1). În plus, părțile din anexa I trebuie să prezinte o descriere detaliată a politicilor și măsurilor lor de punere în aplicare a angajamentelor lor specifice, precum și o estimare a efectului acestor politici și măsuri asupra emisiilor lor prin surse și a eliminării de către absorbanți (articolul 12.2). În cele din urmă, părțile din anexa II trebuie să raporteze cu privire la transferurile lor de resurse financiare și tehnice articole 4.3-4.5 (articolul 12.3). Există diferențe în ceea ce privește cerințele pentru raportările din anexa I și non-anexa I, care au fost elaborate în orientările adoptate de COP, care stabilesc orientări mai detaliate și mai detaliate pentru comunicările și inventarele părților din anexa I decât cele ale părților care nu sunt incluse în anexa I.

În al doilea rând, țările care nu sunt incluse în anexa I au dreptul la finanțare un sprijin tehnic în preprorirea invitațiilor lor și comunicarea națională (articolul 12.7). Până când primesc o astfel de

asistență, ei nu au nici o obligație de a comunica orice informație. În cele din urmă, articolul 12 face diferența între calendarul din anexa I și comunicarea non-anexa I. Pentru părțile din anexa I, articolul 12.3 le acordă șase luni de la intrarea în vigoare a FCCC pentru a-și prezenta comunicarea națională inițială. Ulterior, COP a stabilit că părțile din anexa I trebuie să prezinte inventare anuale și comunicări naționale evr de patru până la cinci ani. Începând cu 2016, părțile din anexa I au prezentat șase comunicări naționale, cu al șaptelea lor din 2018. Prin contrast, articolul 12,3 oferă părților care nu sunt enumerate în anexa I trei ani din momentul în care primesc asistență pentru a-și prezenta comunicările naționale inițiale și, înainte de acordurile de la Cancun din 2010, COP nu a adoptat niciodată un calendar pentru submiterea inventarelor și comunicațiilor ulterioare. timp de mulți ani, unele țări în curs de dezvoltare au refuzat să accepte fonduri pentru comunicările lor naționale și, prin urmare, nu a declanșat ceasul de trei ani. Cinci ani de la intrarea în vigoare a FCCC, doar zece țări în curs de dezvoltare au prezentat comunicarea inițială. Ritmul lent al comunicărilor care nu sunt incluse în anexa I în 1999, care a condus la un ritm îmbunătățit al observațiilor. Cu toate acestea, Brazilia, China și India nu și-au prezentat comunicarea inițială până la sfârșitul anului 2004, la mai mult de zece ani de la intrarea în vigoare a FCCC. Începând cu octombrie 2016,¹⁴⁷ părțile care nu sunt menționate în anexa I au prezentat prima lor comunicare națională și 127 a doua comunicare, dar numai douăzeci și șapte au prezentat a treia comunicare, iar numai Mexicul a prezentat a patra și a cincea comunicare. Acordul de la Copenhaga din 2009 și Acordul de la Cancun din 2010 stabilesc cerințe suplimentare de raportare atât pentru țările dezvoltate, cât și pentru cele în curs de dezvoltare, deși sunt formulate mai degrabă în limbaj oribil decât obligatoriu („ar trebui”, mai degrabă, „trebuie să”). Părțile țărilor dezvoltate trebuie să prezinte Rapoarte Bianuale (BR) care să abordeze progresele înregistrate în ceea ce privește reducerea emisiilor și să ofere sprijin financiar și tehnologic părților care nu sunt incluse în anexa I, în plus față de comunicarea națională quadrenal și inventarele anuale ale acestora. Pentru prima dată, părțile care nu sunt menționate în anexa I au, de asemenea, un calendar pentru transmiterea comunicării lor naționale (la fiecare patru ani). În plus, acestea trebuie să prezinte Rapoarte Bianuale de Actualizare (BUR), care să conțină un raport național de inventar și informații privind acțiunile de miiigație, nevoile și sprijinul primit. Orientarea pentru pregătirea BR și BUR au fost adoptate în 2011 la COP17. Toate părțile din anexa I au prezentat o BR inițială datorată în decembrie 2014, și numai

treizeci și patru de părți care nu sunt incluse în anexa I au prezentat BUR începând cu octombrie 2016.

C. Evaluare internațională

Procedurile de monitorizare și verificare servesc mai multor funcții. Furnizarea de informații către alte părți cu privire la respectarea obligațiilor de către potențialii concurenți și la descurajarea pasagerilor liberi, prin intermediul unor probleme publice. Acestea facilitează, de asemenea, revizuirea internațională a performanței unei țări și servesc drept declanșator pentru aplicarea sancțiunilor.

Grupul de negociere FCCC a luat în considerare o serie de proceduri de verificare a ambițiilor în unele cazuri, după modelul procedurilor utilizate în alte acorduri internaționale. Printre opțiuni s-au numărat oferirea unei organizații existente, cum ar fi Organizația meteorologică Mondială sau responsabilitățile de monitorizare ale UNEP, instituirea unui comitet permanent de evaluare compus din experți tehnici independenți sau utilizarea unor echipe ad-hoc de experți.

Doar rămășițele acestor propuneri rămân în FCCC, în parte pentru că eșecurile trebuie să convină asupra unui obiectiv și a unui calendar care să facă procedurile de monitorizare și de verificare mai puțin urgente. În plus, munca de delegare de la asumarea de către părți ar acționa cu bună credință, și că nerespectarea FCCC ar rezulta din circumstanțe dincolo de controlul unei părți, cum ar fi lipsa de resurse financiare sau tehnice. Ei au simțit că negațiile se concentrează mai degrabă pe elaborarea mecanismelor de ajutor al țărilor, decât pe procedurile de verificare. În cele din urmă, întreaga chestiune de monitorizare și verificare a fost extrem de sensibilă din punct de vedere politic pentru multe delegații din țările în curs de dezvoltare. Într-adevăr, unele dintre țările în curs de dezvoltare s-au opus utilizării unor termeni precum, monitorizare, conformitate și verificare; prima pentru că a avut un ton prea activ și intruziv, ultimele două pentru că au sugerat că țările ar putea acționa cu rea-credință și ar încălca intenționat obligațiile lor. Ca urmare, convenția utilizează un limbaj mai neutru, descriptiv, sfătuitor, a fost înlocuit cu evaluare, conformitate, de implementare și de verificare prin rezoluție de întrebări.

Întrucât a devenit din ce în ce mai clar faptul că FCCC nu va institui o monitorizare internațională a mecanismelor de constatare a informațiilor, delegația a trecut la revizuirea internațională a rapoartelor naționale. Delegația a identificat mai multe tipuri diferite de potențiale revizuri: (1) o revizuire procedurală pentru a determina dacă rapoartele au fost prezentate și dacă acestea au fost conforme cu orice orientări de raportare; (2) o revizuire tehnică a, de exemplu, metodologiile utilizate și măsura în care anumite măsuri naționale sunt susceptibile de a reduce emisiile cu suma declarată; și (3) o revizuire mai substanțială, evaluarea conformității unei părți cu obligațiile care îi revin în temeiul convenției.

FCCC atribuie funcția de revizuire primară COP, care are mandatul de a evalua, pe baza tuturor informațiilor care îi sunt puse la dispoziție în conformitate cu dispozițiile convenției, punerea în aplicare a convenției de către părți, efectele globale ale măsurilor luate în temeiul convenției și extinderea la care se realizează progrese în vederea atingerii obiectivului convenției [articolul 7.2 litera (e)]. Deși utilizarea pluralului în fraza, "punerea în aplicare a Convenției de către părți, poate fi citit pentru a sugera că dispoziția este destinată revizuirii părților, punerea în aplicare colectivă." O astfel de interpretare ar face dispoziția redundantă, deoarece următoarea clauză (efectele generale ale măsurilor luate) abordează punerea în aplicare colectivă. Dacă fiecare clauză trebuie înțeleasă ca un mandat distinct față de COP, prima clauză trebuie interpretată pentru a se adresa revizuirii individuale.

Astfel, deși articolul 7.2 litera (e) nu autorizează în mod clar revizuirea țărilor individuale, performanța, dispoziția în ansamblu sugerează că părțile intenționează să permită revizuirea individuală. Indiferent de interpretarea juridică corectă a articolului 7.2 litera (e), țările în curs de dezvoltare nu doresc să își revizuiască comunicarea națională, astfel încât COP1 a autorizat expertize aprofundate doar în ceea ce privește comunicarea și inventarele din anexa I. Inițial, expertiza a constat în principal în recenzii de hârtie; vizitele la țară au fost excepția și au necesitat aprobarea prealabilă a vizitelor la țară de către echipa de experți de revizuire, iar revizuirile aprofundate ale inventarelor trebuie să includă o revizuire la nivel național cel puțin o dată la cinci ani. Rezultatul procesului de revizuire este un raport pregătit de echipa de experți de revizuire, care este publicat pe site-ul FCCC. Acordul de la Copenhaga și acordurile de la Cancun stabilesc un proces suplimentar de revizuire pentru părțile din anexa I, precum și procedurile de prim pentru controlul internațional al comunicațiilor non-anexa I. pentru părțile

din anexa I, acordurile de la Cancun stabilesc un proces de evaluare și revizuire internațională (iar), realizat de SBI, constând din două etape: Prima, o revizuire tehnică a BRS, inventarele, și comunicarea națională a părților anexei I; a doua, o evaluare multilaterală a părților din anexa I, reducerea emisiilor. Șaptesprezece părți din anexa I au fost evaluate ca fiind SBI în 2014 în prima rundă de evaluare multilaterală, iar douăzeci și patru în 2015 în a doua rundă. În ceea ce privește părțile care nu sunt incluse în anexa I, Acordul de la Cancun prevede un proces de ICA în temeiul SBI, în vederea creșterii transparenței acțiunilor de atenuare a riscurilor din țările în curs de dezvoltare. Informațiile luate în considerare de către procesul ICA includ rapoartele de inventar ale părților care nu sunt incluse în anexa I, precum și informații cu privire la acțiunile sale de atenuare și la măsurarea, raportarea și verificarea la nivel național. Potrivit suveranității Cancun. Orientările adoptate pentru ICA de COP17 prevăd că ICA, precum iar, constă în două etape: Prima, o analiză tehnică de către echipa de experți din fiecare parte non-anexa I, BUR, examinarea părții, și inventar național, acțiune de atenuare, măsurare internă, raportare, și verificare, și sprijin acordat; și al doilea un schimb de opinii facilitative între părți, în care fiecare parte face o prezentare scurtă în ceea ce privește BUR, urmată de o întrebare cu solicitare de răspuns oral ans sesiune de răspuns. Pentru statele insulare mici și cel mai puțin dezvoltate, participarea la ICA este voluntară. Din octombrie 2016, treizeci și două de non-anexa I bursa a fost supus analizei tehnice, primul pas în procesul ICA.

D. Procedura consultativă multilaterală pentru soluționarea problemelor legate de punerea în aplicare (articolul 13)

Pentru a rezolva problema cu privire la o parte, s conformitate cu convenția, mulți au considerat că o procedură multilaterală, non-adversariat ar fi de preferat pentru soluționarea litigiilor tradiționale. Procedurile contradictorii par inadecvate, deoarece schimbările climatice reprezintă o preocupare globală; neconformitatea ar afecta, prin urmare, toate părțile colectiv, nu pur și simplu partea care aduce o provocare. Mai mult, un mecanism non-adjudicativ ar promova cooperarea permițând rezolvarea problemei într-un mod non-contencios. Deși rezervele unor state în curs de dezvoltare au împiedicat FCCC să instituie direct un mecanism multilateral de

conformitate, a apărut un grad semnificativ de consens. De exemplu, delegațiile au convenit în general că un mecanism de conformitate ar trebui să fie mai degrabă anticipativ: Scopul său principal ar trebui să fie acela de a ajuta părțile să respecte convenția și nu de a se pronunța asupra vinovăției sau de a impune sancțiuni. În acest sens, mecanismul ar fi similar cu procedura de neconformitate stabilită în temeiul Protocolului de la Montreal. S-au sugerat două alternative principale în ceea ce privește cine ar trebui să desfășoare procedura: Grupurile ad-hoc instituite sunt COP (după modelul grupurilor de soluționare a litigiilor din cadrul GATT) sau un comitet de o punere în aplicare permanentă. Având în vedere caracterul politic al procedurii de conformitate, unele delegații se întreabă dacă COP ar fi de acord să înființeze grupuri ad hoc; prin urmare, au preferat să încredințeze această funcție unui comitet permanent. Alții au considerat că, dacă comitetul de punere în aplicare ar avea caracter tehnic, nu ar trebui să îndeplinească o funcție cvasi-politică, cum ar fi verificarea conformității; alternativ, dacă ar avea un membru cu final deschis (așa cum s-a decis în cele din urmă), ar fi prea greoaie (și, eventual, prea politică) să întreprindă acest tip de revizuire detaliată. Două alte opțiuni - și anume de a stabili un organ permanent, semi-adjudicativ sau de a face stabilirea de penal automat, mai degrabă decât să depindă de o decizie a COP- nu au fost discutate pe larg în timpul negocierilor. În loc să instituie imediat un proces consultativ multilateral (MCP), articolul 13 a invitat COP să ia în considerare înființarea unui astfel de mecanism la prima sa sesiune. Prin urmare, COP1 a instituit un grup ad-hoc privind articolul 13 pentru a elabora termenii de referință în 1998, dar nu a putut conveni asupra componenței comitetului consultativ multilateral, împiedicând adoptarea mandatului în cadrul COP4. Deși COP4 a solicitat o analiză mai aprofundată a acestei chestiuni în anul următor, atenția s-a deplasat la instituirea unui sistem de conformitate în temeiul Protocolului de la Kyoto, iar MCP nu a mai fost urmărit niciodată. În consecință, nu a fost instituit niciodată un comitet consultativ multilateral, iar MCP este încă sufocat.

E. Soluționarea litigiilor (articolul 14)

În plus față de MCP , majoritatea delegațiilor au considerat că convenția ar trebui să prevadă soluționarea bilaterală tradițională a litigiilor. Principala întrebare a fost dacă procedurile ar trebui să fie obligatorii din punct de vedere voluntar, și cu caracter obligatoriu. La o extremă, unele țări în curs de dezvoltare au dorit o procedură pur voluntară, fără caracter obligatoriu, în

conformitate cu care statele cu dispute s-ar angaja primele în negocieri și apoi, în cazul în care negocierile nu au reușit, în conciliere fără caracter obligatoriu. Alternativ, unele au sugerat posibilitatea arbitrajului obligatoriu al părților au fost în imposibilitatea de a rezolva o dispută prin negociere sau conciliere.

Articolul 14 reprezintă un compromis, modelat pe dispozițiile de soluționare a litigiilor din alte acorduri internaționale de mediu. În cazul unui litigiu, statele în cauză trebuie să încerce să-l rezolve prin negocieri sau alte mijloace pașnice. În cazul în care acest efort nu este reușit, oricare dintre state poate solicita crearea unei comisii de conciliere, compusă dintr-un număr egal de persoane numite și fiecare parte și un președinte ales de ceilalți membri ai comisiei. Comisia de conciliere are autoritatea de a face, reîncheie, premii, pe care părțile trebuie să le ia în considerare cu bună credință. În orice caz, în cazul în care ambele părți au accentuat în prealabil competența Curții Internaționale de Justiție (CIJ) sau arbitrajul obligatoriu în conformitate cu articolul 14.2, atunci aceste multe proceduri obligatorii ar fi utilizate.

Până în prezent, procedura de soluționare a litigiilor prevăzută la articolul 14 nu a fost utilizată. Acest lucru este în concordanță cu experiența în alte regimuri de mediu. Chiar dacă procedurile de soluționare a litigiilor sunt comune în acordurile multilaterale de mediu, statele rareori le folosesc, atât pentru că nici un stat nu este deosebit de afectat de un alt stat, o lipsă de conformitate și pentru că statele, în general, încearcă să evite procedurile contradictorii unul cu altul. Într-adevăr, interesul pentru procedurile de soluționare a litigiilor FCCC a fost atât de limitat încât COP nu a adoptat încă anexe care să instituie producători de conciliere și arbitraj, în ciuda admonestării articolului 14, că COP face acest lucru, cât mai curând posibil.

VII. Clauze finale (Articolele 15-25)

A. Modificări, anexe și protocoale la convenție (Articolele 15, 16 și 17)

Dintre clauzele finale, articolul 15 permite FCCC să răspundă la noi informații și probleme, permițând modificări, să fie făcute cu o majoritate calificată. Și amendamentul poate fi adoptat în acest mod, cu toate acestea, numai dacă toate eforturile de consens au fost epuizate și dacă trei

pătrimi din partidele votează și îl ratifică. Chiar și atunci, amendamentul se aplică numai acelor părți care îl acceptă în mod afirmativ.

Articolul 16 stabilește o procedură mai flexibilă pentru adoptarea și modificarea anexelor. Spre deosebire de modificările aduse convenției, o nouă anexă sau o modificare a unei anexe nu necesită ratificarea sau acceptarea de către state pentru a intra în vigoare; aceasta obligă părțile în mod automat, cu excepția cazului în care o parte notifică depozitarul în scris cu privire la neacceptare. În fapt, chiar dacă un amendament la o anexă, ca un amendament la convenție, nu poate aduce un stat împotriva voinței sale, prezumția este inversată în cele două situații. O modificare a convenției obligă numai acele părți care o acceptă, în timp ce o nouă anexă sau o modificare a unei anexe obligă o parte, cu excepția cazului în care partea optează. Din cauza ușurinței comparative cu care pot fi adoptate și modificate anexele, unele delegații au încercat să se limiteze conținutul permis al anexelor, pentru a se asigura că noile cerințe juridice nu pot fi impuse în detaliu o anexă. În consecință, articolul 16.1 restricționează anexele la formularele de listă și la orice alt material cu caracter descriptiv care are caracter științific, tehnic, procedural sau administrativ.

Articolul 17 prevede adoptarea de către COP sau protocoale la convenție. Statele nu au fost de acord cu necesitatea protocoalelor, iar FCCC nu solicită negocierea niciunui protocol, să nu mai vorbim de stabilirea unui calendar pentru a face acest lucru. În schimb, această întrebare a fost lăsată la discuții viitoare. Pentru a maximiza flexibilitatea, articolul 17 nu specifică cerințele pentru intrarea în vigoare sau modificarea protocoalelor. În timp ce convențiile cadru necesită rareori proceduri speciale, ele oferă adesea reguli implicite care se aplică, cu excepția cazului în care un protocol prevede altfel. Astfel de proceduri implicite economisesc timp prin eliminarea necesității de renegociere a acelorași aspecte pentru fiecare protocol individual. INC a luat în considerare specificarea procedurilor implicite, dar în cele din urmă a decis să nu facă acest lucru. Prin urmare, Protocolul de la Kyoto trebuie să prevadă propriile condiții de intrare în vigoare (Protocolul de la Kyoto, articolul 25.1).

B. Drepturile de vot, semnarea, și ratificarea (Articolele 18, 20 și 22)

Din cauza naturii globale a problemei schimbărilor climatice, FCCC permite oricărui stat să semneze și să devină parte. Membrii ONU sau ai oricăreia dintre agențiile sale specializate pot semna, la fel ca și părțile la Statutul CIJ.

Organizațiile Regionale de Integrare Economică (REIO) (în UE) sunt, de asemenea, eligibile să devină parte la convenție. FCCC include ceea ce a devenit dispoziția standard privind REIO, și anume aceea că REIO, în instrumentele lor de ratificare, trebuie să declare competența în ceea ce privește aspectele reglementate de convenție. REIO dețin un număr de voturi egal cu numărul statelor membre care își exercită dreptul de vot.

C. Intrarea în vigoare (articolul 23)

Intrarea în vigoare a lui FCCC prevede, că în cazul în care numărul de ratificare necesar pentru intrarea în vigoare a fost scăzut, atunci FCCC ar fi putut intra în vigoare foarte devreme, cu doar un număr mic de partide dreptul de a participa la primul COP, atunci când multe decizii importante au fost făcute. Pe de altă parte, în cazul în care cerințele pentru intrarea în vigoare ar fi fost prea stricte, atunci intrarea în vigoare ar fi putut fi substanțial întârziată. În cele din urmă, INC a decis să solicite ratificarea de către cincizeci de state pentru intrarea în vigoare, alegerea punctului de mijloc al diferitelor numere propuse.

Unele state au sugerat o condiție suplimentară pentru intrarea în vigoare, care necesită ratificarea de către statele care reprezintă un procent minim de emisii globale de GES, abordarea utilizată în Protocolul de la Montreal și o varietate de convenții ale Organizației Maritime Internaționale (OMI) privind poluarea marină. O abordare privind emisiile minime are două scopuri conexe. În primul rând, oferă o credibilitate a convenției prin solicitarea ratificării de către statele care contribuie cel mai mult la problemele marilor emițatori de GES. În al doilea rând, reduce la minimum riscul ca orice stat să fie dezavantajat din punct de vedere concurențial prin acceptarea unui acord, deoarece asigură intrarea în vigoare a acordului numai dacă se alătură și o masă critică a altor state. Spre deosebire de Protocolul de la Kyoto și Acordul de la Paris, ambele incluzând o emisie prag pentru intrarea în vigoare, un prag de emisii a fost considerat inutil pentru FCCC, deoarece stabilește doar obligații generale care nu impun inițial costuri ridicate părților.

D. Rezervarea și retragerea (articolele 24 și 25)

La fel ca multe acorduri internaționale de mediu, FCCC nu permite rezervare. Aceasta, regula niciunei rezervări, este destinată să asigure uniformitatea obligațiilor între părți și pentru a minimiza rideri liberi. Cu toate acestea, în cazul în care o parte este suficient de nemulțumită de convenție, se poate retrage după trei ani, prin notificarea scrisă în vigoare la un an de la data primirii de către depozitar.

În timp ce FCCC interzice rezervările, părțile pot face interpretări (adesea denumite înțelegeri sau declarații) la momentul semnării sau ratificării. Fiji, Kiribati, Nauru și Papua-Noua Guinee au depus declarații fie atunci când au semnat, fie au ratificat FCC, nu vor constitui în nici un fel renunțarea la drepturile de drept internațional privind responsabilitatea statului în ceea ce privește efectele adverse ale schimbărilor climatice și că nicio dispoziție din convenție nu poate fi interpretată ca derogare de la principiul dreptului internațional general.

VIII. Concluzie

FCCC reflectă un compromis delicat menit să încurajeze participarea maximă a statelor. Aceasta evită obiectivele și calendarele obligatorii din punct de vedere juridic, care au fost opuse de SUA. Limitează organizarea țărilor în curs de dezvoltare și solicită să li se ofere asistență financiară și tehnică. În același timp, se concentrează atenția asupra problemei schimbărilor climatice, așa cum au dorit statele insulare europene și mici. În cele din urmă, dovada a fost în budincă: la Conferința de la Rio, FCCC a fost semnat de 154 de state, iar acum are 197 de părți.

În calitate de convenție-cadru, FCCC își propune să creeze un sistem flexibil de guvernare pentru problemele legate de schimbările climatice. Acesta autorizează COP să înființeze noi instituții sau să modifice mandatul celor existente. Acesta permite ca amendamentele, anexele și amendamentele la anexă să fie aprobate cu o majoritate de trei sferturi. În plus, acesta prevede revizuirea periodică a angajamentelor sale specifice privind sursele și chiuvetele, precum și a anexelor în vederea eventualei modificări a acestora.

Pentru o mare parte din existența sa, însă regimul climatic al ONU a fost în practică destul de rigid. principiile formulate la articolul 3 au devenit sacrosancte, la fel ca și clasificarea țărilor în anexa II. În plus, cerința ca deciziile să fie luate prin consens, în absența unui regulament de procedură convenit, a promovat blocarea politicilor.

Cu toate acestea, FCCC a pus bazele unor acțiuni ulterioare, care au fost realizate în Acordul de la Paris din 2015. Solicitând părților să elaboreze inventare ale GES, să formuleze strategii și măsuri naționale și să coopereze în domeniul cercetării științifice, a promovat planificarea națională și a contribuit la generarea unei baze de informații mai bune pentru viitoarele negări și decizii.

Protocolul de la Kyoto

I. Introducere

Protocolul de la Kyoto din 1997 completează cadrul stabilit în FCCC, stabilind obiective cantitative negociate la nivel internațional, obligatorii din punct de vedere juridic pentru părțile din anexa I. Deși negocierile de la Kyoto au fost greu de combătut, gama de aspecte a fost mult mai restrânsă decât în procesul FCCC sau Paris, au început negocierile de la Kyoto axate doar pe emisiile din anexa I, iar emisiile din anexa I au fost, în general, de acord cu necesitatea unor obiective obligatorii din punct de vedere juridic. Acest lucru a lăsat două probleme centrale în discuție: (1) stringența obiectivelor și (2) statele de flexibilitate ar avea în punerea lor în aplicare. Pe de o parte, Uniunea Europeană (UE) a favorizat obiective puternice și flexibilitate limitată; pe de altă parte, Statele Unite (SUA) și alte state dezvoltate din afara UE au favorizat în general obiective mai slabe și o mai mare flexibilitate. Aceasta a stabilit obiective de emisii relativ puternice la nivelul întregii economii pentru părțile din anexa I, susținute de cerințe stricte pentru raportarea și revizuirea, precum și de măsuri de punere în aplicare. Dar a dat statelor o flexibilitate considerabilă în îndeplinirea obiectivelor lor: Flexibilitate în alegerea sectoarelor și a gazelor cu efect de seră (GES) pe care să se concentreze și a măsurilor specifice de utilizat (de exemplu, standarde de eficiență energetică, o taxă pe carbon etc.); Flexibilitate în ceea ce privește reducerea emisiilor (ca urmare a perioadei de angajament de cinci ani a protocolului și a opțiunii de utilizare ulterioară a unităților de emisii bancare) și flexibilitate în ceea ce privește reducerea emisiilor (ca urmare a mecanismelor de piață ale protocolului, inclusiv comercializarea emisiilor și mecanismul de dezvoltare nepoluantă).

Protocolul de la Kyoto a fost finalizat și adoptat în decembrie 1997, însă multe dintre dispozițiile sale esențiale au avut un caracter scheletic și au necesitat elaborarea în continuare a unor aspecte care necesită eforturi suplimentare: Normele de contabilizare a absorbțiilor de dioxid de carbon (CO₂) de către absorbanții de carbon.

Sistemul de raportare și revizuire a emisiilor din anexa I.

Regulile pentru mecanismele de piață ale protocolului.

Regulile și procedurile pentru mecanismele de conformitate ale protocolului

Deoarece aceste probleme au avut implicații uriașe pentru obligațiile statelor în temeiul protocolului, multe state nu au dorit să ratifice protocolul până când nu au fost soluționate. După cum s-a discutat în capitolul 4, a fost nevoie de încă patru ani de negocieri pentru a elabora normele detaliate necesare pentru ca Protocolul de la Kyoto să devină operațional. Această activitate a fost finalizată în 2001, odată cu adoptarea Acordului de la Marrakesh, care servesc ca finalizat în 2001 cu manualul de reguli al Protocolului de la Kyoto. Protocolul de la Kyoto este unul dintre cele mai complexe și mai ambițioase acorduri negociate vreodată. Nu este surprinzător ca s-a dovedit profund controversată și, ca urmare, a avut o istorie reușită. SUA au respins protocolul după ce președintele George W. Bush a intrat în funcție în 2001, fără sprijin, a fost nevoie de opt ani pentru a intra în vigoare. Negocierile pentru cel de-al doilea angajament al Protocolului de la Kyoto au durat încă șapte ani, au fost profund controversate și au avut ca rezultat amendamente care nu ar putea intra niciodată în vigoare (deși sunt aplicate provizoriu). Chiar dacă aceste modificări intră în vigoare, ele se desfășoară doar în 2020, iar viitorul Protocolului de la Kyoto după 2020 este îndoielnic. Cu toate acestea, Protocolul de la Kyoto a jucat un rol decisiv. Acest capitol discută în profunzime Protocolul de la Kyoto, în primul rând prin explorarea a patru chestiuni generale, care înglobează cele trei instrumente din cadrul regimului climatic al ONU - FCCC, Protocolul de la Kyoto și Acordul de la Paris - și apoi printr-o analiză detaliată a dispozițiilor-cheie ale protocolului.

II. Aspecte generale

Spre deosebire de negocierile din Acordul de la Paris, mandatul pentru care practic toate aspectele au fost deschise, multe dintre caracteristicile cheie ale Protocolului de la Kyoto au fost decise, de la început, de mandatul de la Berlin din 1995, care a inițiat negocierile și a instituit Grupul ad-hoc privind mandatul de la Berlin (AGBM): (1) Protocolul de la Kyoto ar fi un tratat; (2) arhitectura sa ar avea un element de sus în jos semnificativ, sub forma unor obiective de emisii negociate la nivel internațional; (3) domeniul sau de aplicare ar fi limitat aproape în

intregime la atenuare și (4) ar fi foarte diferențiată, stabilind obiective privind emisiile pentru părțile din anexa I, dar nu și noi angajamente pentru părțile care nu sunt menționate în anexa I.

A. Obligatoritate legală

Mandatul de la Berlin prevedea că rezultatul procesului urma să fie un protocol sau un alt instrument juridic. La momentul respectiv, era clar că un alt instrument juridic a făcut referire la un amendament. Astfel, în esență, mandatul de la Berlin a fost negocierea fie a unui protocol, fie a unui amendament la FCCC. Un amendament ar fi necesitat doar trei pătrimi din voturi pentru adoptarea sa, în timp ce un protocol în practică a necesitat consens, întrucât FCCC nu specifică o procedură de vot pentru adoptarea protocoalelor, iar Conferința părților nu a putut să convină niciodată asupra regulamentului de procedură. Unele părți au favorizat menținerea ambelor opțiuni în discuție în ceea ce privește preocupările legate de obținerea consensului necesar pentru adoptarea unui protocol. Cu toate acestea, în cadrul conferinței de la Kyoto a apărut un acord privind adoptarea unui protocol la FCCC, iar modificarea la îndemână a opțiunii a fost eliminată din textul de negociere. Caracterul juridic al obiectivelor privind GES din Protocolul de la Kyoto a fost, de asemenea, în discuție în cadrul negocierilor, dar într-o formă mult mai discretă decât în cadrul negocierilor Acordului de la Paris. Mandatul de la Berlin a necesitat ca procesul AGBM să urmărească în procesul de consolidare a angajamentelor prevăzute la articolul 4.2 literele (a) și (b) din convenție, stabilirea obiectivelor cuantificate de limitare și reducere în termenele specificate. angajamentele de la articolul 4.2 literele (a) și (b), discutate în capitolul 5, sunt obiective fără caracter obligatoriu. Referința din mandatul de la Berlin de consolidare a acestor obiective fără caracter obligatoriu ar putea fi interpretată ca o limitare a echilibrului în vederea atingerii obiectivelor legale de reducere a emisiilor în cadrul Protocolului de la Kyoto. Mandatul de la Berlin nu a oferit însă orientări explicite cu privire la caracterul juridic al obiectivelor privind GES care urmează să fie negociate. UE și Alianța statelor insulare mici (AOSIS) au favorizat obiectivele obligatorii din punct de vedere juridic în materie de GES încă de la începutul negocierilor, iar la Conferința de la Geneva din 1996, care a marcat punctul de mijloc al procesului de negociere de doi ani, SUA și-a exprimat, de asemenea, preferința pentru obiective obligatorii din punct de vedere juridic.” Declarația ministerială de la Geneva, luată la cunoștință de COP de la Geneva, a aprobat obiective cuantificabile cu caracter obligatoriu din

punct de vedere juridic”. Numai la Geneva, Australia s-a opus obiectivelor obligatorii din punct de vedere juridic și s-a dezasociat din această parte a Declarației, însă până la convocarea conferinței de la Kyoto, opoziția sa a scăzut și ea, iar textul de negociere a utilizat termeni obligatorii („trebuie”) în raport cu angajamentele individuale privind emisiile. Astfel, Conferința de la Kyoto a clarificat atât forma juridică a instrumentului care urmează să fie adoptat, cât și caracterul juridic al angajamentelor sale de atenuare – Protocolul de la Kyoto ar fi un instrument obligatoriu din punct de vedere juridic, cu un obiectiv de atenuare obligatoriu din punct de vedere juridic. În acest sens, negocierile de la Kyoto și Paris au fost foarte diferite, deoarece întregul proces de la Aaros întrebările de formă juridică și cele juridice au fost profund controversate și au rămas în discuție până la final. Acest contrast poate fi atribuit, cel puțin parțial, instrumentelor de abordare a diferențierii pe care mandatul de la Berlin prevedea că angajamentele Protocolului de la Kyoto urmau să le aplice numai părților din anexa I, în timp ce mandatul de negociere al Acordului de la Paris prevedea că acesta va fi aplicabil tuturor.

Deoarece țările dezvoltate au fost mai dispuse decât țările în curs de dezvoltare să accepte angajamente obligatorii din punct de vedere juridic, limitarea angajamentelor față de țările dezvoltate a însemnat că neantul juridic a fost mai puțin o problemă în cadrul Protocolului de la Kyoto decât negocierile de la Paris. La rândul său, acordul timpuriu cu privire la problema banității juridice a permis statelor să înceapă să ia în considerare înainte de conferința de la Kyoto, procesele și mecanismele de facilitare a punerii în aplicare a acestor angajamente și de promovare a conformității.

B. Arhitectură

Arhitectura Protocolului de la Kyoto a fost, de asemenea, determinată pe baza mandatului său de negociere. Inspirat de Protocolul de la Montreal din 1987, mandatul de la Berlin a lansat un proces de stabilire a obiectivelor cuantificate de limitare a emisiilor și de reducere a emisiilor (QELROS) în termene specificate pentru țările dezvoltate. Deși părțile și-au propus inițial propriile obiective, aceste obiective au fost negociate multilateral ulterior. În plus, multe aspecte ale acestor obiective au fost determinate multilateral, inclusiv faptul că obiectivele au fost absolute și practic la nivelul întregii economii, au acoperit cele șase gaze enumerate în anexa A la Kyoto și, cu unele excepții, au avut un an de bază comun (articolul 3). Obiectivele au făcut, de asemenea, obiectul unor proceduri contabile convenite multilateral și au elaborat proceduri de

raportare, revizuire și conformitate (articolele 5, 7,8 și 18). În plus, părțile au negociat un set comun de norme referitoare la mecanismele pieței (articolele 6, 12 și 17). Prin urmare, Protocolul de la Kyoto este considerat un acord internațional „de sus în jos”.

C. Domeniul de aplicare

Protocolul de la Kyoto are un domeniu de aplicare mult mai restrâns decât FCCC. Astfel cum se specifică în mandatul de la Berlin, scopul său principal este de a consolida angajamentele de atenuare ale părților din anexa I la articolul 4.2 din FCCC. Protocolul de la Kyoto face acest lucru prin obiective și calendare. Protocolul de la Kyoto abordează adaptarea doar în treacăt, reiterând obligația tuturor părților, în temeiul articolului 4.1 litera (b) din FCCC, de a formula, pune în aplicare, publica și actualiza periodic programe care conțin măsuri de facilitare a adaptării. Și stabilește un flux specific de finanțare pentru adaptare, prin canalizarea a 2% din veniturile obținute din CDM, unul dintre mecanismele pieței, către un fond de adaptare. Cu toate acestea, obiectivul protocolului de la Kyoto este în mod direct reducerea emisiilor. Și, din moment ce acest accent a fost stabilit în mandatul de la Berlin.

Acesta nu a fost în litigiu în timpul negocierilor AGBM. Principalele aspecte ale Protocolului de la Kyoto referitoare la negocierile privind domeniul de aplicare au vizat gazele și sectoarele care urmează să fie acoperite. Părțile au avut opinii diferite cu privire la faptul că Protocolul de la Kyoto ar trebui să se concentreze asupra emisiilor de CO₂, doar asupra emisiilor de gaze cu efect de seră, asupra emisiilor de metan (CH₄) și a oxidului de azot sau să adopte o abordare mai cuprinzătoare care să abordeze emisiile de alte gaze cu efect de seră, inclusiv hidrofluorocarburi (PFC) și hexafluorura de sulf (SF₆). În cursul negocierilor a persistat un dezacord serios cu privire la includerea celor trei gaze sintetice. Aceste gaze au niveluri ridicate de emisii globale (GWPS), iar utilizarea lor a crescut rapid. Statele Unite și alte țările-umbrelă, precum Australia, Canada și Norvegia, au sprijinit includerea acestora pentru a spori flexibilitatea statelor în atingerea obiectivelor de la Kyoto. Cu toate acestea, UE a fost preocupată de incertitudinile privind sursele și sursele de absorbție a diferitelor gaze cu efect de seră și a propus ca aceste gaze să fie adăugate ulterior. Japonia a fost preocupată de anul de bază 1990, care i-ar fi dezavantajat, având în vedere creșterea rapidă a utilizării HFC începând cu anul

respectiv. Protocolul a ajuns la un echilibru între aceste preocupări, acoperind toate cele șase gaze, dar oferind părților posibilitatea de a utiliza un scenariu de referință ulterior tradus într-o reducere mai modestă necesară a părților. Amendamentul din 2012 de la Doha, care nu a intrat încă în vigoare, a adăugat în anexa A o a șaptea fluorură de azot, pentru a doua perioadă de angajament.

Protocolul de la Kyoto identifică în anexa A cele șase gaze vizate. Aceasta reglează aceste gaze într-un coș de gaze, mai degrabă decât într-un gaz prin apropierea gazului. „abordarea coșului de gaze, favorizată de SUA, permite ca toate gazele să fie luate în considerare împreună în scopul atingerii obiectivelor de la Kyoto. Această abordare necesită definirea GWP pentru fiecare gaz enumerat în anexa A, pentru a avea o valoare metrică comună pentru a compara și măsura contribuțiile lor relative la încălzirea globală. Utilizarea GWPS în termeni de emisii care nu sunt echivalenți CO₂ (CO₂e). În cazul în care emisiile de CO₂ ale unei unități de emisii de CO₂ sunt mai mici decât emisiile de CO₂ ale unei unități de emisii de CO₂, emisiile de CO₂ ale unei unități de emisii de CO₂ se pot reduce la

Protocolul identifică, de asemenea, în anexa A sectoarele vizate, care sunt procesele industriale energetice, solvenții și alte utilizări ale produselor, agricultura și deșeurile.

Coșul de gaze abordare cuplat cu gama largă de sectoare identificate în anexa A, permite părților o flexibilitate considerabilă în alegerea gazelor și sectoarelor care să se concentreze asupra punerii în aplicare a obiectivelor lor.

Deși Protocolul de la Kyoto este larg în domeniul său de aplicare, acesta nu reglementează toate sectoarele cu utilizare intensivă a gazelor cu efect de seră și a gazelor cu efect de seră. GHG controlate de Protocolul de la Montreal sunt excluse în mod explicit din angajamentele de la Kyoto. În plus, protocolul prevede că emisiile generate de Aviația Civilă Internațională și de transportul maritim ar trebui reglementate prin Organizația Civilă Internațională și Organizația Maritimă Internațională, deși protocolul prevede obligația părților de a raporta atât emisiile interne, cât și cele internaționale generate de aviație și de combustibili marini (combustibili de rezervor). În cele din urmă, întrebarea dacă și în ce măsură emisiile și absorbțiile ar trebui să fie acoperite de Protocolul de la Kyoto a fost foarte controversată. Protocolul prevede obligația părților de a raporta cu privire la emisiile și absorbțiile de către absorbanți. Cu toate acestea, au existat o serie de puncte de vedere cu privire la modul în care aceste emisii și absorbții ar trebui

să conteze în vederea atingerii obiectivelor de la Kyoto ale părților. Într-un compromis echilibrat cu atenție, protocolul prevede că părțile pot primi credite, până la limite specificate, pentru eliminarea CO₂ din atmosferă prin anumite activități de afurire, cum ar fi împădurirea, reîmpădurirea, gestionarea pădurilor și gestionarea terenurilor agricole și pot primi, de asemenea, credite prin CDM pentru anumite proiecte de absorbție din țările în curs de dezvoltare.

D. Diferențiere

Mandatul de la Berlin prevedea o diferențiere radicală a Protocolului de la Kyoto prin limitarea obiectivelor și a calendarelor în materie de GES la țările din anexa I și prin excluderea explicită a „oricărui noi angajamente” pentru părțile care nu sunt incluse în anexa I. Chiar și propunerile statelor Unite și ale altor țări dezvoltate de a permite țărilor în curs de dezvoltare să accepte în mod voluntar obiectivele privind emisiile au fost respinse de țările în curs de dezvoltare, astfel de propuneri fiind incompatibile cu mandatul de la Berlin. Diferențele puternice dintre țări în ceea ce privește obligațiile centrale de atenuare, cum ar fi faptul că anexa I nu conține obiective și calendare în materie de GES, în timp ce țările care nu sunt incluse în anexă, nu se dovedesc a fi din ce în ce mai controversate în timp. Respingerea de către SUA a Protocolului de la Kyoto, în 2001, și eventuala retragere a multor țări dezvoltate majore din cea de-a doua perioadă de angajament a Protocolului de la Kyoto se pot identifica parțial preocupările legate de o astfel de diferențiere în cadrul Protocolului de la Kyoto. Protocolul de la Kyoto conține doar o singură referință explicită, și câteva referințe implicite, la principiul responsabilităților comune, dar diferențiate, și capacitățile respective. Preambulul se referă la articolul FCCC 3 și la mandatul de la Berlin, ambele incluzând principiul CDBRRC. Articolul 10 din Protocolul de la Kyoto. Discutat mai jos, care conține angajamente pentru toate părțile, se referă la comentarii, dar responsabilități diferențiate și priorități, obiective și circumstanțe specifice de dezvoltare națională și regională”. Cu toate acestea, diferențierea Protocolului de la Kyoto este urmărită de majoritatea comentatorilor acestui principiu, precum și de noțiunea asociată de conducere a țărilor dezvoltate. Într-adevăr, regimul climatic, în special Protocolul de la Kyoto, a fost caracterizat drept "cea mai clară încercare de a transforma, activa și operaționaliza CDR dintr-un concept juridic într-un instrument politic.

Următoarele secțiuni analizează diferențierea dură a protocolului între țările din anexa I și cele din afara anexei I, precum și diferențierea în cadrul categoriei țărilor din anexa I. De asemenea, acestea iau în considerare mai îndeaproape încercarea (eșuată) de a introduce "angajamente voluntare" pentru țările în curs de dezvoltare în timpul negocierilor de la Kyoto, care ar fi reușit să reducă parțial decalajul dintre anexa I și non-anexa I.

Diferențierea între părțile din anexa I și cele din afara anexei I

Diferențierea clară între țările din anexa I și cele din afara anexei I din Protocolul de la Kyoto este ilustrată în mod clar de faptul că obiectivele și calendarele de reducere a GES sunt limitate la țările din anexa I. Într-adevăr, această concentrare asupra anexei a fost realizată chiar și pentru perioadele ulterioare de angajament, deși protocolul permite posibilitatea ca părțile care nu sunt incluse în anexa I să își asume obiective la un moment dat în viitor, prin stabilirea și modificarea procedurii pentru anexa B. Deoarece obiectivele privind emisiile se aplică numai părților din anexa I, dispozițiile protocolului destinat să monitorizeze respectarea obiectivelor se limitează la părțile din anexa I, inclucând obligația de a institui un sistem național de estimare a emisiilor de GES pe surse și a eliminării de către absorbanți; cerințele de informare în legătură cu inventarele anuale și comunicările naționale, precum și procesul de analiză a experților. Procedura de conformitate a Protocolului de la Kyoto, luată în considerare în cele ce urmează, este adaptată, de asemenea, la obligațiile diferențiate ale părților și, prin urmare, stabilește o abordare axată pe punerea în aplicare a legislației în ceea ce privește respectarea de către părțile la anexa I a obiectivelor privind emisiile și a angajamentelor procedurale aferente, și o abordare facilitativă a respectării de către non anexa I parts cu protocoalele generale și angajamente mult mai flexibile și contextualizate. Comitetul de amplitudini este format din două ramuri, o aplicare și o ramură facilitativă. Este necesar ca sucursala facilitativă, care este împuternicită să ofere asistență financiară și tehnică și/sau consiliere, să facă acest lucru „ținând seama de principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și de capacitățile respective”. În plus, sucursala facilitativă poate formula recomandări ținând seama de articolul 4 alineatul (7) din convenție, o dispoziție care subliniază caracterul central al asistenței financiare și al transferului de tehnologie către îndeplinirea obligațiilor de către țările în curs de dezvoltare.

În plus, Protocolul de la Kyoto se bazează pe FCCC și specifică o serie de obligații pentru părțile din anexa II de a asista părțile care nu sunt incluse în anexa I, prezentate mai jos.

Protocolul creează, de asemenea, un fond de adaptare care se bazează pe o parte din veniturile obținute din CDM.

Diferențierea în cadrul categoriei de părți din anexa I

Pe lângă diferențierea dintre părțile din anexa I și cele din afara anexei I, Protocolul de la Kyoto conține mai multe dispoziții care fac distincție între părțile din anexa I în ceea ce privește definirea și punerea în aplicare a angajamentelor. De exemplu, economiile în tranziție (EIT) sunt autorizate să adopte un an sau o perioadă de referință, alta decât definirea obiectivelor lor privind emisiile. Părțile din anexa I au, de asemenea, obiective și calendare diferite”. Această diferențiere este considerată mai jos, în contextul obiectivelor și orarelor”.

Angajamente voluntare pentru țările în curs de dezvoltare

O serie de părți, inclusiv membrii AOSIS, SUA, Australia, UE, Japonia, Polonia și Elveția, au difuzat preocupări legate de negocierile AGBM durin cu privire la lipsa obiectivelor privind emisiile pentru părțile care nu sunt incluse în anexa I. Ca răspuns, președintele AGBM a introdus o dispoziție în proiectul de negociere „angajamente voluntare pentru părțile care nu fac parte din anexa I”, cu scopul de a permite țărilor dezvoltate să își asume angajamente voluntare de limitare sau reducere a emisiilor specifice fiecărei țări și, prin urmare, să devină eligibile pentru a participa la punerea în aplicare în comun și la comercializarea emisiilor. Cu toate acestea, la Kyoto, discuțiile asupra articolului propus privind angajamentele voluntare au fost aprinse. Cea mai puternică opoziție a venit din China și India. Aceste țări au pus sub semnul întrebării atât legalitatea creării unei noi categorii de părți în temeiul convenției, cât și "caracterul voluntar al angajamentelor în discuție. Între timp, a fost ridicată și problema evoluției regimului angajamentelor. Statele Unite au introdus inițial conceptul de evoluție în 1996, propunând ca părțile să adopte, până la (2005), Dispoziții obligatorii, astfel încât toate părțile să aibă obligații cantitative privind emisiile de gaze cu efect de seră și astfel încât să existe un mecanism de

aplicare automată a obligațiilor privind emisiile progresive de gaze cu efect de seră față de părți, pe baza unor criterii convenite”.

În cadrul COP de la Kyoto, Noua Zeelandă a solicitat "implicarea progresivă a țărilor în curs de dezvoltare în funcție de nivelurile lor relative de dezvoltare. Consiliul a recomandat lansarea unui proces de revizuire în 1998, care urmează să fie încheiat în 2002, pentru a stabili angajamente obligatorii din punct de vedere juridic pentru toate părțile (cu excepția țărilor cel mai puțin dezvoltate) pentru perioadele viitoare de angajament. Această sugestie a fost respinsă de UE ca nefiind utilă pentru negocieri și contrar mandatului de la Berlin, iar G-77/China a amenințat că va boicota negocierile dacă nu se va renunța la propunerea privind evoluția angajamentelor. Reacția lor la această propunere se completează cu reacția lor la noțiunea de angajamente voluntare. Prin urmare, atât articolul privind angajamentele voluntare, cât și propunerea privind evoluția au fost eliminate. Comentatorii observă că, deși SUA au reușit să modeleze multe aspecte ale protocolului, inclusiv, în special, piața protocolului privind alte mecanisme de flexibilitate, aceasta a suferit o "înfrângere hotărâtă în ceea ce privește problema noilor angajamente pentru țările în curs de dezvoltare. Țările în curs de dezvoltare își pot asuma încă în mod voluntar obiective, dar numai printr-o modificare a anexei B – un proces îndelungat și greoi.

III. Preambul și definiții (articolul 1)

Protocolul de la Kyoto, spre deosebire atât de FCCC, cât și de Acordul de la Paris, conține un preambul scurt, limitat la corelarea obiectivului, a dispozițiilor și principiilor convenției, precum și a mandatului de la Berlin care a lansat negocieri în vederea încheierii Protocolului de la Kyoto.

Secțiunea de definire a Protocolului de la Kyoto este, la fel de scurtă, incluzând prin referință definițiile cuprinse în FCCC. În plus, aceasta definește: „Conferința părților”, „Convenția”, „Grupul interguvernamental privind schimbările climatice”, „Protocolul de la Montreal, „partea” și „partea inclusă în anexa I”.

IV. Angajamente (articolele 2, 3, 5, 7, 8, 10 și 11)

La fel ca FCCC, Protocolul de la Kyoto stabilește diferite angajamente pentru diferite categorii de părți, inclusiv: (1) angajamente generale care se aplică tuturor părților, atât dezvoltate, cât și în curs de dezvoltare, care urmăresc angajamentele existente în temeiul articolului 4.1 din FCCC (articolul 10); (2) noi angajamente privind politicile și măsurile, obiectivele de reducere a GES și calendarele, raportarea și revizuirea care se aplică numai părților din anexa I (articolele 2, 3, 5, 7 și 8) și (3) angajamente specifice privind resursele financiare care se aplică numai părților din anexa II (articolul 11). În conformitate cu mandatul de la Berlin, această structură reflectă focusul Protocolului de la Kyoto.

Angajamente generale

Articolul 10 stabilește angajamente generale pentru toate părțile, care servesc la punerea în aplicare a articolului 4.1 din FCCC și la realizarea dezvoltării durabile. Deoarece articolul 10 se aplică atât țărilor dezvoltate, cât și țărilor în curs de dezvoltare, acesta conține mai multe fraze contextualizate și care se califică. În special, părțile trebuie să țină seama de "legăturile lor comune, dar diferențiate, precum și de prioritățile lor specifice de dezvoltare națională și regională în circumstanțe". De asemenea, aceasta afirmă în mod specific că nu introduce angajamente pentru părțile care nu sunt incluse în anexa I, ci mai degrabă „reafirmă angajamentele existente în temeiul articolului 4.1 din FCCC. În plus, acesta „ia în considerare în mod specific articolul 4 alineatele (3), (5) și (7) din convenție”, asociind astfel punerea în aplicare a angajamentelor prevăzute la articolul 4.1 cu angajamentele lui FCCC privind asistența financiară și transferul de tehnologie.

istoria negocierilor articolului 10 este instructivă. Țările în curs de dezvoltare au susținut că promovarea punerii în aplicare a angajamentelor existente ar trebui să fie însoțită de progrese similare în ceea ce privește punerea în aplicare a angajamentelor financiare de către părțile din anexa II. Într-adevăr, a existat o rezistență considerabilă din partea G-77/China la articolul 10 litera (b) privind programele de atenuare și adaptare, chiar dacă a reiterat doar angajamentele existente în cadrul FCCC, și a trebuit să fie adoptată de către președinte cu privire la obiecțiile lor. În contextul articolului 10, a fost discutată în detaliu o propunere de creare a unui fond specific, dar, în cele din urmă, a fost eliminată. Cu toate acestea, articolul 10 a fost introdus imediat înainte de articolul privind mecanismul financiar pentru a reflecta opinia potrivit căreia

aspectele abordate în cele două articole au fost legate: avansarea angajamentelor pentru țările în curs de dezvoltare ar necesita un sprijin financiar sporit.

B. Angajamente specifice pentru părțile din anexa I și din anexa II

1. Politici și măsuri (articolul 2)

Articolul 2 din Protocolul de la Kyoto prevede obligația părților din anexa I de a pune în aplicare și/sau de a elabora în continuare politici și măsuri (PAM) în conformitate cu circumstanțele lor naționale, de a enumera zonele, într-un mod ilustrativ (cum ar fi”), în care ar putea fi luate PAM, inclusiv îmbunătățirea eficienței energetice; protecția și îmbunătățirea absorbanților de GES; Promovarea unei agriculturi durabile; cercetarea privind captarea carbonului în energie din surse regenerabile și alte tehnologii ecologice; reducerea progresivă sau eliminarea treptată a subvențiilor și a altor imperfecțiuni ale pieței în sectoarele care emit GES: Reforme în sectoarele relevante (inclusiv, în special, în sectorul transporturilor) pentru limitarea și/sau reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră; Și comisioane de limitare sau reducere [articolul 2.1 litera (a)]. La negocierea acestui articol, părțile nu au fost de acord cu privire la cine ar trebui să identifice politici și măsuri obligatorii specifice. UE, inclusiv o anexă care să identifice PAM-urile pe care toate părțile ar trebui să le adopte și să le pună în aplicare. În schimb, statele Unite, Australia, Canada și Noua Zeelandă au considerat că părțile ar trebui să își păstreze flexibilitatea în selectarea PAM. În cele din urmă, a prevalat această opinie, dar listarea PAM specifice la articolul 2 generează așteptări pe care părțile le vor lua în considerare în punerea în aplicare a protocolului.

Această dezbatere, printre altele, ilustrează diferențele de lungă durată și profunde dintre state în ceea ce privește necesitatea de a stabili reglementări internaționale în materie de climă sau de a facilita acest lucru. Aceste diferențe au existat de la începutul regimului climatic al ONU și au jucat un rol-cheie în conturarea Acordului de la Paris din 2015.

Articolul 2 prevede obligația părților de a coopera pentru a spori eficacitatea PM ale acestora, inclusiv prin schimbul de informații [articolul 2.1 litera (b)]. În plus, acesta prevede că Conferința părților care servește drept reuniune a părților la protocol (CMP) analizează

modalitățile și mijloacele de elaborare a unei astfel de coordonări, în cazul în care decide că această cooperare ar fi benefică (articolul 2.4).

Aceste dispoziții reprezintă rămășițe ale propunerilor UE și ale AOSIS, care impun părților să coordoneze punerea în aplicare a PAM. Statele Unite, Australia și alte țări din grupul umbrelă nu au favorizat o astfel de coordonare obligatorie, iar textul reflectă opinia lor. De atunci, părțile au însărcinat organismul subsidiar pentru consultanță științifică și tehnologică (SBSTA) să faciliteze schimbul de informații și schimbul de experiență cu privire la PAM din anexa I părțile.

2. Obiective de atenuare și calendare (articolul 3)

Articolul 3 conține angajamentele principale ale părților din anexa I în temeiul protocolului. Articolul 3.1 este următorul: "Părțile incluse în anexa I se asigură, individual sau în comun, că emisiile lor totale antropice de dioxid de carbon echivalent ale gazelor cu efect de seră enumerate în anexa A nu depășesc cantitățile atribuite, calculate în conformitate cu angajamentele lor cuantificate de limitare și reducere a emisiilor înscrise în anexa B, în vederea reducerii emisiilor lor totale de astfel de gaze cu cel puțin 5 % sub nivelurile din 1990 în perioada de angajament 2008-2012".

Abordarea obiectivelor Protocolului de la Kyoto în materie de emisii este inovatoare și stabilește un echilibru între strictețe și flexibilitate. Pe de o parte, obiectivele sunt obligatorii din punct de vedere juridic, cantitative (și, prin urmare, precise), absolute și la nivelul întregii economii. Pe de altă parte, protocolul permite părților să-și atingă obiectivele într-un mod flexibil. Caracteristicile remarcabile ale articolului 3, inclusiv următoarele.

Caracter juridic

Articolul 3.1 utilizează termeni obligatorii („trebuie”) în raport cu obiectivul individual al părților din anexa I și este clar și precis, făcând astfel ca aceste obiective, așa cum au fost des folosite mai sus, să fie obligatorii din punct de vedere juridic obligațiile rezultate.

Obiective diferențiate

Fiecare parte din anexa I are un obiectiv individual, diferențiat, enumerat în anexa B, care acoperă un coș de șase gaze enumerate în anexa A la protocol. Obiectivele individuale de țară țintă au fost rezultatul unor negocieri intense și au reflectat matematica politică, mai degrabă decât știința.

Grupul G-77/China, UE, AOSIS și alții au propus inițial obiective uniforme pentru toate părțile din anexa I, în timp ce SUA, Australia, Japonia și alte țări din grupul umbrelă au sprijinit angajamente diferențiate adaptate circumstanțelor naționale. Criteriile propuse pentru diferențiere au inclus creșterea emisiilor de CO₂ pe cap de locuitor. Dezacordurile dintre cei care au sprijinit obiective uniforme și din cadrul celui de-al doilea grup, dintre cei care au sprijinit criterii obiective diferite de diferențiere, au persistat până la conferința de la Kyoto. Cu toate acestea, la Kyoto, UE și-a atenuat poziția și a început să caute o echivalență a efortului”, mai degrabă decât un obiectiv uniform. Nu s-a ajuns la niciun acord cu privire la criteriile obiective, dar obiectivele au început să se filtreze în cadrul procesului care a condus la Kyoto. Președintele a exercitat presiuni asupra părților pentru a negocia aceste obiective la Kyoto. Cu toate acestea, atunci când nu s-a ajuns la niciun acord, președintele a întocmit o listă de obiective pe baza anunțurilor părților și a consultărilor sale. După o serie de întâlniri bilaterale cu părțile pentru a-și aduna reacțiile la lista sa de ținte, președintele a lăsat necompletat anexa B și, în ultima sesiune plenară, a invitat părțile să-și prezinte podiumul obiectivele finale revizuite. În acest sens, părțile și-au introdus obiectivele în anexa B de către secretariat. Acest context istoric este instructiv și oferă o comparație utilă cu analiza stabilirii contribuțiilor stabilite la nivel național (NDC) în temeiul acordului. Atât obiectivele inițiale de la Kyoto anunțate de părți, cât și cele oferite de părți în contextul Acordului de la Paris au fost la nivel național, dar, la Kyoto, obiectivele au făcut obiectul unor negocieri intense între părți. Prin urmare, la Kyoto, spre deosebire de Paris, obiectivele țărilor-cheie și s-au schimbat pe parcursul conferinței, ca rezultat al părților și al persuasiunii de către președintele AGBM, Raul Estrada. În unele cazuri, rezultatul a fost obiective mai puternice decât s-a propus inițial. De exemplu, SUA au propus inițial un obiectiv de stabilizare a GES la nivelurile din 1990, președintele AGBM le-a atribuit o reducere de 5% față de nivelurile din 1990, iar în ultima zi SUA a acceptat o reducere de 7% față de nivelurile din 1990. În mod similar, Canada a propus inițial o reducere de 3% față de nivelurile din 1990,

președintele le-a atribuit o reducere de 5% față de nivelurile din 1990, iar în ultima zi Canada a acceptat o reducere de 6% față de nivelurile din 1990. anexa B conține o listă de obiective diferențiate pentru treizeci și opt de țări, Variind de la o reducere de 8 % de la nivelurile din 1990 pentru UE și o reducere de 7 % pentru SUA, până la o creștere de 8 % de la nivelurile din 1990 pentru Australia și o creștere de 10 % pentru Islanda. S-a estimat că emisiile din majoritatea țărilor din anexa I vor crește datorită creșterii economice, astfel încât obiectivele pentru majoritatea țărilor care fac obiectul Protocolului de la Kyoto au reprezentat o abatere mai mare de la situația de statu-quo decât s-a sugerat chiar numărul țintă. Obiectivele pentru Rusia și Ucraina au fost excepții notabile.

Deoarece obiectivele acestor țări au fost considerabil mai mari decât emisiile preconizate, obiectivele lor le-au oferit o ofertă mare de credite excedentare (cunoscute sub numele de „aer cald”) pe care le-ar putea vinde altor țări prin intermediul mecanismului de comercializare a emisiilor. Cele treizeci și opt de țări din anexa B au reprezentat 39% din emisiile globale de gaze cu efect de seră din 2010. Cu excepția SUA (care au respins protocolul) și a Canadei (care s-au retras din acesta), restul de treizeci și șase de țări au reprezentat 24% din emisiile globale de GES din 2010. Aceste treizeci și șase de părți din Protocolul de la Kyoto au fost în deplină conformitate cu primele lor obiective pentru perioada de angajament. Amendamentul din 2012 de la Doha, care nu a intrat încă în vigoare, conține obiective diferențiate individuale pentru părțile din anexa B pentru a doua perioadă de angajament, 2013-20. Aceste obiective sunt în concordanță cu obiectivele propuse de părțile din anexa B în cadrul acordurilor de la Cancun pentru 2020. De exemplu, obiectivul UE de la Kyoto este o reducere de 20% față de nivelurile din 1990, la fel ca și angajamentul său de la Cancun. În plus, într-o notă de subsol la obiectivul său de la Kyoto, UE a reiterat oferta condiționată prezentată în angajamentul său de la Cancun de a trece la o reducere de 30% față de nivelurile din 1990, dacă alte țări dezvoltate s-au angajat să efectueze reduceri comparabile ale emisiilor, iar țările în curs de dezvoltare au contribuit în mod corespunzător, în conformitate cu responsabilitățile și capacitățile lor respective. În mod similar, unele țări, cum ar fi Australia, au promis la Cancun reduceri de la anii de referință, alții decât 1990. În aceste cazuri, amendamentul de la Doha enumeră obiectivul de la Kyoto al părții, atât în ceea ce privește anul de referință 1990, cât și anul de referință ales de parte, dar clarifică faptul că numai primul este obligatoriu din punct de vedere juridic la nivel internațional.

Țintă colectivă

Pe lângă obiectivele individuale enumerate în anexa B, articolul 3 conține un obiectiv colectiv pentru părțile din anexa I cu cel puțin 5 % sub nivelurile din 1990. Acest obiectiv colectiv a fost introdus pentru a aborda G-77/China se teme că includerea obiectivelor doar într-o anexă la protocol, și nu în protocol, ar marginaliza obiectivele. Obiectivul colectiv prevăzut la articolul 3 nu a fost negociat separat sau ales în ceea ce privește motivele de mediu (de exemplu, pe baza unei evaluări a reducerii emisiilor din anexa I, necesară pentru a plasa lumea pe o traiectorie de emisii sigură) reflectă mai degrabă suma obiectivelor fiecărei țări enumerate în anexa B. În plus, Caracterul juridic al acestui obiectiv colectiv diferă de cel al obiectivelor individuale enumerate în anexa B. spre deosebire de condițiile obligatorii care încadrează obiectivele individuale, Obiectivul colectiv este prefațat de expresia "din punctul de vedere al acestei formulări, care semnalează mai degrabă un obiectiv sau un obiectiv decât o obligație legală. În orice caz, obiectivul colectiv s-a bazat pe presupunerea că toate părțile din anexa B vor deveni părți la protocol. Deoarece acest rezultat nu se afla sub controlul unor părți individuale, un obiectiv colectiv nu ar fi putut fi făcut ca fiind o obligație legală. Fără SUA și Canada, obiectivul colectiv efectiv a scăzut la o scădere cu 4% a emisiilor pentru cele treizeci și șase de părți rămase din anexa B. Amendamentul din 2012 de la Doha, care nu a intrat încă în vigoare, conține un obiectiv colectiv de 18 % sub nivelurile din 1990 pentru a doua perioadă de angajament, 2013-20.

An de bază

Obiectivele sunt, în general, stabilite la un an de bază 1990. Acordul timpuriu a apărut la alegerea anului 1990 ca an de bază, în parte pentru că a fost anul de bază FCCC și, în parte, pentru că nu au fost disponibile date fiabile pentru perioada anterioară anului 1990. În conformitate cu flexibilitatea oferită EITs în cadrul FCCC, Protocolul de la Kyoto, de asemenea, permite EITs să utilizeze un alt an de bază decât 1990,88 și cinci țări – Bulgaria, România, Ungaria, Polonia și Slovenia au făcut acest lucru. Pentru a nu dezavantaja părțile din anexa I care

au luat măsuri timpurii cu privire la HCFS, PFC și SF, țările din anexa I, sunt autorizate să aleagă între 1990 și 1995 un an de bază pentru aceste gaze.

Unități de cantitate atribuită

Obiectivele de la Kyoto sunt exprimate în termeni de „unități ale cantității atribuite” (AAU), fiecare reprezentând o tonă de emisii de CO₂. La începutul unei perioade de angajament, suma alocată inițial unei părți se calculează prin luarea în calcul a emisiilor de CO₂ din anul de bază, înmulțită cu numărul de ani din perioada de angajament și apoi multiplicată din nou cu obiectivul de emisii al părții respective. De exemplu, dacă o țară a emis un milion de tone de CO₂ în 1990 și i s-a atribuit un obiectiv de emisii de minus 6% pentru prima perioadă de angajament (adică un obiectiv care îi permite să emită 94% din emisiile sale din anul de bază), suma alocată inițial este emisă în conformitate cu această formulă, este depusă într-un registru menținut de secretariat și poate fi adăugat la sau scăzută din, pe parcursul perioadei angajamentului de utilizare a mecanismului de piață descris în secțiunea V de mai jos, precum și prin activități de absorbție care generează unități de eliminare (RMU). Pentru a-și respecta obiectivul privind emisiile, o parte trebuie să aibă în contul său suficiente unități pentru a-și acoperi emisiile reale pe parcursul perioadei de angajament. Părțile au adoptat modalități detaliate de contabilizare a sumelor alocate.

Absorbție

Protocolul de la Kyoto permite părților din anexa I să țină seama de activitățile de împădurire, reîmpădurire și despădurire și de alte activități convenite privind exploatarea terenurilor, schimbarea destinației terenurilor și silvicultură (LULUCF) pentru a-și îndeplini angajamentele asumate în temeiul articolului 3. Există legături critice între activitățile LULUCF și schimbările climatice. Pădurile, terenurile cultivate și pășunatul pot fi surse, chiuvete sau rezervoare de gaze cu efect de seră în atmosferă. Când sunt restaurate, ele elimină GES din atmosferă.

Negocierile privind scufundarea s-au dovedit a fi printre cele mai controversate, atât în cadrul Protocolului de la Kyoto, cât și în cadrul negocierilor post-Kyoto care au condus la Acordul de la Marrakesh.

Un aspect se referă la contabilizarea chiuvetelor, deoarece există incertitudini considerabile în ceea ce privește rata de stocare a absorbantilor biosferei, precum și dificultăți inerente în definirea, monitorizarea și contabilizarea acestora. Multe părți din anexa I nu au raportat cu privire la LULUCF în comunicările lor naționale la momentul respectiv și printre cele care au făcut acest lucru, metodologiile utilizate nu au fost coerente sau comparabile; în unele cazuri, estimările privind incertitudinea au fost foarte ridicate. Cu toate acestea, multe țări din grupul umbrelă, inclusiv Australia, Canada, Noua Zeelandă și SUA, au favorizat includerea puțurilor în prima perioadă de angajament pentru a ajuta părțile să își îndeplinească obiectivele în materie de GES. Printre acestea, Australia a preferat o abordare „net-net”, care ar fi luat în considerare atât la calcularea emisiilor din anul de bază al unei părți, cât și la calcularea acestora. Un aspect se referă la contabilizarea absorbțiilor, deoarece există incertitudini considerabile în ceea ce privește rata de stocare a absorbantilor biosferei, precum și dificultăți inerente în definirea, monitorizarea și contabilizarea acestora. Multe părți din anexa I nu au raportat emisii în perioada de angajament. Noua Zeelandă a pledat pentru o abordare „brută”, în care absorbțiile sunt luate în considerare numai la calcularea emisiilor nete ale unei părți în perioada de angajament, în scopul evaluării conformității cu obiectivele. Majoritatea țărilor în curs de dezvoltare, inclusiv, în special, statele insulare mici, s-au opus includerii absorbțiilor pe motiv că ar slăbi integritatea ecologică a obiectivelor. Inițial, UE s-a opus includerii puțurilor, dar și-a schimbat poziția în cursul negocierilor. Compromisul de la articolul 3.3 permite în mod specific ca un set limitat de activități LULUCF-împădurire, reîmpădurire și despăduriri realizate începând cu 1990 să fie luate în considerare în vederea respectării obiectivelor de la Kyoto (o abordare „brută”). Decizia privind scufundările adoptată la Marrakesh prevede creditarea câștigului indus de om pentru statele din grupul umbrelă, dar impune plafoane specifice fiecărei țări pentru creditele destinate gestionării pădurilor și prevede contabilizarea netă a gestionării terenurilor agricole pentru pășunat, limitând astfel numărul total de credite pentru chiuvete (RMU) permise în sistemul Kyoto.

Perioada de angajament pe mai mulți ani

Obiectivele de la Kyoto se aplică unei perioade de angajament pe mai mulți ani pentru prima perioadă de angajament, o perioadă de cinci ani începând cu 2008-2012, iar pentru a doua perioadă de angajament, dacă intră în vigoare, unei perioade de opt ani începând cu 2013-2020. Această abordare pe mai mulți ani a rezultat dintr-o propunere a SUA susținută de Japonia, Noua Zeelandă, Norvegia și Federația Rusă. Potrivit acestora, un obiectiv pe mai mulți ani ar oferi o mai mare flexibilitate țărilor pentru a ține seama de fluctuațiile anuale și ar completa mai bine mecanismele de piață propuse de SUA. Grupul G-77/China, AOSIS și UE au preferat un obiectiv de un an, însă președintele a încercat să îi convingă de transparența, variabilitatea și cuantificabile ale obiectivelor pe mai mulți ani și, în cele din urmă, au acceptat această abordare. Data de începere a primei perioade de angajament, 2008, a fost, de asemenea, supusă dezbaterii. În timp ce AOSIS, UE și multe țări și grupuri s-au declarat în favoarea unor intervale de timp de un an sau mai mulți ani, SUA și Canada au insistat asupra perioadei 2008-2012. Deși pledează cu o cerință pentru „progres demonstrabil” până în 2005. Cerința de „progres demonstrabil” a fost încadrată în termeni obligatorii („părțile trebuie să fi făcut... progrese demonstrabile”). Cu toate acestea, deoarece „progresul demonstrabil” este un concept nedefinit, impactul juridic real al acestei dispoziții a fost limitat. Părțile au convenit, prin intermediul unei serii de decizii, să solicite rapoarte până la 1 ianuarie 2006 de la părțile din anexa I care să demonstreze progresele înregistrate în îndeplinirea obiectivelor lor de la Kyoto și au însărcinat secretariatul cu pregătirea unui raport de sinteză. Cel de-al doilea CMP a luat în considerare acest raport de sinteză, a recunoscut progresele înregistrate de părțile din anexa I care au prezentat rapoarte, a remarcat că o mare parte din scăderea emisiilor totale agregate provine din anexa I EITs și a îndemnat părțile să își intensifice eforturile pentru a-și îndeplini obiectivele de la Kyoto.

Tranzacții bancare

Protocolul de la Kyoto permite părților să își asume excedentul de AAU dintr-o perioadă de angajament pentru a fi utilizate în perioadele de angajament ulterioare. Această dispoziție a fost propusă de SUA, Noua Zeelandă și Rusia, printre altele, și a fost, de asemenea, concepută, ca obiective multianuale, pentru a oferi părților posibilitatea de a stabili când își reduc emisiile. De

asemenea, SUA au propus „împrumuturi” din viitoarele perioade de angajament, dar această idee nu a fost acceptată. Negocierile finale pentru cea de-a doua perioadă de angajament s-au dovedit a fi dificile parțial deoarece Rusia, Ucraina și unele state membre ale UE (cele mai vocale Polonia) au încercat să își bancare, fără restricții, surplusul de AAU din prima perioadă de angajament, caracterizat de Ucraina ca „proprietate suverană dobândită în mod legitim”. După cum s-a menționat anterior, obiectivele acestor țări le-au oferit un număr mare de certificate excedentare, deoarece obiectivele s-au bazat pe emisiile lor din 1990, înainte ca emisiile lor să se prăbușească ca urmare a colapsului și restructurării economiilor lor după destrămarea URSS. Autorizarea acestor țări de a-și banca și de a-și tranzacționa „aerul cald” din prima perioadă de angajament ar fi limitat efortul necesar din partea altor țări, precum și ar fi diluat integritatea ecologică a celei de-a doua perioade de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto. În cele din urmă, amendamentul de la Doha a rezolvat această problemă, permițând sectorului bancar, dar limitând măsura în care pot fi tranzacționate unități banate. În plus, mai multe părți din anexa I, inclusiv UE, Australia, Norvegia, Japonia și Elveția, au înregistrat declarații politice conform cărora nu vor utiliza surplusul de AAU reportate din prima perioadă de angajament pentru a-și îndeplini obiectivele în cadrul celei de a doua perioade de angajament.

Îndeplinirea în comun

Expresia „individual sau în comun” permite oricărui grup de părți din anexa I să își îndeplinească obiectivele privind emisiile în comun. Articolul 4 conține o autorizație suplimentară și detalii operaționale privind „îndeplinirea în comun” a obiectivelor privind emisiile. UE-15 (la momentul respectiv) a stabilit un obiectiv colectiv în temeiul articolului 4, cu un acord de partajare a sarcinilor care a realocat obiectivele de la Kyoto între statele membre ale UE. Astfel, de exemplu, deși obiectivul comun al UE pentru prima perioadă de angajament a fost o reducere de 8 % față de nivelurile din 1990, Germania a fost de acord cu o reducere de 21 %, iar Portugaliei i s-a permis să își mărească emisiile cu 28 % față de nivelurile din 1990 în cadrul acordului intern de partajare a sarcinilor al UE. Înțelegerea de la momentul respectiv, conform căreia numai UE s-ar prevala de articolul 4, dar această înțelegere nu se reflectă în text, întrucât alții nu au dorit să creeze un acord special pentru UE. Obiectivele amendamentului de la Doha se întemeiază, de asemenea, pe îndeplinirea în comun de către UE. Pe lângă angajamentele de

atenuare, protocolul reiterează angajamentele financiare ale părților din anexa II în temeiul articolelor 4.3 și 4.5 din FCCC; inclusiv furnizarea de „resurse financiare noi și suplimentare pentru a acoperi costurile totale convenite” suportate de țările în curs de dezvoltare în vederea îmbunătățirii calității datelor/modelelor pentru pregătirea inventarelor naționale; și „costurile incrementale totale convenite” pentru implementarea angajamentelor existente „convenite” între țara în curs de dezvoltare și entitatea operațională a mecanismului financiar.

La fel ca FCCC, protocolul prevede că punerea în aplicare a angajamentelor existente ale părților din anexa II „ia în considerare necesitatea caracterului adecvat și a predictibilității în fluxul de fonduri și importanța partajării responsabilităților între părțile dezvoltate. Lipsa de precizie în acești termeni prevede părți anexa II cu o mare flexibilitate, în special, deoarece nu există orientări cu privire la ceea ce constituie și fluxul adecvat și previzibil de fonduri, și, nu există nici o formulă pentru a determina ceea ce ar putea fi o partajare a sarcinii abordate.

V. Mecanisme (articolele 6, 12 și 17)

De la aproape începutul negocierilor Protocolului de la Kyoto, SUA au precizat că acceptarea obiectivelor de reducere a emisiilor va fi condiționată de includerea unor abordări bazate pe piață, care ar permite părților din anexa I să își atingă obiectivele în mod rentabil. Protocolul de la Kyoto reflectă în mare măsură poziția SUA prin instituirea a trei mecanisme de piață - deși, într-o întorsătură ironică, acest lucru nu a oprit ulterior SUA să respingă protocolul. Două dintre aceste mecanisme sunt bazate pe proiecte: Implementarea comună (JI) și CDM. Al treilea mecanism este comercializarea emisiilor.

Cele trei mecanisme de piață sunt menite să ajute părțile să își îndeplinească obiectivele privind emisiile de gaze cu efect de seră. Acestea se bazează pe raționamentul conform căruia reducerea emisiilor are același efect în încetinirea încălzirii globale oriunde s-ar produce și, prin urmare, ar trebui să se facă reduceri acolo unde este cel mai rentabil să se facă acest lucru. Protocoalele prescriu însă că mecanismele pieței trebuie să fie „suplimentare la acțiunile interne” această calificare de „suplementaritate” a fost rezultatul unor negocieri amară și prelungite privind limitele la care utilizarea acestor mecanisme de piață ar trebui să se limiteze la utilizarea mecanismelor, Deoarece au considerat că acțiunea internă din anexa I părțile ar servi mai bine

echitatea. UE și alții au dorit, de asemenea, să limiteze utilizarea mecanismelor din cauza preocupărilor legate de impactul acestora asupra integrității protocolului, inclusiv din cauza „aerului cald” în sistem. Pentru Statele Unite și alte țări din grupul umbrelă, cu toate acestea, acceptarea obiectivelor de la Kyoto s-a făcut pe baza capacității de a utiliza mecanismele pieței fără limite cantitative (cunoscute în cadrul negocierilor sub denumirea de „plafoane concrete”). Astfel, în final, s-a dovedit posibilă doar o restricție calitativă privind utilizarea mecanismelor, și anume că „acțiunile interne constituie [...] un element semnificativ al efortului” depus de părțile din anexa I la îndeplinirea obiectivelor lor; această cerință a fost pusă mai degrabă în sfera de competență a comitetului de conformitate decât a celei de aplicare a legii. Mecanismele Protocolului de la Kyoto implică transferuri de patru tipuri de unități de emisii: (1) AAU, generate direct din obiectivul de emisii al unei părți, (2) RMU, generate de împădurire, reîmpădurire, gestionarea pădurilor și alte activități de absorbție întreprinse în temeiul articolelor 3.3 și 3.4; (3) unități de reducere a emisiilor (ERU), generate de JI și (4) reduceri certificate de emisii (CER), generate de CDM. Pentru a se asigura că toate unitățile Kyoto pot fi comercializate pe o piață unică, fiecare este exprimată ca o unitate egală cu o tonă metrică de CO₂e și există o deplină fungibilitate (sau interschimbabilitate) între ele.

Implementarea în comun (articolul 6)

Mecanismele JI se bazează pe dispozițiile FCCC, în special pe activitățile puse în aplicare în comun, discutate în capitolul 5. Multe dintre propunerile de JI în cadrul negocierilor AGBM au avut în vedere proiecte între țările din anexa I și cele din afara anexei I. Cu toate acestea, G-77/China s-a opus unor astfel de proiecte, atât pentru că au considerat că ar trebui luate măsuri în primul rând de către și în țările din anexa I, cât și pentru că au considerat că termenii unor astfel de acorduri ar favoriza țările din anexa I. Atunci când CDM a apărut în ultimele zile ale conferinței de la Kyoto ca mecanism care permite părților din anexa I să realizeze proiecte în părți care nu sunt incluse în anexa I, mecanismul JI s-a limitat la țările din anexa I. Mecanismul JI permite unei părți din anexa I să primească credite (ERU) pentru proiecte din altă parte din anexa I care reduc emisiile sau îmbunătățesc eliminarea GES de către absorbanți, cu condiția ca astfel de reduceri de emisii sau absorbții consolidate să fie „suplimentare” față de oricare ar fi avut loc altfel. Protocolul prevede că părțile „pot” elabora orientări pentru JI, inclusiv orientări

pentru verificare și contabilitate, care au fost adoptate ca parte a acordurilor de la Marrakesh. Acordul de la Marrakesh a instituit un Comitet de supraveghere în temeiul articolului 6, sub autoritatea CMP, printre altele, pentru a supraveghea verificarea ERU generate prin intermediul proiectelor în temeiul articolului 6. Orientările din articolul 6 identifică cerințele de eligibilitate pentru părțile care participă la JI: Acestea trebuie să fie parte la Kyoto, suma alocată trebuie să fi fost calculată și înregistrată în mod corespunzător și trebuie să își fi îndeplinit angajamentele în temeiul articolelor 5 și 7, discutate mai sus. Dacă o parte-gazdă îndeplinește aceste cerințe de eligibilitate, Acesta poate aproba proiecte, poate verifica de la sine că reducerile de emisii rezultate dintr-un proiect JI sunt „suplimentare” și poate emite cantitatea corespunzătoare de ERU. În schimb, în cazul în care o parte nu îndeplinește toate cerințele de eligibilitate, verificarea „adiționalității” trebuie să aibă loc prin intermediul Comitetului de supraveghere din articolul 6. Prima procedură este denumită „calea 1” și ultima „calea 2”. Atunci când ERU sunt transferate între părți, acestea sunt scăzute din registrul unei părți și adăugate la celelalte pentru a se asigura că nu există o dublă contabilizare a reducerilor de emisii. În JI, spre deosebire de CDM, AAU sunt transformate într-un număr echivalent de ERU înainte de a fi emise, astfel încât JI implică doar transferul unităților existente între părțile din anexa I; mai degrabă decât crearea de unități de emisii suplimentare care ar extinde bugetul global de emisii al părților din anexa I. Cu toate acestea, supravegherea internațională limitată, precum și transparența activităților JI de care i-au determinat pe mulți să pună sub semnul întrebării integritatea lor ecologică, în special în ceea ce privește calitatea serviciilor de audit, utilizarea unor abordări metodologice inadecvate și inconsecvente, aprobarea proiectelor, și monitorizarea reducerilor de emisii. Într-adevăr, unele studii arată că JI ar fi putut permite ca emisiile globale de GES să fie cu aproximativ 600 milioane de tone echivalent dioxid de carbon (tCO₂e) mai mari decât ar fi fost dacă fiecare parte din anexa I și-ar fi îndeplinit obiectivul privind emisiile pe plan intern.

La 1 ianuarie 2016, au fost emise 871 milioane de ERU, majoritatea covârșitoare a activităților Track 1. aproape 60% din aceste ERU au fost emise de Ucraina și 30% de Rusia. deoarece aceste țări au excedente mari de AAU, Unele ONG-uri au susținut că se angajează în „spălarea la cald a aerului”, exportă surplusuri de emisii sub formă de ERU, mai degrabă decât realizează proiecte suplimentare de reducere a emisiilor. studii independente arată „preocupări semnificative privind integritatea mediului”, cu 80 % din ERU emise de Ucraina și Rusia. acest lucru ar fi, dacă este adevărat, compromiterea atât a integrității ecologice, Protocolul de la Kyoto, cât și a stabilității

pieței carbonului. CMP de la Doha a solicitat organismului subsidiar de punere în aplicare (SBI) să elaboreze orientări revizuite privind punerea în aplicare în comun, în vederea examinării de către părți. Dacă sunt identificate atributele cheie care ar trebui să caracterizeze viitoarea funcționare a JI, inclusiv o singură cale unificată pentru proiectele JI, Proceduri de acreditare armonizate sau unificate pentru JI și CDM, informații clare și transparente și cerințe obiective clare și transparente pentru a asigura reduceri suplimentare față de cele care ar fi avut loc oricum. Viitorul JI, la fel de bine ca și celelalte mecanisme de la Kyoto, cu toate acestea, este neclar în acest moment, după cum se discută mai jos.

În centrul preocupărilor privind integritatea de mediu care au afectat funcționarea JI până în prezent se află problema „adiționalității”, și anume dacă reducerea emisiilor s-ar fi întâmplat oricum, în absența activității proiectului. Deoarece acesta este un aspect esențial atât pentru mecanismele bazate pe proiecte – JI, cât și pentru CDM – va fi discutat mai jos.

Mecanism de dezvoltare curată (articolul 12)

CDM își datorează originile unei propuneri braziliene pentru un fond de dezvoltare nepoluantă, care a încercat să impună sancțiuni financiare părților din anexa I pentru neconformitate și să canalizeze fondurile către părțile care nu fac parte din anexa I pentru abordarea schimbărilor climatice. În cursul negocierilor, fondul de dezvoltare curată al Braziliei și o propunere similară a G-77/China, transformate în CDM, care oferă părților din anexa I o flexibilitate suplimentară în îndeplinirea obiectivelor lor și implică țările în curs de dezvoltare în eforturile de reducere a emisiilor. CDM s-a inspirat din ideile formulate în contextul negocierilor privind JI din activitățile puse în aplicare în comun în temeiul convenției și, în esență, a devenit un mecanism de punere în aplicare în comun între părțile din anexa I și cele din afara anexei I. CDM permite părților din anexa I să întreprindă sau să investească în activități de proiect în țări care nu sunt incluse în anexa I și să utilizeze CER care rezultă din proiect în vederea respectării obiectivelor lor privind emisiile de la Kyoto.

Scopul CDM este „de a sprijini părțile care nu sunt incluse în anexa I în realizarea dezvoltării durabile și de a contribui la obiectivul final al convenției cu angajamentele lor cuantificate de limitare a emisiilor și de reducere a emisiilor în temeiul articolului 3”. Pentru a genera CER,

reducerile de emisii rezultate din proiectele CDM trebuie să fie „suplimentare” față de orice alte proiecte care ar fi avut loc în alt mod. Protocolul prevede că CDM este supus autorității și orientării CMP, Și să fie supravegheat de către Comitetul executiv al CDM, prevede, de asemenea, că părțile elaborează modalități și proceduri cu scopul de a asigura transparența, eficiența și responsabilitatea prin auditarea independentă și verificarea activităților de proiect.

Acordurile de la Marrakesh specifică modalitățile și procedurile de funcționare a CDM. Acestea enumeră cerințele de eligibilitate pentru participarea la CDM și prezintă un proces riguros de monitorizare, verificare și certificare pentru reducerea emisiilor din proiectele CDM. De asemenea, părțile au lansat CDM („începere promptă”) înainte de intrarea în vigoare a Protocolului de la Kyoto. Începând cu 31 decembrie 2016, Comitetul executiv al CDM a înregistrat 754 de proiecte, se preconizează că vor produce CER în valoare de peste 8.48 miliarde de tone de CO₂e. În cursul operațiunilor CDM au apărut mai multe probleme care oferă lecții pentru conceperea oricăror viitoare mecanisme de piață în cadrul regimului climatic. Acestea includ următoarele.

1. Adiționalitate

Adiționalitatea, o cerință esențială atât în contextul JI, cât și al CDM, s-a dovedit a fi dificil de definit, de pus în aplicare și de asigurat. Protocolul de la Kyoto impune ca CER să fie certificată „ca o completare a oricăror care ar avea loc în absența activității de proiect certificate”.Acordul de la Marrakesh definește adiționalitatea în termeni cu caracter general similar.adiționalitatea este evaluată în raport cu o „situație de referință” obișnuită, și anume, Ceea ce s-ar fi întâmplat în absența activității proiectului CDM. Procesul schimbărilor climatice s-a străduit să definească în mod clar adiționalitatea și să stabilească valori de referință. Grupul de metodologii al CDM, care sprijină Comitetul executiv al CDM, a elaborat în timp și a elaborat orientări detaliate, inclusiv „instrumente” pentru a demonstra și evalua adiționalitatea și a identifica liniile de bază.

Cu toate acestea, evaluarea adiționalității și stabilirea liniilor de bază implică o subiectivitate considerabilă. Adiționalitatea este esențială pentru integritatea de mediu a protocolului, cu atât mai mult în cazul CDM decât JI. După cum s-a menționat anterior, JI implică transferul certificatelor de emisii între două părți din anexa I, ambele având obiective, și, prin urmare, nu

crește numărul total de certificate din sistem. În schimb, proiectele CDM generează certificate de emisii suplimentare, deoarece sunt întreprinse în părți care nu sunt incluse în anexa I, care nu au obiective de emisii. CER slăbește astfel plafonul emisiilor din anexa I. Prin urmare, în cazul în care CER sunt generate din reduceri de emisii care nu sunt suplimentare, în sensul că acestea ar fi avut loc oricum, integritatea de mediu a obiectivelor din anexa I. din acest motiv, articolul 12.5 a solicitat ca CER provenite din proiecte CDM să fie certificate la nivel internațional înainte de a fi create, De către o entitate operațională desemnată de Comitetul executiv al CDM. Cu toate acestea, multe studii de-a lungul anilor au pus sub semnul întrebării măsura în care proiectele CDM au condus la reduceri ale emisiilor care sunt cu adevărat suplimentare. În plus, însăși noțiunea de aditionalitate poate crea stimulente perverse pentru ca țările în curs de dezvoltare să se abțină de la adoptarea unor reglementări și măsuri progresive în domeniul climei, deoarece acestea vor fi apoi integrate în linia lor de bază, făcând aditionalitatea mai dificilă de demonstrat în viitor.

2. Dezvoltare durabilă

Dezvoltarea durabilă, scopul declarat al CDM în ceea ce privește țările în curs de dezvoltare, s-a dovedit, de asemenea, dificil de definit nici în FCCC, nici în Protocolul de la Kyoto. Eforturile de introducere a unor indicatori de dezvoltare durabilă în negocierile privind schimbările climatice s-au dovedit a fi inutile, iar acordurile de la Marrakesh au ales doar să caracterizeze dezvoltarea durabilă ca „prerogativă” a țării gazdă. O autoritate națională desemnată din fiecare țară trebuie să confirme că participarea la proiecte este voluntară, iar acest proiect îl ajută să realizeze o dezvoltare durabilă.

Măsura în care CDM a contribuit la dezvoltarea durabilă în țările în curs de dezvoltare este dificil de evaluat, dar dovezile disponibile sugerează că beneficiile au fost limitate.

Există o variație a definițiilor și abordărilor în țările gazdă. Țările în curs de dezvoltare s-au bazat pe abordări diferite pentru a determina dacă proiectele CDM contribuie la dezvoltarea lor durabilă. Acestea pot fi clasificate în linii mari în: abordarea orientărilor, în cazul în care orientările Consiliului (în general ambigue și nedeterminate) sunt prevăzute; abordarea bazată pe lista de verificare, în cazul în care este elaborată o listă de verificare pozitivă și/sau negativă (de

exemplu, dezvoltarea energiei regenerabile și eficiența energetică pot face parte din lista de verificare pozitivă și din partea de mare parte a hidroenergiei din lista de verificare negativă); și, abordarea de notare, în cazul în care proiectele sunt evaluate pe baza unor criterii stabilite. Brazilia utilizează o combinație a orientărilor, a listei de verificare și a abordărilor de notare, China combină orientările și abordarea listei de verificare, iar India utilizează o abordare pur directoare, care investește autoritatea națională desemnată cu o marjă de apreciere considerabilă. Este corect să spunem că țările gazdă au un stimulent pentru a concura pentru proiectele CDM prin reducerea cerințelor de „dezvoltare durabilă”. Unii cercetători observă că „caracterul” proiectelor CDM nu este acela că acestea se concentrează mai degrabă pe maximizarea CER decât pe promovarea dezvoltării durabile ca răspuns la eșecurile percepute ale unui sistem descentralizat de evaluare a dezvoltării durabile în raport cu CDM, În 2003, World Wildlife Fund și alte ONG-uri internaționale au instituit „standardul de aur”. Standardul de aur este un organism standard și de certificare care a creat un criteriu de referință pentru cele mai bune practici pentru proiectele energetice care încorporează criterii de durabilitate, cum ar fi accesul la servicii de bază și îmbunătățirea sănătății, a veniturilor și a egalității de gen. până în prezent, a certificat peste 1100 de proiecte în șaptezeci de țări. Aceste proiecte comerciale pentru o primă pe piața carbonului.

3. Eligibilitatea proiectului

Având în vedere cerința de dezvoltare durabilă a CDM, negocierile care au condus la acordurile de la Marrakesh s-au concentrat asupra tipurilor de proiecte permise în cadrul CDM. UE a propus o „listă pozitivă” de proiecte sigure și ecologice din care ar putea fi elaborate proiecte CDM, inclusiv proiecte de energie regenerabilă, eficiență energetică și de gestionare a cererii. UE a susținut că o listă pozitivă ar asigura integritatea ecologică, ar spori certitudinea pentru investitori și ar contribui la obținerea de sprijin politic și public. În timp ce Grupul umbrelă a considerat că o astfel de listă nu este necesară, alții nu au fost de acord cu tipurile de proiecte care ar trebui incluse pe liste. De exemplu, India și China au dorit să permită proiecte în domeniul energiei nucleare în cadrul CDM, în timp ce AOSIS și Organizația țărilor exportatoare de petrol (OPEC) s-au opus autorizării acestora. În mod similar, Grupul umbrelă și mai multe țări din America Centrală și de Sud au dorit să includă proiecte de absorbție în CDM, în timp ce UE,

AOSIS, Brazilia, China și India s-au opus unor astfel de proiecte. Negocierile privind posibilitatea de a permite proiectelor de absorbție s-au dovedit deosebit de controversate. Pe lângă preocupările legate de măsurare și de incertitudine, menționate anterior, proiectele privind scufundările ridică probleme legate de non-permanență și scurgeri. Non-permanența este un risc deoarece creșterea stocurilor de carbon din proiectele de absorbție este potențial reversibilă prin activități umane, perturbări naturale și schimbări de mediu, inclusiv schimbări climatice. De asemenea, reducerea despăduririi este un domeniu care nu implică neapărat o reducere a despăduririi la nivel mondial. De fapt, scăderea rezultată a ofertei de lemn într-un domeniu ar putea accelera despădurirea în altă parte. Atunci când se produce o scurgere denumită fenomen, acordarea de credite în cadrul CDM determină creșterea nivelurilor globale ale GES, deoarece despădurirea globală continuă, în timp ce părțile din anexa I utilizează creditele pe care le-au obținut prin intermediul proiectelor CDM pentru a compensa emisiile interne suplimentare de gaze cu efect de seră.

Cu toate acestea, multe țări în curs de dezvoltare au fost dornice să își utilizeze capitalul natural și să se angajeze în proiecte de absorbție, iar Grupul umbrelă a sprijinit cu fermitate includerea proiectelor de absorbție în CDM. Compromisul la care s-a ajuns în acordurile de la Marrakesh permite proiecte de absorbție, dar le limitează la proiecte de reîmpădurire și împădurire, nu la proiecte de evitare a despăduririi. Pentru a răspunde preocupărilor mai ample legate de proiectele privind absorbția, de atunci au fost elaborate metodologii specifice pentru proiectele de împădurire și reîmpădurire. Iar absorbțiile de GES din astfel de proiecte pot fi utilizate numai pentru a contribui la atingerea obiectivelor privind emisiile de până la 1 % din emisiile anuale de bază ale unei părți pentru fiecare an al perioadei de angajament. Pentru a aborda nepermanența, normele fac distincție între CER temporare (tCER) și CER pe termen lung (lCER). În ceea ce privește proiectele nucleare, Acordul de la Marrakesh îndeamnă părțile „să se abțină de la utilizarea reducerilor certificate de emisii generate de instalațiile nucleare pentru a-și îndeplini obiectivele. Dincolo de aceste două restricții, părțile sunt însă libere să aleagă orice tip de proiect CDM.

Cu toate acestea, în practică, piața creditelor din anumite tipuri de proiecte a fost modelată după preferințele cumpărătorilor. UE, principalul cumpărător al creditelor CDM, are restricții calitative și cantitative asupra creditelor care pot fi introduse pe piața UE. În plus, statele

membre individuale ale UE au inclus restricții calitative și cantitative în programele lor finanțate de stat pentru achiziționarea de credite CDM (și JI).

4. Tipuri de proiecte

- CDM unilaterale

Caracterul permisiv al acordurilor de la Marrakesh a dat naștere, de asemenea, unor acorduri instituționale inovatoare pentru proiectele CDM, cum ar fi „MDC unilateral”. Proiectele CDM unilaterale sunt dezvoltate, finanțate și implementate direct de țările în curs de dezvoltare, fără niciun investitor din țara în cauză în anexa I și niciun cumpărător identificat înainte de certificarea reducerilor emisiilor. La 31 iulie 2016, 30% din toate proiectele CDM sunt unilaterale, multe în India.

- CDM programatic

Având în vedere impactul limitat pe care proiectele unice îl pot avea asupra tendințelor emisiilor și asupra costurilor ridicate ale tranzacțiilor, Comitetul executiv al CDM a permis dezvoltatorilor de proiecte să înregistreze un program de activități constând în mai multe activități de proiect componente în cadrul CDM. Astfel de programe încurajează punerea în aplicare coordonată a politicilor, reduc costurile de tranzacție și reduc riscul și incertitudinile proiectelor.

- Alte tipuri de proiecte

În mod similar, Comitetul executiv al CDM a elaborat modalități și proceduri simplificate, precum și metodologii adaptate pentru proiectele la scară mică. De asemenea, au fost adoptate modalități și proceduri, precum și metodologii pentru proiectele de captare și stocare a carbonului. Acestea au fost adoptate după negocieri prelungite din cauza preocupărilor legate de adiționalitatea, permanența și durabilitatea unor astfel de proiecte.

5. Distribuirea geografică echitabilă a proiectelor CDM

Chiar dacă CDM și normele sale erau în curs de negociere, multe dintre țările cel mai puțin dezvoltate și națiunile africane și-au exprimat îngrijorarea că, având în vedere amploarea limitată a reducerilor de emisii posibile în țările lor, vor primi foarte puține proiecte CDM. Aceste preocupări s-au dovedit a fi bine întemeiate. Marea majoritate a celor 8.4 miliarde de CER anticipate până în prezent din CDM va fi generată de proiecte situate în China (aproape 50 %), urmate de India (20 %). Doar un număr minim de proiecte sunt situate în Africa. Grupul african a încercat, încă de la începutul negocierilor acordurilor de la Marrakesh, să introducă conceptul de „evitare a emisiilor”, argumentând că MDC ar trebui să fie conceput pentru a recompensa nu doar proiectele care reduc emisiile, ci și proiectele care evită emisiile prin promovarea unor evoluții durabile care utilizează tehnologii curate. Această propunere nu a fost acceptată. Cu toate acestea, solicitările persistente din partea țărilor cel mai puțin dezvoltate, a Grupului african și a statelor insulare mici în curs de dezvoltare de a asigura „distribuția geografică echitabilă a proiectelor CDM” au condus la eforturi de abordare a lipsei proiectelor CDM în țările cel mai puțin dezvoltate și în statele insulare mici; De la sprijin financiar și de alt tip, pentru a îmbunătăți competențele și pentru a consolida capacitatea umană și instituțională, pentru a dezvolta proiecte CDM. Modalitățile și procedurile simplificate, precum și metodologiile adaptate pentru proiectele la scară mică s-au dovedit, de asemenea, utile. Cu toate acestea, în cele din urmă, forțele pieței determină sectorul privat să ajungă la locații și proiecte cu risc scăzut și cu șanse ridicate, iar distribuția distorsionată a proiectelor CDM a continuat. Cu toate acestea, rețineți că normele UE au permis noilor CER doar din proiecte cu sediul în țările cel mai puțin dezvoltate să intre în sistemul UE de comercializare a certificatelor de emisii (EU-ETS), începând din 2013.

6. Ponderea veniturilor

Protocolul de la Kyoto prevede ca „veniturile” obținute din proiectele CDM să fie utilizate pentru a acoperi costurile administrative, precum și pentru a ajuta părțile din țările în curs de dezvoltare care sunt deosebit de vulnerabile la schimbările climatice. Acordurile de la Marrakesh stabilesc proporția de venituri la 2 % din CER emise pentru o activitate de proiect CDM și direcționează aceste CER către fondurile de adaptare. Acordul exceptează proiectele CDM din țările cel mai puțin dezvoltate de la aceste cerințe. Pentru cea de-a doua perioadă de angajament,

ca răspuns la o cerere de propuneri de lungă durată din partea țărilor cel mai puțin dezvoltate, cota din cotizația la venituri a fost extinsă la JI și la comercializarea emisiilor.

C. Comercializarea certificatelor de emisii (articolul 17)

SUA, Noua Zeelandă, Canada, Australia, Norvegia și Franța au prezentat propuneri în favoarea comercializării emisiilor. Cu toate acestea, UE a adoptat o abordare mai prudentă, din cauza preocupărilor legate de comercializarea nerestricționată a emisiilor, care ar permite „aerului cald” disponibil în sistem să dilueze efortul de a îndeplini obiectivul de la Kyoto. SUA și alte țări dezvoltate au susținut că îndeplinirea în comun a obiectivelor UE a avut efect în comercializarea emisiilor și că altor țări dezvoltate ar trebui să li se ofere aceeași oportunitate. După negocieri considerabile, părțile din anexa I au ajuns la un compromis care a ajuns la un echilibru între forța obiectivelor de la Kyoto și flexibilitatea în realizarea acestora. Cu toate acestea, țările în curs de dezvoltare, în special China și India, au continuat să se opună comercializării emisiilor în principiu, argumentând că aceasta ar putea fi interpretată ca un drept de poluare. Opoziția acestora până în ultimele ore ale conferinței de la Kyoto a avut ca rezultat un articol privind obligațiunile goale 17, mult mai scurt decât dispozițiile privind CDM și JI și mult diminuate de prevederea anterioară privind comercializarea emisiilor în textul de negociere.

Articolul 17 din Protocolul de la Kyoto permite unei părți din anexa I să se angajeze în „comercializarea emisiilor” care transferă sau achiziționează AAU, ERU, CER sau RMU către sau dintr-o altă proprietate din anexa I pentru a-și îndeplini angajamentele asumate în temeiul protocolului, cu condiția ca astfel de tranzacții să fie suplimentare acțiunilor interne. Protocolul asigură integritatea ecologică prin solicitarea părții care transferă controlul de a deduce unitatea transferată din suma alocată înainte ca partea care achiziționează să poată adăuga transferul la (și, astfel, să mărească) suma alocată.

Protocolul prevede că părțile „definesc principiile, modalitățile, normele și orientările relevante, în special în ceea ce privește verificarea, raportarea și responsabilitatea pentru comercializarea certificatelor de emisii”. Aceste norme au fost finalizate, împreună cu normele privind MDC și JI, în acordurile de la Marrakesh. Modalitățile, normele și orientările definesc cerințele de eligibilitate pentru participarea la comercializarea certificatelor de emisii. Acestea stabilesc, de

asemenea, „rezerva perioadei de angajament”, stabilită ca 90% din suma alocată unei părți. O rezervă pentru perioada de angajament este numărul minim de unități de emisii (AAU, ERU, CER și RMU) pe care o țară trebuie să îl aibă în registrul său național în orice moment. Rezerva este concepută pentru a limita capacitatea unei părți de a vinde în mod excesiv certificate și de a ajunge la o punte între obiectivele sale de la Kyoto. Acordul stabilește modalitățile detaliate de contabilizare a sumelor alocate, inclusiv cerințele instituționale referitoare la înființarea registrelor naționale și a unui registru independent de tranzacții, păstrat de către secretariatul FCCC, pentru a verifica valabilitatea tranzacțiilor și pentru a preveni dubla impunere.

Sistemul de comercializare a certificatelor de emisii de la Kyoto a oferit un impuls pentru crearea de sisteme de comercializare a certificatelor de emisii la nivel regional de către UE, la nivel național, de către țări precum Kazahstan, Noua Zeelandă, Coreea de Sud și Elveția; Și la nivel subnațional de către state individuale, provincii și orașe, inclusiv British Columbia, California, Ontario, Quebec, Saitama și Tokyo. China este, de asemenea, a stabilit lansarea sistemului său de comercializare a emisiilor, care se preconizează a fi cel mai mare din lume în 2017. De asemenea, se analizează în mod activ opțiunile de conectare a acestor piețe ale carbonului. Conectarea piețelor carbonului poate spori eficiența din punctul de vedere al costurilor, poate îmbunătăți lichiditatea pieței și poate reduce volatilitatea prețurilor, deși poate, de asemenea, să submineze eficiența din punctul de vedere al mediului. Schema EU-ETS, lansată în 2005, care se află acum în cea de-a treia fază, acoperă peste 11000 de instalații din 31 de țări și companii aeriene, care operează între aceste țări. În total, aceasta acoperă aproximativ 45% din emisiile de gaze cu efect de seră ale UE. Deși UE a rezistat inițial includerii unei opțiuni de comercializare a emisiilor în Protocolul de la Kyoto, astăzi piața internațională a carbonului, evaluată la 48 miliarde de euro, este condusă în primul rând de EU-ETS.

• Perspectivă

Există o incertitudine considerabilă cu privire la viitorul mecanismelor de la Kyoto. Cererea de ERU și de CER s-a uscat în ultimii ani. Prețul creditelor a scăzut dramatic, atribuit de cercetători ofertei excesive de credite, limitelor cantitative privind utilizarea acestora în EU-ETS și cererii

reduse datorate, parțial, crizei economice de după 2007. În plus, obiectivele pentru 2020 nu au fost consolidate de către părți, ceea ce ar fi dus la creșterea cererii de credite Kyoto. Nu este clar dacă și cum vor fi utilizate CDM și JI după 2020. Toți acești factori au avut un efect de răcire asupra înregistrării noilor proiecte. Într-adevăr, jumătate din proiectele care au emis CER până în 2012 au încetat să mai emită dincolo de acest punct. Acordul de la Paris și decizia sa însoțitoare nu menționează viitorul JI și CDM, însă decizia care însoțește Acordul de la Paris încurajează companiile să promoveze anularea voluntară a creditelor de la Kyoto. Acordul de la Paris stabilește un nou mecanism (botezat de unii ca mecanism de dezvoltare durabilă (SDM)), care îmbină funcționalitatea SDM și JI prin includerea reducerii emisiilor atât în țările dezvoltate, cât și în cele în curs de dezvoltare. Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la Acordul de la Paris (CMA) are sarcina de a elabora norme, modalități și proceduri pentru acest mecanism, Printre altele, pe baza „experienței dobândite și a lecțiilor învățate din mecanismele și abordările existente adoptate în temeiul convenției și instrumentele conexe ale legislației”. Deși Protocolul de la Kyoto nu este menționat în mod explicit, din cauza sensibilităților dintre părțile care nu fac parte din Protocolul de la Kyoto, acest tratat este un „instrument juridic derivat”, astfel încât lecțiile învățate din mecanismele de la Kyoto sunt în mod clar relevante. Este posibil ca SDM să se bazeze pe elemente de JI și CDM, dar este neclar în acest stadiu, cum și în ce fel se va întâmpla acest lucru.

VI. Raportare, revizuire și conformitate (Art. 5, 7, 8, 18)

• Raportare și revizuire (Art. 5, 7, 8)

Un regim solid de măsurare, raportare și verificare (MRV) este o componentă esențială a oricărui sistem de conformitate. În cazul Protocolului de la Kyoto, o abordare riguroasă a fost esențială pentru promovarea și evaluarea respectării angajamentelor legate de emisii și pentru asigurarea funcționării, integrității mecanismelor de la Kyoto. Prin urmare, acest tratat prevede un sistem MRV solid, bazat pe inventarele naționale de GES și pe comunicările naționale deja necesare în cadrul FCCC. Acest lucru este, de asemenea, completat cu cerințe suplimentare pentru a se potrivi nevoilor specifice ale protocolului. SUA și UE au jucat un rol-cheie în elaborarea

regimului de raportare, iar Japonia a contribuit, de asemenea, la procesul de revizuire. Articolul 5 din protocol prevede ca părțile din anexa I să instituie un sistem național de estimare a emisiilor antropice de la surse și a eliminării de către absorbanți a GES. Orientările pentru astfel de sisteme naționale, care încorporează metodologii adoptate de IPCC, au fost incluse în acordurile de la Marrakesh. Sistemele naționale de monitorizare prevăzute la articolul 5 sunt destinate să faciliteze pregătirea de către fiecare parte din anexa I a unui inventar anual al emisiilor și absorbțiilor de gaze cu efect de seră, prevăzut la articolul 7. aceste cerințe permit evaluarea conformității părților cu angajamentele lor de reducere a emisiilor. Angajamentele de inventariere și raportare oferă apoi o interfață esențială între eforturile de punere în aplicare ale părților și procesul de evaluare a conformității. Articolul 7 din protocol se bazează pe obligațiile extinse de raportare ale FCCC. Acesta reglementează colectarea și transmiterea informațiilor suplimentare necesare pentru a demonstra conformitatea cu dispozițiile tratatului. Orientările pentru pregătirea acestor informații au făcut, de asemenea, parte din acordurile de la Marrakesh.

În plus, abordarea echipelor de experți de evaluare a experților FCCC (ERTS) trebuie să efectueze o evaluare inițială a informațiilor prezentate de fiecare parte în conformitate cu articolul 7 din protocol. În conformitate cu articolul 8, această revizuire a fiecărei țări trebuie să furnizeze „o evaluare tehnică aprofundată și cuprinzătoare a tuturor aspectelor legate de punerea în aplicare de către o parte a protocolului”.

Pe baza acestor revizurii, ERT trebuie să identifice „orice probleme potențiale”, ridicând „probleme de punere în aplicare” pentru a fi analizate în continuare. Ideea a fost să se stabilească un rol tehnic, depolitizat pentru ERT și să se separe în mod clar de evaluările potențial sensibile ale conformității cu angajamentele Protocolului.

Prin urmare, ERT sunt alcătuite din experți tehnici, mai degrabă decât reprezentanți de stat, aleși dintr-o listă de experți întreținuți de FCCC. Cu toate acestea, ERT au ajuns să joace un rol mai mare și mai politizat în sistemul de conformitate al protocoalelor de la Kyoto decât cel preconizat inițial. ERT nu numai că, prin „întrebările de punere în aplicare” menționate mai sus, oferă un declanșator pentru implicarea Comitetului de conformitate a protocoalelor, dar au ajuns, de asemenea, să preia lucrările care au fost menite să fie întreprinse de „ramura de facilitare” a Comitetului de conformitate, astfel cum se menționează în secțiunea de mai jos.

- Proceduri și mecanisme de conformitate

1. Context și obiective

Articolul 18 din Protocolul de la Kyoto a solicitat elaborarea unor „proceduri și mecanisme adecvate și eficiente pentru a determina și a soluționa cazurile de neconformitate”. Negociatorii au recunoscut din timp că regimul de conformitate nu putea să adopte pur și simplu modele existente, cum ar fi procedura de neconformare a Protocolului de la Montreal, ci a trebuit să fie adaptat la caracteristicile unice ale protocolului. AOSIS, UE, Canada, Japonia, Norvegia și SUA au jucat un rol-cheie în susținerea procedurilor și mecanismelor de conformitate în timpul negocierilor de la Kyoto.

Pentru a înțelege sistemul de conformitate al protocolului, este important să se reamintească faptul că componentele centrale sunt conținute în mai multe articole, nu numai la articolul 18. O bază esențială pentru articolul 18 „proceduri și mecanisme” este prevăzută de sistemul MRV elaborat de protocol, care constă în cerințele de inventar și de raportare menționate la articolele 5 și 7, precum și în programul de analiză a experților care funcționează în temeiul articolului 8. Într-adevăr, până în ultimele luni ale negocierilor AGBM, conformitatea a fost discutată în contextul articolului 8 și nu a existat niciun articol separat în textul de negociere privind conformitatea.

În plus, normele care reglementează mecanismele de la Kyoto, prevăzute în acordurile de la Marrakesh, conțin elemente importante ale strategiei de conformitate a protocolului. În special, normele de eligibilitate a mecanismului fac ca participarea să fie condiționată de respectarea angajamentelor de inventar și de raportare prevăzute la articolele 5 și 7. Aceste cerințe de eligibilitate urmăresc să asigure disponibilitatea unor informații fiabile cu privire la performanța părților în materie de reducere a emisiilor și să contribuie la prevenirea utilizării mecanismului care va afecta obiectivele de reducere a emisiilor ale protocolului și nu la sprijinirea acestora.

Sistemul de conformitate cu Protocolul de la Kyoto rămâne cel mai ambițios și mai elaborat dintre regimurile de conformitate multilaterale în materie de mediu (mea) în vigoare în prezent.

În special, pentru a ține seama de caracteristicile unice ale Protocolului de la Kyoto, inclusiv de diferențierea puternică dintre angajamentele părților din anexa I și cele care nu sunt incluse în

anexa I și de dependența de mecanismele de la Kyoto, scopul procedurilor și mecanismelor este „facilitarea, promovarea și asigurarea respectării” protocolului. Trimiterea explicită la asigurarea respectării normelor face distincția între aceste proceduri și mecanisme de gama în mare măsură facilitativă de abordări ale procedurilor existente de neconformitate.

2. Declanșatoare

Procesul de conformitate poate fi declanșat de întrebări de punere în aplicare ridicate de expertize sau de o parte protocol, fie cu privire la ea însăși sau cu privire la o altă parte. Procesul de evaluare a experților este menit să asigure că toate chestiunile legate de punerea în aplicare referitoare la angajamentele legate de emisii sunt înaintate comitetului de conformitate, o caracteristică menită să sporească transparența în ceea ce privește performanța părților, precum și previzibilitatea și credibilitatea procedurii de conformitate. În practica regimului de conformitate, toate părțile, cu excepția unei singure observații, prezentate de Africa de Sud în numele G-77/China, au ajuns la Comitetul de conformitate prin întrebări legate de punerea în aplicare a ERT. Cu toate acestea, potrivit unor observatori, caracterul cvasi-automat al declanșatorului ERT a fost diluat de o practică tot mai mare a ERT pentru a exercita o anumită marjă de apreciere în a stabili dacă și când să identifice o problemă ca fiind o chestiune de punere în aplicare pentru revizuirea obligatorie de către Comitetul de conformitate.

Comitetul de conformitate și procesul acestuia

Având în vedere obiectivele sale de facilitare și de aplicare a legii, regimul de la Kyoto include acorduri instituționale și procedurale distincte. Comitetul de conformitate instituit în cadrul protocolului are o „sucursală facilitativă” și o „sucursală de aplicare a legii”. Comitetul complet are 20 membri cu fiecare sucursală formată din 10 membri. Aleși de reuniunea părților la protocol, membrii comisiilor sunt experți care servesc în capacitățile lor personale. Fiecare sucursală trebuie să includă câte un membru din cele 5 de grupuri regionale ale ONU și un membru dintr-un stat mic în curs de dezvoltare a unei insule. Dintre cei patru membri rămași, fiecare sucursală trebuie să includă doi membri ai părților din anexa I și doi membri ai părților

care nu sunt incluse în anexa I. Atunci când o chestiune de punere în aplicare este primită de către Comisia de conformitate, biroul său (scaunele și copreședinții fiecărei sucursale) decide cărei ramuri să îi aloce problema.

Ramura facilitativă

Astfel cum se prevede în Acordul privind comerțul cu snururi, sarcina sucursalei facilitative este de a promova respectarea angajamentelor de protocol prin consiliere și asistență, ținând seama de principiul CBDRRC al FCCC. Domeniul de activitate al facilitatorilor răspunde de întrebări privind punerea în aplicare a angajamentelor din protocol, altele decât cele legate de angajamentele de reducere a emisiilor prevăzute în anexa I părțile. Angajamentele de reducere a emisiilor și angajamentele aferente de inventariere și raportare se încadrează în sfera de competență a sucursalei facultative numai atunci când sunt menționate de către sucursala care asigură aplicarea legislației sau înainte de o anumită perioadă de angajament și în timpul acesteia, atunci când sucursala care oferă facilități poate juca un „rol de avertizare rapidă”. În conformitate cu rolul sucursalei facilitative, instrumentele de conformitate aflate la dispoziția sa includ consilierea și facilitarea asistenței acordate părților individuale, facilitarea asistenței financiare și tehnice și recomandări adresate părții în cauză. În practică, sucursala facilitativă a fost aproape în întregime inactivă. Este inactivitatea se datorează în mare parte mai mare decât se anticipează rolul de facilitativ jucat de experți recenzii. De fapt, ERT a eliminat necesitatea unei facilități suplimentare prin rezolvarea problemelor în cooperare cu partea în timpul procesului de revizuire. Ca urmare, în timpul primei perioade de angajament a protocoalelor, nu s-a făcut referire la o singură chestiune de punere în aplicare a sucursalei facilitative.

În 2006, Africa de Sud a prezentat o singură declarație în numele G-77/China, care se referă la presupusa nerespectare de către mai multe țări dezvoltate a obligației de a prezenta rapoarte privind progresele înregistrate în îndeplinirea obiectivelor lor, în conformitate cu articolul 3.2 din protocol. Cu toate acestea, această observație nu a fost luată în considerare deoarece membrii sucursalei facilitative nu au putut ajunge la o decizie cu privire la îndeplinirea de către G-77/China a cerințelor prezentate de o parte.

Ramura de aplicare a legii

Mandatul sucursalei responsabile cu aplicarea legii este de a rezolva toate problemele legate de părțile din anexa I, care respectă angajamentele de reducere a emisiilor, inventarul aferent și angajamentele de raportare, precum și cerințele de eligibilitate pentru mecanismele de la Kyoto. În cazul în care o autoritate de aplicare a legii decide dacă o parte respectă angajamentele sale și aplică „consecințe” în caz de nerespectare.

Consecințele care pot fi aplicate de către ramura de aplicare a legii pentru neconformitate diferă în funcție de angajamentul în cauză. În cazul nerespectării angajamentelor de inventar sau de raportare, consecințele constau într-o declarație de neconformitate și în cerința ca partea să pregătească un „plan de acțiune pentru conformitate”. Planul respectiv trebuie să includă o analiză a cauzei neconformității și să măsoare liniuțele părților care trebuie luate pentru a remedia neconformitatea și un calendar pentru punerea în aplicare a acestora. Progresele înregistrate în punerea în aplicare a planului trebuie raportate către ramura de aplicare a legii. În cazul în care ramura de aplicare a legii a stabilit că o parte nu a îndeplinit una sau mai multe dintre cerințele de eligibilitate pentru mecanismele de la Kyoto, consecința este suspendarea părții de la participarea la mecanism.

Procesul privind obiectivele părților de reducere a emisiilor include o perioadă de „punere în aplicare” după finalizarea evaluării experților, în cursul căreia părțile pot achiziționa certificate de emisii sau credite pentru a se conforma. Cu toate acestea, atunci când o parte își depășește obiectivele privind emisiile, aceasta va fi suspendată de la eligibilitate pentru transferul unităților de emisii în temeiul articolului 17 și va fi scăzută, de 1.3 ori mai mare decât cantitatea de emisii în exces, din suma alocată părții respective pentru următoarea perioadă de angajament. Această rată din 1.3 pentru „scăderea de tone” (așa cum s-a afirmat în general în această consecință) a fost menită să descurajeze părțile să amâne pur și simplu reducerea emisiilor până la perioada de angajament ulterioară, „împrumutând” efectiv dintr-o indemnizație viitoare. Este demn de remarcat faptul că, deoarece toate părțile semnatare ale protocolului și-au respectat obiectivele pentru prima perioadă de angajament, nu a fost necesară aplicarea acestei consecințe. Un aspect suplimentar al acestor consecințe merită subliniat: Chiar Comitetul de conformitate nu stabilește

dacă să impună sau nu consecințe sau care să le impună. Rolul este de a stabili dacă o parte este în neconformitate și, în caz afirmativ, de a aplica consecințe care au fost determinate de părțile la protocol în procedura și mecanismele adoptate în temeiul articolului 18. Această natură „predeterminată” a consecințelor a fost menită atât să depolitizeze rolul Comitetului de conformitate, cât și să facă regimul de conformitate mai previzibil pentru părți. În mod oficial, consecințele aplicate de ramura de aplicare a legii nu sunt obligatorii din punct de vedere juridic, deoarece protocolul prevede că orice procedură care implică consecințe obligatorii trebuie să fie adoptată printr-o modificare a protocolului, și nu printr-o decizie CMP, așa cum s-a întâmplat în cazul de față. Cu toate acestea, procesul de aplicare a legii a fost descris ca fiind mecanismul de conformitate „cel mai judiciar” între mea. Această evaluare este, fără îndoială, exactă. Având în vedere mandatul său și rolul deciziilor sale în ceea ce privește funcționarea Protocolului de la Kyoto (în special în ceea ce privește mecanismele de la Kyoto), termenele și etapele procesului de aplicare a legii la nivelul sucursalelor sunt specificate în mod strict. În plus, procedurile și mecanismele stabilesc o serie de elemente procedurale adecvate, cum ar fi dreptul la observații scrise și audieri. Poate că, în mod neobișnuit, pentru un regim de conformitate bazat pe mea, procedurile și mecanismele permit recursul la CMP al deciziilor de asigurare a respectării normelor expun părțile la cele mai importante consecințe, procedurile și mecanismul permit o cale de atac în cazul în care partea afectată „consideră că i s-a refuzat un proces echitabil”. Cu toate acestea, cu excepția acestui drept limitat de apel, decizia sucursalei responsabile cu aplicarea legii este definitivă.

Pe parcursul primei perioade de angajament a protocolului, ramura de aplicare a legii a abordat cu succes problemele de implementare referitoare la respectarea de către opt părți a angajamentelor de inventariere și raportare și eligibilitatea pentru participarea la mecanismele de la Kyoto. Cu excepția unui caz, care implică Ucraina, ramura nu a avut ocazia să aplice consecințele care decurg din nerespectarea obiectivelor de emisii ale părților.

Perspective

Cele mai distinctive caracteristici ale mecanismului de conformitate al Protocolului de la Kyoto sunt strâns legate de obiectivele obligatorii de emisii ale protocolului, regimul MRV, mecanismul pieței și diferențierea clară între părțile din anexa I și cele din afara anexei I. Prin urmare, sistemul de conformitate al protocolului nu este susceptibil să exercite o influență semnificativă asupra dezvoltării mecanismului de punere în aplicare și de conformitate al Acordului de la Paris, întrucât Acordul de la Paris se bazează pe contribuții „stabilite la nivel național” care nu stabilesc obiective obligatorii din punct de vedere juridic și care sunt aplicabile tuturor, mai degrabă decât doar statelor dezvoltate. În special, este puțin probabil ca aspectele legate de respectarea legislației, „cvasi-judiciare”, ale abordării Protocolului de la Kyoto privind respectarea legislației să fie reproduse în temeiul Acordului de la Paris. Cu toate acestea, experiența în domeniul aplicării legislației oferă lecții utile, care ar putea influența conceperea altor regimuri de conformitate ale mea. În ceea ce privește Acordul de la Paris, aspectul facilitativ al procedurilor și mecanismelor de la Kyoto constituie un depozit mai probabil de idei cu privire la conceperea mecanismului acordului de „facilitare a punerii în aplicare” și de „promovare a conformității”. Protocolul de la Kyoto utilizează structura instituțională existentă a FCCC – Conferința părților la FCCC servește drept reuniune a părților la Protocolul de la Kyoto. Statele care nu sunt părți la Protocolul de la Kyoto pot participa în calitate de observatori. Organismele subsidiare ale CMCV servesc Protocolului de la Kyoto, iar CMCV și Protocolul de la Kyoto au în comun un secretariat. Protocolul de la Kyoto a instituit, de asemenea, Consiliul executiv al CDM. Pe lângă operaționalizarea Comitetului executiv al CDM, acordurile de la Marrakech au creat o serie de noi instituții, inclusiv Comitetul comun de supraveghere a punerii în aplicare și Comitetul de conformitate.

Protocolul de la Kyoto impune părților să ia în considerare aplicarea procesului consultativ multilateral (MCP) al convenției la protocol. După cum s-a discutat în capitolul 5, întrucât părțile nu au putut conveni asupra componenței comitetului consultativ multilateral, MCP nu este în funcțiune. În cadrul Protocolului de la Kyoto, crearea unei sucursale facilitative în cadrul Comitetului de conformitate în temeiul articolului 18 a eliminat necesitatea aplicării MCP.

Protocolul de la Kyoto include un set standard de clauze finale. Părțile trebuie să își exprime consimțământul de a fi obligate prin ratificare, acceptare sau aprobare. Intrarea în vigoare

implică un „declanșator dublu”, care necesită acceptarea de către cel puțin 55 state care reprezintă cel puțin 55 % din emisiile de gaze cu efect de seră din anexa I. Protocolul a intrat în vigoare la 16 februarie 2005. Protocolul de la Kyoto cuprinde, prin trimitere, dispozițiile FCCC privind soluționarea litigiilor. Rezervele sunt în mod expres nepermise, dar părțile pot albești începând cu trei ani de la intrarea în vigoare a acordului, prin acordarea unui preaviz de un an. Canada s-a retras în 2011. Amendamentele pot fi propuse de orice parte, sunt supuse unei reguli de notificare de șase luni, iar în absența consensului pot fi adoptate cu o majoritate de trei pătrimi. Anexele fac parte integrantă din protocol. În mod similar, anexele și amendamentele la anexe pot fi propuse de orice parte, fac obiectul unei norme de notificare de șase luni și, în absența consensului, pot fi adoptate cu o majoritate de trei pătrimi. După cum s-a discutat în capitolul 3, protocolul precizează că modificările din anexa B necesită acordul scris al părții în cauză. Analistii climatici au început proclamarea morții Protocolului de la Kyoto chiar înainte de respingerea acestuia de către SUA în 2001. Comentariul științific s-a referit prea frecvent la un regim climatic „post-Kyoto”, care confluează sfârșitul primei perioade de angajament cu sfârșitul regimului de la Kyoto. Cu toate acestea, Protocolul de la Kyoto a fost conceput pentru a stabili o arhitectură pe termen lung, cu multiple perioade de angajament. Articolul 3.9 precizează procesul de stabilire a angajamentelor pentru a doua perioadă de angajament, solicitând inițierea negocierilor cel târziu cu 2005 ani înainte de sfârșitul primei perioade de angajament. Țările în curs de dezvoltare, pentru care modelul de la Kyoto prezintă o atracție evidentă, deoarece sunt scutite de obiectivele privind emisiile, au dorit să extindă protocolul pentru o a doua perioadă de angajament și pentru viitor. În schimb, părțile din anexa B la Kyoto au fost reticente în a face acest lucru, pentru unele țări din cauza arhitecturii prescriptive a Protocolului de la Kyoto, iar pentru altele, deoarece nu au dorit să facă obiectul unor obiective privind emisiile dacă SUA, China și alți emițători mari nu ar fi. La primul CMP al protocolului, părțile au lansat un grup de lucru ad-hoc cu durată nedeterminată pentru a lua în considerare noi angajamente pentru țările dezvoltate după 2012 în temeiul Protocolului de la Kyoto (AWK-KP), în conformitate cu articolul 3.9. Procesul AWG-KP a durat șapte ani pentru a ajunge la un acord. Procesul a fost împiedicat de la început de o incertitudine politică considerabilă. Nu a fost clar, având în vedere negocierile paralele în curs desfășurate de FCCC, dacă rezultatul procesului FCCC ar completa sau ar înlocui Protocolul de la Kyoto. Dacă ar fi de completat Protocolul de la Kyoto, nu ar fi clar cum ar putea fi corelate orice angajamente ale SUA în cadrul procesului FCCC cu caracterul

juridic, ambiția și responsabilitatea față de angajamentul altor țări dezvoltate în cadrul celei de-a doua perioade de angajament de la Kyoto. În același timp, era clar că un rezultat FCCC aplicabil tuturor țărilor nu putea fi structurat într-un mod prescriptiv, similar Protocolului de la Kyoto. În timp ce negocierile privind GWG-KP au continuat, părțile au prezentat acțiuni și angajamente într-un proces paralel în temeiul Acordului de la Copenhaga din 2010. Acestea au fost ulterior încorporate în acordurile de la Cancun din 2010. Japonia și Rusia au indicat că nu își vor asuma obiective secone privind perioada de angajament în temeiul Protocolului de la Kyoto, ci și-au asumat angajamente privind schimbările climatice în cadrul acordurilor de la Cancun.

În efortul de a crea o „punte” între liniile de la Kyoto și FCCC, Acordul de la Cancun a introdus o propunere de atenuare din partea tuturor țărilor dezvoltate într-un document informativ care era în mod deliberat ambiguu cu privire la relația sa cu FCCC sau cu Protocolul de la Kyoto.

Încheierea anilor de speculații și incertitudine, părțile au convenit la Durban în 2011 să prelungească Protocolul de la Kyoto pentru o a doua perioadă de angajament. La Durban, UE a încheiat un acord cu țările în curs de dezvoltare, conform căruia ar accepta obiectivele celei de-a doua perioade de angajament de la Kyoto dacă țările în curs de dezvoltare s-ar alătura consensului privind lansarea negocierilor în vederea încheierii unui acord din 2015 „aplicabil tuturor”. Cu toate acestea, detaliile modificărilor de la Kyoto nu au fost elaborate până în anul următor la Doha. Părțile nu au fost de acord cu mai multe aspecte, printre care: Ddrata perioadei de angajament – fie că ar trebui să fie de cinci ani (cum ar fi prima perioadă de angajament) sau opt ani (care să coincidă cu lansarea prevăzută a acordului din 2015); amploarea și ambiția obiectivelor colective și individuale; măsura în care părțile care nu participă la cea de-a doua perioadă de angajament a Protocolului de la Kyoto ar putea continua să utilizeze mecanismele de la Kyoto și măsura în care unitățile de cantitate atribuită excedentare ar putea fi utilizate în perioadele de angajament ulterioare. În Amendamentul de la Doha, părțile au convenit:

- extinderea listei de gaze cu efect de seră din anexa A pentru a include trifluorura de azot
- prelungiți a doua perioadă de angajament la 2020
- accepta un obiectiv colectiv de 18% sub nivelurile 1910

- să accepte obiective individuale în conformitate cu cele stabilite în anexa B părțile au convenit în cadrul Acordului de la Cancun, dar tradus în obiective cuantificate de limitare a emisiilor și de reducere a emisiilor pentru întreaga perioadă de angajament, 2013-20
- să revizuiască obiectivele până în 2014, în conformitate cu o reducere de 25 până la 40% sub nivelurile din 1990 până în 2020
- restricționarea eligibilității părților care nu sunt părți la Doha amendamente pentru a participa la mecanismele de la Kyoto
- permite bancare de AAU în exces, dar limitează măsura în care și condițiile în aceste condiții pot fi tranzacționate
- ajustarea automată a obiectivelor Acordului de la Doha pentru a nu permite creșterea emisiilor în raport cu averea emisiilor anuale ale unei părți din 2008 până în 2010
- continuarea procentului de 2% din veniturile CDM și extinderea aplicării acestuia la primul transfer internațional de AAU și emiterea de ERU pentru proiectele JI.

Modificările de la Doha vor intra în vigoare atunci când 140 de părți și-au depus instrumentele de acceptare. Până în prezent, doar 75 au făcut acest lucru, inclusiv doar câteva părți din anexa B. Printre țările dezvoltate, Noua Zeelandă a creat o poziție specială pentru ea însăși. Aceasta a acceptat amendamentele de la Doha, dar fără un obiectiv prevăzut în anexa B. În practică, aceasta înseamnă că Noua Zeelandă va fi trasă la răspundere numai pentru cerințele de raportare și revizuire ale protocolului, și nu pentru atingerea unui obiectiv. Cu toate acestea, părțile care aleg să nu o aplice cu titlu provizoriu au obligația de a „pune în aplicare angajamentul lor și alte responsabilități în ceea ce privește a doua perioadă de angajament, într-un mod compatibil cu legislația lor națională sau cu procesele lor interne”. Această dispoziție este semnificativă, deoarece permite aplicarea de facto a modificărilor de la Doha, chiar dacă nu intră niciodată în vigoare.

În 2014, a avut loc o masă rotundă la nivel înalt a miniștrilor, în conformitate cu modificările de la Doha, cu privire la revizuirea ambiției obiectivelor din anexa B. FCCC, secretariatul a primit patru observații – UE și Islanda, Norvegia, Liechtenstein și Australia – la timp pentru masa rotundă și nu s-a luat niciun angajament în favoarea unei ambiții sporite la reuniune sau ulterior.

Grupul G-77/China a propus un grup de contracte pe această temă, însă Australia, Elveția, UE și Norvegia s-au opus acestei propuneri, iar chestiunea a fost amânată pentru sesiunile viitoare.

Care este viitorul Protocolului de la Kyoto? În cele două decenii de existență, principalele țări dezvoltate, inclusiv SUA, Canada, Rusia și Japonia, s-au dezasociat cu Protocolul de la Kyoto; Și numai un subset al părților din anexa B – UE, Australia, Islanda, Liechtenstein, Monaco, Norvegia și Elveția – au adoptat obiective pentru a doua perioadă de angajament, care acoperă doar o fracțiune din emisiile globale de GES. Într-adevăr, a doua perioadă de comm au fost adoptate modificări numai pentru că multe țări în curs de dezvoltare au făcut din acesta o condiție prealabilă pentru a-și asigura acordul de lansare a negocierilor în vederea încheierii unui acord de la Paris din 2015 „aplicabil tuturor”. În acest moment critic al negocierilor, o astfel de prelungire a fost un gest indispensabil de consolidare a încrederii. Nici amendamentele de la Doha, nici Acordul de la Paris din 2015 nu oferă claritate cu privire la supraviețuirea (sau încetarea) Protocolului de la Kyoto după 2020. Cu toate acestea, sprijinul aproape universal pentru Acordul de la Paris - domeniul de aplicare, acoperirea și amploarea sa, arhitectura sa hibridă și abordarea sa distinctivă față de diferențieri - este un semnal puternic că angajamentul politic care stă la baza Protocolului de la Kyoto s-a disipat de mult timp. Nu există apetitul politic al țărilor dezvoltate pentru extinderea Protocolului de la Kyoto după 2020. Într-adevăr, durata de opt ani a celei de-a doua perioade de angajament a fost aleasă astfel încât să se încheie atunci când NDC-urile Acordului de la Paris urmau să intre în vigoare și, astfel, să se evite o lacună de angajament.

Protocolul de la Kyoto nu conține o dispoziție privind încetarea acestuia. În absența unei astfel de dispoziții, rezilierea poate avea loc în unul dintre cele trei moduri: (1) cu acordul tuturor partilor, după consultarea altor state contractante. (2) prin „încheierea unui tratat ulterior cu privire la același obiect” sau (3) prin desuetudinea sau abrogarea în temeiul neaplicării pe o perioadă prelungită de timp. În ceea ce privește prima opțiune, este puțin probabil ca țările în curs de dezvoltare și cele industrializate să convină asupra încheierii Protocolului de la Kyoto. În schimb, unele (sau mai multe) părți din anexa I pot alege să se retragă din aceasta. Chiar dacă aceste retrageri conduc la o situație în care numărul părților care reprezintă proporția necesară a emisiilor de GES din anexa I scade sub cerințele pentru intrarea în vigoare, Kyoto nu se va încheia în consecință. Dar va avea un efect redus la operaționalizare.

În ceea ce privește cea de-a doua opțiune de reziliere a tratatului, părțile trebuie „să fi intenționat ca problema să fie reglementată” de tratatul ulterior, sau dispozițiile tratatului ulterior trebuie să fie atât de incompatibile cu cea anterioară încât să nu poată fi aplicate în același timp. Dacă niciuna dintre aceste condiții nu este îndeplinită, fie din cauza lipsei de intenții adecvate” (care este dificil de stabilit în mod notoriu), fie din cauza faptului că unele aspecte ale tratatului ulterior pot fi aplicate împreună cu protocolul, atunci Kyoto nu va fi reziliat sau suspendat, iar articolul 30 din VCLT (Convenția de la Viena privind dreptul tratatelor) va reglementa relațiile dintre cele două tratate. În cazul în care părțile la Kyoto sunt, de asemenea, părți la cea ulterioară, tratatul anterior se aplică numai în măsura în care este compatibil cu tratatul ulterior. Dacă părțile nu sunt în întregime aceleași, așa cum este probabil să fie cazul în acest caz, situația este mai complexă.

În ceea ce privește cea de-a treia opțiune, desuetudine sau obsolescență, un tratat este reziliat prin dezutilizare pe o perioadă lungă de timp. Această cale de reziliere, cu toate acestea, se întemeiază pe consimțământul implicit al părților, după cum reiese din comportamentul lor. Este puțin probabil ca Protocolul de la Kyoto să nu fie utilizat doar prin neglijare, deoarece există implicații instituționale și bugetare pentru continuarea existenței Protocolului de la Kyoto. Atâta timp cât statele rămân părți la Kyoto, acestea vor avea o responsabilitate bugetară. Părțile au, de asemenea, obligații de raportare în temeiul Protocolului de la Kyoto care nu vor avea nevoie doar pentru a doua perioadă de angajament. În aceste condiții, dacă nu se ajunge la un acord privind încetarea acordului, statele se vor retrage probabil din Kyoto după 2020.

Protocolul de la Kyoto a generat o controversă considerabilă în cele două decenii în care a existat. În a durat doar doi ani pentru a fi negociate, dar încă opt ani pentru a intra în vigoare. A fost nevoie de încă șapte ani pentru ca obiectivele celei de-a doua perioade de angajament să fie negociate, iar modificările de la Doha nu au intrat încă (și nu pot intra niciodată) în vigoare.

Acordul de la Paris, care urmează să preia Protocolul de la Kyoto, reprezintă o abatere semnificativă de la protocol: Are o arhitectură hibridă; nu impune obligația de a realiza părți NDC; iar principala sa reducere se aplică tuturor, deși cu unele diferențe în așteptările normative plasate asupra diferitelor partide sau grupuri de partide. Reflectând această abatere, Acordul de la Paris nu importă în mod specific elemente din Protocolul de la Kyoto. Acesta reorganizează faptul că fondul de adaptare la Protocolul de la Kyoto „poate servi” acordul, dar acesta este

singurul organism de Protocol de la Kyoto cu un rol identificat în rețeaua de acorduri instituționale pe care le utilizează Acordul de la Paris.

Acordul de la Paris

I. INTRODUCERE

Secretarul General al ONU, Ban Ki-moon, a caracterizat Acordul de la Paris din 2015, adoptat după ani de negocieri multilaterale extrem de controversate, drept un triumf monumental'. Alții au salutat acordul ca fiind "istoric", un "reper", cel mai mare succes diplomatic din lume și o mare afacere". În măsura în care aceste afirmații sunt adevărate, nu este vorba despre faptul că Acordul de la Paris fie rezolvă în mod decisiv criza climatică, fie este nou în abordarea sa, ci pentru că acordul reprezintă o realizare considerabilă în diplomația multilaterală. Negocierile au fost în conflict cu dezacordurile fundamentale și aparent dificile, care au ajuns la o concluzie reușită la Paris, la 12 decembrie 2015. Aceste negocieri, determinate de o voință politică fără precedent, ar fi trebuit să ajungă la un acord. Cu toate acestea, faptul că au ajuns la un acord pe termen lung, echilibrat și practic universal acceptat, în ciuda numeroaselor linii roșii încrucișate ale părților, nu a fost o concluzie la care s-a renunțat. Acordul de la Paris stabilește o direcție ambițioasă pentru regimul climatic și completează această direcție cu un set de obligații de bază comune pentru toate țările, inclusiv obligații de conduită obligatorii din punct de vedere juridic în ceea ce privește contribuțiile de atenuare stabilite la nivel național, precum și o așteptare de progres de-a lungul timpului. De asemenea, acesta stabilește un cadru comun de transparență și responsabilitate și un proces iterativ, în care părțile fac bilanțul, o dată la cinci ani, al progreselor lor colective și prezintă contribuții de reducere a emisiilor pentru următoarea perioadă de cinci ani. În plus, Acordul de la Paris prevede o acceptare universală sau aproape universală și se aplică tuturor. Începând cu 20 ianuarie 2017, peste 190 de țări, reprezentând aproximativ 99% din emisiile globale, au prezentat contribuții preconizate stabilite la nivel național (INDC).

Acest capitol analizează în profunzime Acordul de la Paris din 2015, în primul rând prin explorarea a patru aspecte generale și apoi printr-o analiză detaliată a dispozițiilor sale esențiale.

II. ASPECTE GENERALE

Negocierile care au condus la ceea ce a devenit Acordul de la Paris au fost afectate de dezacorduri în cel puțin patru domenii-cheie: (1) forma juridică a acordului din 2015 și caracterul juridic al dispozițiilor acestuia; (2) arhitectura acordului din 2015; (3) domeniul de aplicare al acordului din 2015; și (4) natura și amploarea diferențierii pe care o conține. Proiectul acordului din 2015 reflectă compromisurile obținute în aceste patru domenii-cheie.

A. Legătură juridică

1. Forma juridică a acordului din 2015

Forma juridică a acordului din 2015 a fost în discuție de la început. Opțiunile de formă juridică au variat de la acorduri juridice, cum ar fi protocoale și modificări care sunt tratate în sensul Convenției de la Viena privind dreptul tratatelor (VCLT), la opțiuni juridice neobligatorii, cum ar fi deciziile luate de Conferința părților (COP); care nu sunt, cu excepția excepției, obligatorii din punct de vedere juridic. Alianța statelor insulare mici (AOSIS) și a altor țări vulnerabile au susținut de mult timp că orice instrument fără caracter juridic obligatoriu ar fi un afront la criza lor existențială. Uniunea Europeană (UE), Statele Unite ale Americii (SUA) și alte țări dezvoltate au favorizat, de asemenea, în mod constant un acord global și cuprinzător cu caracter obligatoriu din punct de vedere juridic în cadrul FCCC. Brazilia, China și India, preocupate de constrângerile unui nou acord juridic privind perspectivele lor de dezvoltare, au fost inițial reticente în a aproba cererea de a avea un instrument obligatoriu din punct de vedere juridic, dar, în ultimele ore ale Conferinței de la Durban din 2011, care a lansat negocierile pentru acordul din 2015, numai India a rămas fermă în opoziția sa față de un astfel de instrument. India se temea că un instrument obligatoriu din punct de vedere juridic ar conține angajamente obligatorii de atenuare care ar reprezenta provocări pentru aspirațiile sale de dezvoltare. În cele din urmă, UE a prevalat asupra Indiei pentru a accepta un compromis care a solicitat elaborarea unui protocol, a

unui alt instrument juridic sau a unui rezultat convenit cu forță juridică în temeiul convenției aplicabile tuturor părților.”

În opinia Indiei, această formulare a fost suficient de deschisă încât a păstrat opțiunea unui alt instrument decât un tratat. Părțile au ales să nu decidă forma juridică a acordului din 2015 și caracterul juridic al dispozițiilor sale constitutive până la sfârșitul procesului de negociere de patru ani. Cu toate acestea, până la sosirea la Paris a părților, s-a ajuns la un consens cu privire la faptul că Acordul din 2015 va lua forma unui instrument obligatoriu din punct de vedere juridic. SUA a fost dispusă să accepte un instrument obligatoriu din punct de vedere juridic, în ciuda constrângerilor politice interne semnificative, atât timp cât țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare au fost, de asemenea, obligate prin acord.

India, în ciuda reticenței sale istorice de a accepta un instrument obligatoriu din punct de vedere juridic, și-a atenuat poziția. Alte țări în curs de dezvoltare s-au preocupat mai mult de dispozițiile specifice ale acordului decât de forma sa juridică. Atenuarea pozițiilor în raport cu forma juridică poate fi determinată de cel puțin trei evoluții. În primul rând, un puternic impuls politic s-a acumulat de-a lungul timpului, datorită eforturilor UE și ale multor țări vulnerabile, în vederea adoptării unui instrument obligatoriu din punct de vedere juridic. În al doilea rând, reticența multor țări din cadrul decalajului dintre țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare de a-și asuma angajamente negociate la nivel internațional a dus la apariția și la obținerea de forță motrice a noțiunii de contribuții determinate la nivel național (NDC) - o abordare care, privilegiind autonomia suverană, respectând circumstanțele naționale și permițând auto-diferențierea, a redus semnificativ costurile de suveranitate ale unui instrument obligatoriu din punct de vedere juridic. În al treilea rând, datorită eforturilor SUA și ale altora, a existat o recunoaștere și acceptare tot mai mare de către state a distincției dintre forma juridică a instrumentului (adică ar putea fi obligatorie) și caracterul juridic al contribuțiilor naționale determinate (adică ar putea fi neobligatorii). Două puncte cheie merită menționate cu privire la Acordul de la Paris. În primul rând, este un tratat, astfel cum este definit în VCLT. Acesta este intitulat "Acordul de la Paris", mai degrabă decât Protocolul de la Paris, în deferența față de sensibilitățile politice ale SUA, și nu a fost adoptat în mod explicit în temeiul FCCC articolul 17, care reglementează adoptarea "protocoalelor". Cu toate acestea, nomenclatura unui instrument este irelevantă din punct de vedere juridic. În al doilea rând, Acordul de la Paris este un acord în

temeiul Convenției-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice”. Astfel, dispozițiile FCCC care se aplică „instrumentelor juridice similare” se aplică Acordului de la Paris, inclusiv obiectivul final al FCCC. În plus, articolul 2 din Acordul de la Paris stabilește o legătură între scopul acordului și consolidarea punerii în aplicare a convenției”, despre care unele părți susțin că asigură centralitatea convenției în evoluția regimului climatic. Acordul de la Paris utilizează, de asemenea, multe dintre instituțiile FCCC, inclusiv COP și mecanismul financiar.

Caracterul juridic al dispozițiilor Acordului din 2015

Părțile au convenit asupra unui acord obligatoriu din punct de vedere juridic din 2015, cu privire la înțelegerea faptului că acesta ar conține o serie de dispoziții, unele cu o forță juridică și o autoritate mai mare decât altele. Caracterul juridic al unei dispoziții, astfel cum se menționează în capitolul 1, depinde de o varietate de factori, inclusiv locația (în cazul în care apare dispoziția), subiecții (cui se adresează dispoziția), conținutul normativ (ce cerințe, obligații sau standarde conține dispoziția), limba (dacă dispoziția utilizează obligatoriu, hortatory, sau limbaj consultativ), precizie (indiferent dacă dispoziția utilizează clauze textuale, de calificare sau discreționare) și ce mecanisme instituționale există pentru transparență, responsabilitate și conformitate. Luând în considerare acești factori, Acordul de la Paris conține dispoziții care acoperă spectrul caracterului juridic. Se furnizează o schiță aproximativă a acestei răspândiri a dispozițiilor și a nivelurilor în cascadă ale normelor tratatului concepute în mod colectiv pentru a promova scopul acordului. Ea prezintă prevederi în funcție de natura și subiectele lor. La un capăt al spectrului de frecvențe radio sunt dispoziții care creează drepturi și obligații pentru părți și se pretează la evaluări ale conformității și ale neconformității. Acesta este, de exemplu, cazul obligațiilor individuale („fiecare parte”), încadrate în termeni obligatorii („ar trebui”), cu un conținut normativ clar și precis și fără elemente de calificare sau discreționare. Astfel de dispoziții pot fi caracterizate drept "lege dură". În mijlocul spectrului sunt dispoziții care identifică actorii („fiecare parte” sau „toate părțile”) și stabilesc standarde, dar includ elemente calificate sau discreționare sau sunt formulate în termeni oratori sau consultative („ar trebui” sau „încurajator”). Aceste dispoziții pot fi caracterizate, în diferite moduri, ca fiind "legislație neprevăzută". La celălalt capăt al spectrului se află prevederi care nu au conținut normativ care să capteze înțelegeri între părți, să ofere context sau să ofere o narațiune cu privire la necesitatea furnizării sau a amplasării sale în imaginea de ansamblu. Chiar și atunci când aceste dispoziții se

regăsesc în partea operațională a unui instrument obligatoriu din punct de vedere juridic, ele sunt contextuale sau descriptive și, prin urmare, ar putea fi caracterizate drept „non-drept” – un termen pur descriptiv care nu ar trebui interpretat ca denigrând importanța lor critică în Acordul de la Paris. Aceste trei categorii de prevederi - lege dură, lege neplăcută și non-ldrept - sunt fluide și nu există linii luminoase între ele. Fiecare dispoziție a Acordului de la Paris conține un amestec unic de elemente, ocupându-și astfel propriul loc în spectrul de caracter juridic. De exemplu, în ceea ce privește adaptarea, o obligație individuală (fiecare parte) formulată în termeni obligatorii („obligație”) este combinată cu un limbaj discreționar (după caz). Combinația de elemente din fiecare dispoziție este o reflectare a cerințelor din domeniul relevant, precum și a politicii specifice care a condus la negocierea acesteia. Caracterul juridic al anumitor dispoziții, inclusiv al dispozițiilor nelegale, va fi discutat în analiza detaliată a dispozițiilor esențiale de mai jos.

B. Arhitectură

Un al doilea aspect care a fost problematicii negociatorilor a fost problema arhitecturii - dacă Acordul de la Paris ar trebui să reflecte o abordare de sus în jos sau de jos în sus. Spre deosebire de mandatul de negociere a Protocolului de la Kyoto, care a solicitat negocierea obiectivelor cantitative de limitare a emisiilor și de reducere a emisiilor, Platforma de la Durban nu a oferit nicio orientare concretă cu privire la problema arhitecturii. Cu toate acestea, deși a recunoscut într-un considerent preambular că îndeplinirea obiectivului convenției va necesita consolidarea regimului multilateral, bazat pe norme”, a devenit clar din observațiile părților după Durban, faptul că, deși unele părți au favorizat o arhitectură de sus în jos, iar altele au fost dornice să păstreze cât mai multă autonomie posibil, a existat o convergență tot mai mare pe o abordare hibridă care le-a fuzionat pe cele două, prin adăugarea elementelor de sus în jos la abordarea de jos în sus a acordurilor de la Copenhaga și Cancun. Decizia pe care părțile au luat-o în 2013 la COP Varșovia de a pregăti INDC-uri (contribuții preconizate stabilite la nivel național) în contextul acordului din 2015 a reflectat această convergență emergentă. Aceasta a pus bazele unui proces ascendent, în care fiecare stat ar putea defini stringența, domeniul de aplicare și forma contribuției sale. Dar decizia a introdus și o anumită disciplină internațională, invitând părțile să își comunice INDC-urile (contribuțiile preconizate stabilite la nivel național) într-un

mod care să faciliteze... claritatea, transparența și înțelegerea, Și, sugerând că acest lucru este posibil, în primul trimestru al anului 2015, să lase timp înainte de Paris pentru un proces de revizuire informală, ex ante.

Acordul de la Paris cristalizează această arhitectură hibridă emergentă, în care substanța ascendentă pentru promovarea participării conținute în NDC-urile (contribuțiile determinate la nivel național) părților este combinată cu un proces de sus în jos pentru promovarea ambiției și responsabilității (inclus în dispozițiile stabilite la nivel internațional ale acordului privind progresul și cea mai mare ambiție posibilă, contabilitate, transparență, stocuri și conformitate). Componenta de jos în sus a arhitecturii hibride a Acordului de la Paris a fost aproape finalizată la momentul începerii conferinței de la Paris. Pe parcursul anului 2015, aproape fiecare stat a prezentat un INDC (contribuții preconizate stabilite la nivel național). Conferința de la Paris s-a concentrat asupra celeilalte jumătăți a ecuației hibride: Dezvoltarea unor norme internaționale puternice pentru promovarea ambiției și responsabilității. Acordul de la Paris nu include o serie de propuneri importante, cum ar fi faptul că NDC-urile (contribuțiile determinate la nivel național) sunt cuantificate sau cuantificabile și includ un element necondiționat și că NDC-urile (contribuțiile determinate la nivel național) propuse fac obiectul unui proces formal de revizuire ex ante pentru a lua în considerare ambiția, comparabilitatea și corectitudinea acestora. Cu toate acestea, așa-numitul grup de țări „prieteni regulilor” de la Paris s-a dovedit a fi un succes în includerea unor norme relativ solide privind transparența, contabilitatea și actualizarea. Normele care au fost încorporate cu succes în acord se află la marginea exterioară a ceea ce a fost realizabil din punct de vedere politic, având în vedere experiența ultimilor patru ani de negocieri.

C. Scop

Un al treilea aspect general cu care negociatorii s-au confruntat pe parcursul procesului de negociere de patru ani a fost domeniul de aplicare sau domeniul de aplicare al acordului din 2015. Decizia privind platforma de la Durban a necesitat luarea în considerare a „stigmării, adaptării, finanțelor, dezvoltării și transferului de tehnologie, transparenței acțiunii și sprijinului și consolidării capacităților”. În cadrul discuțiilor privind conținutul acordului din 2015, țările dezvoltate au încercat să se concentreze asupra măsurilor de atenuare, transparenței și instrumentelor de piață, în timp ce unele țări în curs de dezvoltare au încercat să pună accentul pe

ceilalți piloni ai Planului de acțiune de la Bali, și anume adaptarea, finanțarea și dezvoltarea tehnologică.

Observațiile și intervențiile părților în cadrul Grupului de lucru ad-hoc privind negocierile Platformei de la Durban (ADP) au continuat aceste dezbateri. SUA au susținut că "stigmația este principala problemă care trebuie actualizată", Australia a considerat că "stigmația trebuie să fie esențială pentru acordul din 2015", iar Asociația independentă a Americii Latine și a Caraibelor (AIALC) că "stigmația va fi în mod necesar în centrul acordului din 2015. China și India, printre altele, nu au fost de acord. India a susținut că "acțiunile consolidate în cadrul Platformei de la Durban sunt legate nu doar de atenuare, ci și de alți piloni ai acțiunilor în domeniul climei, care au fost luați în discuție în Planul de acțiune de la Bali și în deciziile ulterioare ale COP". China a susținut că toate elementele ar trebui să fie abordate pe picior de egalitate și într-un mod holistic, echilibrat și coordonat" și, împreună cu India, că ar trebui abordate și problemele nerezolvate ale procesului de la Bali, cum ar fi accesul echitabil la dezvoltarea durabilă, comerțul și măsurile unilaterale și drepturile de proprietate intelectuală legate de tehnologie. Grupul african, țările cel mai puțin dezvoltate (LDC) și AILAC (Asociația independentă a Americii Latine și a Caraibelor) au insistat asupra faptului că ar trebui să existe o paritate politică între tratamentul adaptării și cel al atenuării. În plus, unele părți au sugerat că acordul din 2015 abordează pierderile și daunele și conformitatea. Având în vedere lipsa de specificitate în cadrul Platformei de la Durban și divergențele de poziție dintre state, nu a fost clar, la începutul procesului de negociere de patru ani, care este atenția acordată, dacă este una, diferitelor elemente din cadrul Platformei de la Durban ar fi, în cele din urmă, primite în cadrul acordului din 2015. De asemenea, nu a fost clar dacă elementele care nu au fost identificate în mod explicit în cadrul Platformei de la Durban ar fi incluse în acordul din 2015. După cum s-a menționat mai sus, conferința de la Varșovia din 2013 a invitat părțile să pregătească și să prezinte INDC-uri (contribuțiile preconizate stabilite la nivel național) în 2015. Cu toate acestea, în cursul anului următor, a devenit clar că limbajul negociat cu atenție al deciziei de la Varșovia a ridicat și alte probleme, printre care:

- dacă INDC-urile (contribuțiile preconizate stabilite la nivel național) ar acoperi doar atenuarea sau, de asemenea, adaptarea, finanțarea, tehnologia și consolidarea capacităților.
- dacă atenuarea ar fi o componentă obligatorie sau opțională a INDC-ului (contribuțiile preconizate stabilite la nivel național) unei părți.

- dacă părțile ar putea prezenta INDC-uri (contribuțiile preconizate stabilite la nivel național) condiționale condiționate de viziunea pro de sprijin sau de acțiunea altor părți - sau numai cele necondiționate.

Au existat o serie de puncte de vedere cu privire la aceste aspecte care au fost abordate în cadrul liniilor de țară dezvoltate, unele state insistând că contribuțiile ar trebui să acopere doar atenuarea, iar altele, argumentând că atenuarea și adaptarea ar trebui să beneficieze de paritate juridică și materială. În plus, multe țări în curs de dezvoltare, inclusiv țări în curs de dezvoltare cu o viziune similară (LMDC), au susținut că, dacă li s-ar cere să prezinte contribuții de atenuare, ar trebui să existe o creștere corespunzătoare a furnizării de sprijin tehnic și financiar. Acest lucru, în opinia lor, ar putea fi cel mai bine asigurat prin solicitarea ca țările dezvoltate să prezinte contribuții la finanțare. Inutil să spun, acest lucru s-a dovedit dificil de realizat. Prin urmare, rezultatul Lima a fost pur și simplu repetat în limba Varșovia, invitând părțile să își comunice INDC-urile (contribuțiile preconizate stabilite la nivel național) . Consiliul a încurajat părțile să ia în considerare includerea unei componente de adaptare în contribuțiile lor, dar a tăcut pe o componentă financiară. Prin urmare, părțile au fost libere să ofere o gamă completă și diversificată de contribuții, iar acestea au făcut acest lucru: Unele s-au concentrat doar pe atenuare, în timp ce altele au acoperit toate domeniile; unele au fost necondiționate, în timp ce altele conțineau atât condiționări, cât și elemente necondiționate. Acordul de la Paris abordează toate elementele enumerate în decizia de la Durban într-un mod cuprinzător: „atenuarea, adaptarea, finanțarea, dezvoltarea și transferul de tehnologie, transparența acțiunilor și sprijinirea și consolidarea capacităților”. În plus, abordează pierderile și daunele, o problemă de importanță pentru statele insulare mici și țările cel mai puțin dezvoltate, precum și conformitatea, care prezintă interes pentru o coaliție mai largă de țări dezvoltate și în curs de dezvoltare. Cu toate că acordul este larg în domeniul său de aplicare, modul în care tratează aceste aspecte și caracterul juridic al dispozițiilor în diferite domenii variază, după cum se arată în secțiunile de mai jos, în care sunt analizate în detaliu dispozițiile specifice ale acordului. Articolul 3, care conține obligații generale care se regăsesc în toate domeniile problematice, reflectă domeniul de aplicare cuprinzător al Acordului de la Paris. Statuează, în parte, că contribuții stabilite la nivel național la răspunsul global la schimbările climatice, toate părțile trebuie să întreprindă și să comunice eforturi ambițioase, astfel cum sunt definite la articolele 4, 7, 9, 10; 11 și 13 în vederea atingerii

scopului prezentului acord, astfel cum este prevăzut la articolul 2. Eforturile tuturor părților vor reprezenta o evoluție în timp...

Termenul de contribuții în acest context ar putea fi citit fie ca termen de artă pe care l-a devenit după Varșovia, fie în sensul său comun ca o ofertă pentru răspunsul global la schimbările climatice. În plus, termenul „eforturi” a fost utilizat pentru a împiedica necesitatea de a caracteriza întreaga gamă de acțiuni din cadrul Acordului de la Paris ca „contribuții”. Această gamă de acțiuni include contribuții de atenuare, planificarea și punerea în aplicare a adaptării și furnizarea de resurse financiare țărilor în curs de dezvoltare.

Spre deosebire de acoperirea globală a articolului 3, Acordul de la Paris impune părților să prezinte NDC-uri (contribuții determinate la nivel național) numai în ceea ce privește atenuarea. Această chestiune s-a dovedit a fi controversată, în timp ce LMDC (țările în curs de dezvoltare cu o viziune similară) insistă până în ultimele ore ale negocierilor de la Paris că părțile ar trebui să poată oferi NDC-uri (contribuții determinate la nivel național) în domenii altele decât atenuarea, cum ar fi adaptarea și mijloacele de punere în aplicare (finanțe, tehnologie și consolidarea capacităților). Preocuparea acestora este abordată la articolul 7.11, care recunoaște că o comunicare privind adaptarea poate fi transmisă ca parte a NDC-ului (contribuțiile determinate la nivel național) unui stat. De asemenea, se abordează prin articolul 3, în măsura în care trimiterea ambiguă la contribuții” din articolul respectiv poate fi interpretată ca o trimitere transversală a domeniilor de discuție.

Este demn de remarcat faptul că trimiterile de la articolul 3 la articolele specifice care vizează atenuarea, adaptarea, finanțarea, consolidarea capacităților, tehnologia, S-au introdus și transparența pentru a se asigura că obligațiile din fiecare domeniu de problemă vor fi stabilite prin aceste articole și că articolul 3 nu va crea obligații noi (potențial conflictuale sau confuze) în legătură cu aceste domenii. Un element nou de fond de la articolul 3 este faptul că cerința privind progresia se aplică dincolo de atenuarea efectelor asupra unor domenii precum adaptarea și sprijinul. Cu toate acestea, această dispoziție se aplică tuturor părților” nu „fiecare parte”, indicând faptul că aceasta ar putea fi interpretată ca o cerință colectivă, mai degrabă decât ca o cerință individuală. Mai mult, el folosește verbul auxiliar "vor" mai degrabă decât imperativul "să" și astfel stabilește așteptări puternice (mai degrabă decât obligații) de acțiuni mai ambițioase în timp.

Caracterul juridic al dispozițiilor din fiecare domeniu de problemă este, de asemenea, diferit. Este demonstrat că dispozițiile privind atenuarea și transparența creează mai multe noi obligații juridice pentru fiecare parte (fiecare parte trebuie să). În schimb, dispoziția privind finanțarea continuă, în general, obligațiile existente, mai degrabă decât creează noi obligații de fond. În cele din urmă, în domeniile adaptării, tehnologiei, consolidării capacităților și pierderii și deteriorării, dispozițiile recomandă în primul rând, încurajează sau sunt mai puțin aspirații decât să lege părțile.

D. Diferențiere

Poate că cea mai divizivă chestiune globală din cadrul negocierilor privind Acordul de la Paris a fost chestiunea diferențierii. Diferențierea regimului climatic se bazează pe principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților respective (CBDRRC), după cum se discută în capitolul 1. Acest principiu a fost operaționalizat în mai multe moduri, cel mai puternic în cadrul Protocolului de la Kyoto, care a stabilit obiective cantitative de reducere a emisiilor pentru țările dezvoltate, dar nu și pentru țările în curs de dezvoltare. Deși modelul de diferențiere de la Kyoto a fost, de la început, controversat, acesta a început să se erodeze serios doar prin negocierea Planului de acțiune de la Bali în 2007. Traectoria negocierilor privind schimbările climatice care au loc de la Bali indică o deplasare de la o abordare bifurcată a diferențierii, spre o abordare mai nuanțată cu o simetrie mai mare sau paralelism. O importanță deosebită este textul deciziei Platformei de la Durban care a lansat negocierea Acordului de la Paris. Spre deosebire de mandatele anterioare de negociere ale COP, decizia Platformei de la Durban nu a conținut o trimitere la echitate sau la responsabilități comune, dar diferențiate și la capacitățile respective”, din cauza diferențelor privind modul în care ar trebui formulată o astfel de trimitere. Țările dezvoltate au insistat ca orice referire la "responsabilități comune, dar diferențiate” să fie calificată cu o declarație conform căreia acest principiu trebuie interpretat în lumina realităților economice contemporane.

Acordul din 2015, argumentat de UE, trebuie să conțină un spectru mai larg de diferențiere a obligațiilor între părți decât este cazul în temeiul convenției. Cu toate acestea, aceste propuneri au fost inacceptabile pentru țările în curs de dezvoltare. India, în special, a susținut că o astfel de calificare a CBDRRC (principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților

respective) ar echivala cu modificarea FCCC. Compromisul la care s-a ajuns a fost acela de a omite orice referire la CBDRRC (principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților respective) în cadrul Platformei de la Durban și de a prevedea pur și simplu că acordul din 2015 va fi în conformitate cu convenția, angajându-se implicit principiile FCCC, inclusiv principiul CBDRRC (principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților respective). Multe țări în curs de dezvoltare au considerat că această trimitere la FCCC ar fi o opțiune de reinterpretare și calificare a CBDRRC (principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților respective). Însă dezbaterea privind CBDRRC (principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților respective) de la Durban și eventuala sa rezoluție au reflectat o reformare a diferențierii regimului climatic din 2015.

Un alt indicator al abordării schimbătoare a diferențierii poate fi găsit în dispoziția Platformei de la Durban, conform căreia acordul din 2015 ar fi "aplicabil tuturor părților". Țările dezvoltate, în special SUA, Japonia și Australia, au insistat asupra includerii acestei limbi. Cu toate acestea, simplul fapt că un instrument este aplicabil tuturor nu implică faptul că acesta este aplicabil în mod simetric. Universalitatea aplicării nu semnaleză în mod automat uniformitatea aplicării. Expresia "aplicabilă tuturor", prin urmare, a avut mai degrabă o semnificație politică decât juridică. A fost un semnal că acordul din 2015 s-ar îndrepta către obligații simetrice, cel puțin în măsura în care natura și forma obligațiilor (chiar dacă nu stringența acestora) ar fi fost interesată. În mod similar, considerentele preambulare din decizia Platformei de la Durban au solicitat ca "toate părțile" să abordeze urgent schimbările climatice și cooperarea cât mai largă posibil "din partea tuturor țărilor".

Decizia Doha ADP din 2012 a reintrodus în mod explicit în negocieri, printr-un considerent preambular, o trimitere la principiile convenției. Decizia de la Varșovia din 2013 conținea, de asemenea, o trimitere generală la principiile Convenției, dar nu face nicio referire specifică la CBDRRC (principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților respective). În schimb, apelul Lima pentru politici climatice din 2014 conținea o trimitere explicită la principiul CBDRRC (principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților respective), dar se califică prin această clauză în lumina diferitelor circumstanțe naționale această calificare – care reprezintă un compromis la care au ajuns SUA și China – schimbă, fără

îndoială, interpretarea principiului CDDRRC (principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților respective) . Deși s-ar putea argumenta că principiul, chiar și în formularea sa inițială, este dinamic, deoarece responsabilitățile istorice și capacitățile respective evoluează, calificarea principiului printr-o trimitere la diferite circumstanțe naționale a reprezentat un semnal politic de flexibilitate și dinamism. Pe măsură ce circumstanțele naționale evoluează, la fel și responsabilitățile comune, dar diferențiate ale părților. În plus, având în vedere diferențele dintre statele membre în ceea ce privește circumstanțele naționale, este posibil ca o simplă clasificare a statelor, astfel cum au fost dezvoltate sau în curs de dezvoltare, să nu fie adecvată. Această versiune a principiului responsabilităților comune, dar diferențiate, cu calificativul "în funcție de circumstanțele naționale diferite", este cea care se prezintă în Acordul de la Paris.

1. Principiul CDDRRC (principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților respective) din Acordul de la Paris 77

Acordul de la Paris conține trimiteri la principiul CDDRRC (principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților respective) într-un considerent preambular și în dispozițiile referitoare la scopul acordului, la progresul și la strategiile de dezvoltare pe termen lung cu emisii reduse de gaze cu efect de seră (GES); dar întotdeauna cu calificarea, "în lumina diferitelor circumstanțe naționale". Cele mai semnificative dintre aceste referințe apar la articolul 2, care stabilește obiectivul pe termen lung al regimului privind temperatura și încadrează punerea în aplicare a întregului acord. Se spune: „Acordul său va fi implementat pentru a reflecta echitatea și principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și capacitățile respective, în funcție de circumstanțele naționale diferite”. Această limbă generează speranța că acordul va reflecta CDDRRC („va fi pus în aplicare pentru a reflecta”) și păstrează o serie de posibilități de interpretare pentru țările în curs de dezvoltare, dar nu va mai fi necesară prescrierea CDDRRC (principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților respective) în punerea în aplicare a acordului. Pe lângă principiul CDDRRC, Acordul de la Paris conține trimiteri la noțiunile conexe de echitate, dezvoltare durabilă, acces echitabil la dezvoltare durabilă, eradicarea sărăciei și justiție climatică. În timp ce unele dintre aceste noțiuni apar în FCCC și altele în deciziile COP, ele sunt formulate diferit în Acordul de la Paris. De exemplu, trimiterile

din FCCC la eradicarea sărăciei o recunosc fie ca o necesitate prioritară legitimă, fie ca o "prioritate prioritară", întrucât în Acordul de la Paris este recunoscut ca parte a contextului de acțiune. Problema CBDRRC (principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților respective) subliniază, de asemenea, dezbaterile cu privire la relația dintre Acordul de la Paris din 2015 și FCCC, discutată mai sus. Țările dezvoltate au insistat asupra faptului că Acordul de la Paris renunță la abordarea bazată pe anexe a FCCC și a Protocolului de la Kyoto în ceea ce privește diferențierea, pe care le consideră depășite și rigide, și au exclus cu succes orice trimitere la anexele la Acordul de la Paris. Cu toate acestea, multe țări în curs de dezvoltare au insistat la fel de mult asupra faptului că acordul conține o serie de argumente pentru a reintroduce ceea ce consideră că echilibrul continuu al responsabilităților între țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare se reflectă în abordarea diferențiată bazată pe anexă. Aceștia au încercat să facă acest lucru indirect, prin includerea limbii generale care leagă Acordul de la Paris de FCCC, despre care au crezut că va angaja implicit totalitatea FCCC, inclusiv anexele sale. Boxul din umbră asupra acestei chestiuni a fost năpuit prin negocierile întregului text. În cadrul dezbaterii se poate observa dacă acordul se va numi pur și simplu „Acordul de la Paris sau Acordul de punere în aplicare de la Paris”. În special, în cadrul negocierilor s-a demonstrat dacă este vorba de includerea limbii în articolul 2, afirmând că Acordul de la Paris ar trebui să consolideze punerea în aplicare a convenției, așa cum au susținut majoritatea țărilor în curs de dezvoltare, sau doar obiectivul convenției, așa cum au favorizat majoritatea țărilor dezvoltate. Pentru multe țări în curs de dezvoltare, punerea în aplicare a convenției implică menținerea relevanței tuturor principiilor și dispozițiilor convenției, în special a echilibrului responsabilităților reflectat în articolul 4 FCCC și în anexele corespunzătoare. Țările dezvoltate, în schimb, consideră că Acordul de la Paris reprezintă o schimbare de paradigmă în care structura bazată pe anexă a FCCC nu mai are relevanță continuă și încearcă să consolideze această poziție doar prin referire la rolul Acordului de la Paris în punerea în aplicare a obiectivului convenției. În cele din urmă, părțile au ajuns la un compromis atent echilibrat în articolul 2, care prevede: Prezentul acord, în vederea consolidării punerii în aplicare a convenției, inclusiv a obiectivului său, vizează consolidarea răspunsului global la amenințarea reprezentată de schimbările climatice, în contextul dezvoltării durabile și al eforturilor de eradicare a sărăciei, Negocierile intense cu privire la această dispoziție oarecum complicată ilustrează importanța

acordată limbajului în procesul climatic al ONU și dificultățile de soluționare definitivă a dezacordurilor.

2. Operaționalizarea principiului CDRRC (principiul responsabilităților comune, dar diferențiate și al capacităților respective) în Acordul de la Paris

Acordul de la Paris operaționalizează principiul CDRRC nu prin structura anexei la FCCC și la Protocolul de la Kyoto, ci într-un mod adaptat, care ține seama de particularitățile fiecăruia dintre pilonii Durban – atenuare, adaptare, finanțare, tehnologie, consolidarea capacităților; și transparență. Această abordare mai nuanțată a dus la abordări diferite ale diferențierii în diferite domenii.

a) Diferențierea atenuării

Dispozițiile de atenuare ale Acordului de la Paris cuprind un model de „diferențiere de sine limitată”, discutat mai jos. Decizia de la Varșovia a invitat părțile să prezinte INDC (contribuții preconizate stabilite la nivel național) în contextul acordului din 2015. La prezentarea acestor contribuții, părțile au fost în măsură să stabilească domeniul de aplicare, forma și rigoarea contribuțiilor lor, precum și informațiile care le-au însoțit. În măsura în care partidele și-au ales propriile contribuții și le-au adaptat la circumstanțele, capacitățile și constrângerile lor naționale, acestea s-au diferențiat de orice altă națiune. Această formă de diferențiere a ajuns să fie caracterizată ca auto-diferențiere. Secțiunea de atenuare a efectelor Acordului de la Paris conține auto-diferențierea, deși modulată de mai multe așteptări normative plasate asupra părților, după cum s-a discutat în continuare.

Spre deosebire de Protocolul de la Kyoto, toate obligațiile legale ale părților referitoare la atenuare, cu o singură excepție, % sunt nediferențiate, inclusiv obligațiile de a pregăti, comunica și menține NDC-uri (contribuții determinate la nivel național succesive); de a furniza informațiile necesare pentru claritate, transparență și înțelegere; de a comunica un NDC (contribuții

determinate la nivel național succesive); succesiv la fiecare cinci ani; Și pentru a ține cont de NDC-urile (contribuții determinate la nivel național succesive) lor. Dispozițiile care corelează diferențierea sunt toate formulate ca recomandări sau așteptări, mai degrabă decât ca obligații obligatorii, și chiar multe dintre acestea reflectă un model de auto-diferențiere (chiar dacă limitat). De exemplu, în ceea ce privește speranța că contribuțiile succesive la atenuare vor reprezenta o evoluție care depășește contribuțiile actuale și vor reflecta cel mai înalt nivel posibil de ambiție al unei părți, astfel cum s-a discutat mai târziu, este de la fiecare parte să stabilească, cel puțin inițial, Ce contribuție constituie progresie și reflectă cea mai mare ambiție posibilă a acesteia, având în vedere principiul CBRDC. În mod similar, în ceea ce privește dispoziția conform căreia toate părțile ar trebui să depună eforturi pentru a formula și a comunica strategii pe termen lung de dezvoltare cu emisii reduse de GES, fiecare parte trebuie să țină seama de CDRRC la stabilirea strategiilor sale.

Cu toate acestea, obligațiile juridice nediferențiate sunt "delimitate" sau "modulate" de mai multe așteptări normative plasate asupra părților. Poate că cea mai importantă dintre acestea, care reflectă o abordare categorică a diferențierii, este articolul 4, care prevede: „țările părți dezvoltate ar trebui să continue să preia conducerea prin realizarea unor obiective absolute de reducere a emisiilor la nivelul întregii economii. Părțile țărilor în curs de dezvoltare ar trebui să își intensifice în continuare eforturile de atenuare și sunt încurajate să avanseze în timp către obiective de reducere sau limitare a emisiilor la nivelul întregii economii, în funcție de circumstanțele naționale diferite”. Utilizarea termenilor „țări dezvoltate” și „țări în curs de dezvoltare”, precum și noțiunea de „conducere” amintesc de FCCC. Alineatul stabilește așteptări normative puternice, dar nu creează obligații noi pentru partide, având în vedere utilizarea termenului "ar trebui".

Într-adevăr, tocmai pentru că această dispoziție nu creează noi obligații pe care SUA le-a putut accepta Acordul de la Paris. Această prevedere se afla în centrul controverselor de la „ar trebui/ar trebui” care aproape au dezrăvagiât acordul de la Paris în ultimele ore. Textul „take IT or Lake IT” prezentat de limba franceză obligatorie („trebuie”) în raport cu obiectivele de țară dezvoltate și limbajul de recomandare („ar trebui”) în legătură cu eforturile de atenuare a efectelor asupra țărilor în curs de dezvoltare. Pe lângă lipsa paralelismului în caracterul juridic al cerințelor impuse țărilor dezvoltate și țărilor în curs de dezvoltare, utilizarea limbajului obligatoriu pentru

obiectivele țărilor dezvoltate a reprezentat o problemă pentru SUA. Având în vedere rezistența îndelungată și greu de rezolvat la tratatele privind schimbările climatice din Senat, SUA au lucrat pe parcursul negocierilor pentru a se asigura că acordul de la Paris ar putea fi acceptat de acesta ca acord prezidențial-executiv. Această abordare ar fi fost pusă în pericol, fără îndoială, dacă acordul ar fi impus SUA să aibă un obiectiv cantitativ privind emisiile, deoarece un astfel de obiectiv nu face în prezent parte din legislația SUA. Cu toate acestea, LMDC-urile (țările în curs de dezvoltare cu o viziune similară) s-au opus modificărilor prezentate ca text „ia sau lasă” textul. În cele din urmă, după ce s-a înfuriat în sala plenară și după negocieri la nivel înalt în afara ei, "sala" a fost declarată o eroare tipografică și a fost schimbată într-un "ar" de către secretariatul FCCC.

Pe lângă diferențierea dintre țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare, Acordul de la Paris recunoaște, de asemenea, că o mai mare valoare a emisiilor va dura mai mult în țările în curs de dezvoltare și că țările în curs de dezvoltare vor beneficia de sprijin pentru punerea în aplicare a prezentului articol. Astfel, secțiunea privind atenuarea din Acordul de la Paris operaționalizează principiul CBDRRC prin auto-diferențiere, dar stabilește așteptări normative în legătură cu tipurile de acțiuni dezvoltate și țările în curs de dezvoltare ar trebui să ia părți și recunoaște necesitatea flexibilității și a sprijinului pentru țările în curs de dezvoltare. De asemenea, stabilește așteptări normative în raport cu progresul și cu cea mai mare ambiție posibilă” prin cicluri succesive de contribuții. Auto-diferențierea a fost în general acceptabilă pentru state, deoarece oferă flexibilitate și privilegiază autonomia suverană. Având în vedere lipsa unui acord colectiv cu privire la responsabilitățile diferențiate ale statelor și capacitățile acestora, auto-diferențierea a fost o alegere pragmatică menită să încurajeze o participare largă. Însă Acordul de la Paris include și „modificatori” sau limite ale acestei auto-diferențieri care încurajează ambiția și recunosc diferențele.

b) Diferențierea în transparență

Dispozițiile privind transparența din Acordul de la Paris prevăd flexibilitate părților bazate pe capacitățile lor, mai degrabă decât pe clasificarea lor ca fiind disconu încearcă să dezvolte. Părțile au respins un sistem de transparență bifurcat, pe masă până la sfârșit, în favoarea unui cadru aplicabil tuturor țărilor, deși cu o flexibilitate integrată adaptată diferitelor capacități ale

părților, precum și cu furnizarea de sprijin pentru țările în curs de dezvoltare. Aceste prevederi pun cerințe informaționale uniforme pentru părți în ceea ce privește atenuarea și adaptarea. Dar din moment ce părțile au obligații diferențiate în ceea ce privește sprijinul, cerințele informaționale asociate sunt diferențiate în consecință. Raportarea și revizuirea sunt, de asemenea, diferențiate în mod similar. Diferențierea dispozițiilor privind transparența este astfel o adaptare pragmatică a cerințelor informaționale la capacități. Deși sunt diferite de diferențierea limitată de sine în dispozițiile de atenuare, dispozițiile privind transparența reprezintă, de asemenea, o abatere semnificativă de la FCCC, care impune sarcini informaționale diferite stabilite la intervale de timp diferite pentru părțile care figurează în anexa I și care nu sunt incluse în anexa I. Această abordare mai puțin categorică a diferențierii s-a dovedit posibilă parțial deoarece Acordul de la Paris prevede o serie de cârlige pe care țările în curs de dezvoltare ar putea încerca să le utilizeze pentru a reintroduce bifurcarea între țările dezvoltate și țările în curs de dezvoltare în viitor.

De exemplu, acordul prevede că cadrul consolidat se bazează pe acordurile privind transparența prevăzute de convenție, și că aceste acorduri, inclusiv sistemul bifurcat de evaluare și revizuire internațională (IAR) și consultare și analiză internațională (ICA), fac parte din experiența dobândită în elaborarea normelor cadrului. În plus, decizia care însoțește Acordul de la Paris „decide” că acele țări în curs de dezvoltare care au nevoie de flexibilitate în lumina capacităților lor naționale trebuie să fie flexibile în punerea în aplicare a cadrului de transparență, „inclusiv în domeniul de aplicare, frecvența și nivelul de detaliu al raportării și în domeniul de aplicare al revizuirii”. Cu toate acestea, orice încercare de a reintroduce bifurcarea în cadrul de transparență ar trebui să depășească caracterizarea Acordului de la Paris privind modalitățile, procedurile și orientările cadrului ca fiind "caracterizarea comună a care pare să fie în contradicție cu o abordare bifurcată.

c) Diferențierea în finanțare

Articolul financiar din Acordul de la Paris este, probabil, cel mai asemănător cu FCCC, sub forma diferențierii pe care o întruchipează. Aceasta impune părților dezvoltate să furnizeze resurse financiare țărilor în curs de dezvoltare, în continuarea obligațiilor lor existente în temeiul convenției”, și să furnizeze rapoarte bienale. De asemenea, recomandă ca țările dezvoltate să

continue să preia inițiativa în ceea ce privește mobilizarea finanțării pentru combaterea schimbărilor climatice. Această recomandare are un conținut concret în decizia care însoțește Acordul de la Paris, care reflectă un acord de continuare a obiectivului existent de mobilizare colectivă a țărilor dezvoltate până în 2025. Deși responsabilitatea pentru furnizarea și mobilizarea resurselor financiare este plasată în primul rând pe țările dezvoltate, Acordul de la Paris, în afara FCCC, extinde baza donatorilor la "alte părți. Alte părți probabil, partidele din țările în curs de dezvoltare – sunt încurajate să ofere acest sprijin „în mod voluntar”. Și, în mod corespunzător, acestea au cerințe de raportare mai puțin stricte care le sunt impuse în legătură cu un astfel de sprijin. Din cauza acestei baze de donatori potențial extinse din Acordul de la Paris, dispozițiile privind sprijinul acordat în cadrul acordului sunt formulate în vocea pasivă („sprijinul trebuie furnizat”), ceea ce exclude necesitatea de a identifica cine trebuie să furnizeze acest sprijin. Acordul reflectă astfel un compromis, în care furnizarea de sprijin țărilor în curs de dezvoltare rămâne o caracteristică centrală transversală a regimului climatic, dar baza potențialilor donatori este extinsă. Acordul de la Paris recunoaște, de asemenea, că sprijinul sporit pentru țările în curs de dezvoltare va permite o mai mare ambiție în acțiunile lor și că țările în curs de dezvoltare vor trebui sprijinite pentru a asigura punerea în aplicare eficientă a acordului. Spre deosebire de abordarea bazată pe anexă a FCCC și a Protocolului de la Kyoto, Acordul de la Paris nu enumeră țările care se califică drept „dezvoltate” și în curs de dezvoltare” și nici nu conține o definiție mai generală a acestor termeni. La Paris, țările cu "economii în tranziție, precum și cele ale căror circumstanțe speciale sunt recunoscute de COP, precum Turcia, au încercat să se asigure că acestea vor fi incluse în categoria țărilor în curs de dezvoltare” și, prin urmare, au dreptul la orice beneficii care ar putea decurge din aceasta. Acest lucru s-a dovedit a fi controversat până la sfârșit, dar termenul de "țări în curs de dezvoltare” a rămas în cele din urmă deschis și nedefinit. Prin urmare, diferențierea dispozițiilor privind finanțarea este relativ apropiată de tipul de diferențiere văzut de FCCC. Deși extinderea bazei donatorilor introduce un nou element, dispozițiile financiare reprezintă o abatere mai puțin radicală de la abordarea bionică și categorică a FCCC decât, de exemplu, natura diferențierii observate în dispozițiile de atenuare.

III. PREAMBUL

Preambulul la Acordul de la Paris identifică o serie de factori contextuali care s-ar putea dovedi utili în interpretarea acordului. Printre acestea se numără: Principiul CDBRRC; cele mai bune cunoștințe științifice disponibile; circumstanțe speciale ale națiunilor deosebit de vulnerabile; nevoi și situații speciale ale țărilor cel mai puțin dezvoltate; accesul echitabil la dezvoltarea durabilă și eradicarea sărăciei; securitatea alimentară; tranziția echitabilă a forței de muncă; drepturile omului; conservarea și consolidarea puțurilor; integritatea ecosistemului; justiția climatică; educație pentru mediu, sensibilizare, formare și participare; guvernanta pe mai multe niveluri și modele durabile de consum și producție. Din această listă lungă, probabil cea mai importantă și mai aprig dezbătută referință este aceea a drepturilor omului." Schimbările climatice amenință o varietate de drepturi ale omului, inclusiv drepturile la viață, sănătate, alimente și locuințe, iar măsurile luate pentru a atenua și a se adapta la schimbările climatice pot ridica, de asemenea, probleme legate de drepturile omului. Intersectarea dreptului internațional privind schimbările climatice și a dreptului drepturilor omului este discutată în capitolul 9. În perspectiva Parisului, multe părți, organizații neguvernamentale și organisme internaționale au solicitat includerea preocupărilor legate de drepturile omului în Acordul de la Paris. Deși unele părți au solicitat o trimitere la drepturile omului într-o dispoziție operativă a acordului, din diverse motive, discutată în capitolul 9, singura trimitere explicită la drepturile omului din Acordul de la Paris apare în preambul.

Considerentul 11 din preambulul menționează după cum urmează:

Părțile ar trebui, atunci când iau măsuri pentru a aborda schimbările climatice, să respecte, să promoveze și să își exercite obligațiile respective în ceea ce privește drepturile omului, dreptul la sănătate, drepturile populațiilor indigene, comunitățile locale, migranții, copiii, persoanele cu handicap și persoanele aflate în situații vulnerabile, și dreptul la dezvoltare, precum și egalitatea de gen, emanciparea femeilor și echitatea între generații.

Această formulare circumscrie cu atenție impactul referinței la drepturile omului. În primul rând, ea abordează aspectele legate de drepturile omului numai în ceea ce privește măsurile de răspuns („atunci când se iau măsuri”), nu și schimbările climatice în sine. Aceasta este o abordare mai restrânsă decât cea susținută de Oficiul Înaltului comisar pentru drepturile Omului (OHCHR),

care consideră că statele sunt obligate să ia măsuri pozitive pentru a preveni efectele nocive ale drepturilor omului cauzate de schimbările climatice, inclusiv efectele negative previzibile pe termen lung”, în schimb, Acordul de la Paris, recomandă ca statele să respecte, să acorde o atenție mai mare drepturilor omului și să ia în considerare drepturile omului atunci când iau măsuri de răspuns, dar nu ține seama de faptul dacă ar trebui să țină seama de considerentele legate de drepturile omului pentru a determina nivelul de ambiție, domeniul de aplicare și amploarea acțiunilor lor de atenuare sau de adaptare. În al doilea rând, dispoziția preambulului recomandă părților "să promoveze și să ia în considerare obligațiile lor privind drepturile omului, nu să "își protejeze, să promoveze și să își îndeplinească obligațiile, așa cum OHCHR a îndemnat statele să facă. Astfel, în timp ce Acordul de la Paris îndeamnă statele să se abțină de la a lua măsuri care ar putea interfera cu drepturile omului enumerate, acesta nu le solicită, în sine, nici să împiedice alte state să interfereze cu aceste drepturi, nici să adopte măsuri în vederea realizării depline. În al treilea rând, considerentul preambulului se referă la „obligațiile retrospective” ale părților. Prin urmare, aceasta se limitează la obligațiile existente ale părților în materie de drepturi ale omului și nu are ca scop să implice obligații noi. Statele au avut opinii diferite cu privire la existența, caracterizarea, importanța relativă și limitele drepturilor omului legate de schimbările climatice. În aceste condiții, s-a considerat că este de dorit să se limiteze aplicarea drepturilor specifice la acele părți care au deja obligații în legătură cu aceste drepturi.

În pofida faptului că singura referire explicită la drepturile omului din Acordul de la Paris este circumscrisă cu atenție, însăși includerea sa este o noutate și poate semnala o receptivitate sporită față de preocupările și discursurilor legate de drepturi.

IV. SCOP (ARTICOLELE 2 ȘI 4.1)

Scopul acordului din 2015 este de a consolida răspunsul global la amenințarea schimbărilor climatice. În ceea ce privește atenuarea, părțile au explorat diferite opțiuni pentru exprimarea obiectivelor pe termen lung. Obiectivele de atenuare pe termen lung pot fi formulate în ceea ce privește limitarea creșterii temperaturii (2° C sau 1.5° C peste nivelurile preindustriale), ca obiectiv de reducere a emisiilor de GES (de exemplu, 50% până în 2050) sau ca termen de vârf al emisiilor.

Dintre aceste opțiuni pentru definirea unui obiectiv pe termen lung, obiectivul de temperatură a dobândit până acum o monedă mai mare în regimul climatic al ONU. Obiectivul de 2° C a fost recunoscut pentru prima dată de G-8 la L'Aquila în 2009. Acesta a fost încorporat în Acordul de la Copenhaga mai târziu în acel an și în acordurile de la Cancun din 2010. De asemenea, aceasta se prezintă în decizia privind Platforma de la Durban, care a lansat negocierile în vederea încheierii unui acord din 2015, într-un considerent preambular care constată decalajul semnificativ dintre angajamentele părților în materie de atenuare a efectelor schimbărilor climatice și căile de reducere a emisiilor necesare pentru atingerea obiectivului de 2° C. Cu toate acestea, platforma de la Durban face referire, de asemenea, la obiectivul de 1.5°C ca alternativă la obiectivul de 2° C, lăsând astfel deschisă opțiunea de consolidare a obiectivului de temperatură globală în viitor. AOSIS, LDC și Grupul african, printre altele, au susținut de mult timp un obiectiv global de temperatură de 1.5° C. Pentru multe dintre aceste țări, chiar și o creștere a temperaturii de 2° C reprezintă o amenințare existențială.

Acordul de la Paris prevede menținerea creșterii temperaturii medii globale cu mult sub 2° C peste nivelurile preindustriale și continuarea eforturilor în vederea atingerii unei limite de temperatură de 1.5°. Lumea nu este în prezent pe o cale de 1.5° C, ci departe de ea. O astfel de cale ar reduce dramatic spațiul rămas al carbonului, cu implicații îngrijorătoare pentru țări precum India, care nu au reușit încă să ridice marea majoritate a cetățenilor lor de flagelul sărăciei. Cu toate acestea, obiectivul aspirațional de 1.5° C stabilește o direcție de deplasare pentru regimul climatic și semnalează solidaritatea cu statele insulare mici în ceea ce privește liniile frontaliere ale impactului schimbărilor climatice. Obiectivul pe termen lung privind temperatura trebuie atins, astfel cum se prevede la articolul 4.1, printre altele prin stabilirea, cât mai curând posibil, a unei maxime globale a emisiilor de GES (cu recunoașterea faptului că creșterea va dura mai mult în țările în curs de dezvoltare); și reduceri rapide după aceea, "pentru a obține un echilibru între emisiile antropice de la surse și absorbțiile de către absorbanți de gaze cu efect de seră în a doua jumătate a secolului. Deși părțile au propus obiective cantitative globale privind emisiile, cu date de vârf specifice sau reduceri procentuale de la nivelurile din 2010, în cele din urmă s-a dovedit posibil să se ajungă la un acord numai în ceea ce privește obiectivele care nu aveau termene specifice.

Conceptul net zero necesită reducerea rapidă a emisiilor antropice de GES, restul fiind alcătuit prin absorbții sporite de GES prin absorbanți. În perspectiva Parisului, a apărut un sprijin semnificativ pentru un obiectiv pe termen mai lung în materie de decarbonizare, în conformitate cu concluzia Grupului interguvernamental privind schimbările climatice (IPCC), potrivit căreia stabilizarea temperaturii va necesita emisii nete de carbon zero. Liderii G-7 au inclus un astfel de obiectiv în declarația lor la nivel înalt din 2015. Însă statele producătoare de combustibili fosili nu au dorit să își unească dioxidul de carbon și nu s-au concentrat doar asupra emisiilor din surse, cu excepția eliminării prin absorbanți; Prin urmare, formularea de compromis de la articolul 4.1, care este neutră în ceea ce privește dioxidul de carbon și alte gaze cu efect de seră și între emisiile reduse și absorbțiile consolidate.

Aceste obiective globale de atenuare trebuie atinse pe baza echității și în contextul dezvoltării durabile și al eforturilor de eradicare a sărăciei.” După cum s-a menționat anterior, acești termeni sunt încadrate diferit în Acordul de la Paris decât în FCCC. Acordul de la Paris recomandă, de asemenea, ca părțile să "facă o serie de recomandări și să pună în aplicare” strategii pe termen lung de dezvoltare cu emisii reduse de GES. Este probabil ca acestea să joace un rol esențial în reorientarea traiectoriilor de dezvoltare și a modelelor de investiții către îndeplinirea obiectivului pe termen lung privind temperatura. Într-un regim care permite țărilor să aleagă natura, forma și rigurozitatea contribuțiilor lor, această dispoziție oferă un mecanism de catalizare a gândirii strategice naționale pentru a asigura că acțiunile pe termen scurt sunt în conformitate cu obiectivele pe termen lung și de agregare a eforturilor părților. Pentru a aborda în mod echilibrat toate elementele Platformei de la Durban, Acordul de la Paris definește, de asemenea, obiectivele de adaptare și finanțare, deși în general, din punct de vedere calitativ (mai degrabă decât cantitativ, astfel cum a propus grupul african). Pentru adaptare, articolul 2 exprimă obiectivul de a spori capacitatea de adaptare, de a promova rezistența la schimbările climatice și de a reduce obiectivele de vulnerabilitate menționate la articolul 7, care se referă în mod specific la adaptare. Scopul finanțării este acela de a face din „fluxurile financiare compatibile cu o cale către emisii scăzute de gaze cu efect de seră și o dezvoltare rezistentă la schimbările climatice” fluxurile private și publice și oferă sprijin pentru eforturile de eliminare treptată a investițiilor nepoluante.

V. REDUCEREA RISCURILOR (ARTICOLUL 4)

A. Obligații privind contribuțiile stabilite la nivel național (NDC)

Cele mai importante obligații legale din Acordul de la Paris se regăsesc în articolul privind atenuarea efectelor acestuia. Pentru a îndeplini obiectivul pe termen lung în materie de temperatură, părțile sunt supuse unor obligații de conduită obligatorii în ceea ce privește contribuțiile lor de atenuare stabilite la nivel național. Cele mai semnificative dintre acestea sunt cuprinse în articolul 4.2, care prevede:

Fiecare parte pregătește, comunică și menține contribuții succesive stabilite la nivel național pe care intenționează să le atingă. Părțile urmăresc măsuri naționale de atenuare, în scopul atingerii obiectivelor acestor contribuții.

Există multe comori de redactare care urmează să fie exploatate în acest text negociat cu atenție. În primul rând, spre deosebire de majoritatea dispozițiilor din Acordul de la Paris care se aplică părților”, prima teză a prezentei dispoziții se aplică fiecărei părți, creând astfel obligații individuale. În al doilea rând, această dispoziție, precum dispozițiile selective din Acordul de la Paris, utilizează imperativul atât în ceea ce privește pregătirea, comunicarea și menținerea contribuțiilor naționale, cât și în ceea ce privește aplicarea măsurilor naționale de atenuare. În al treilea rând, deși acestea sunt obligații obligatorii, ele sunt mai degrabă obligații de conduită decât rezultate. Termenul "intenționează să realizeze" din prima frază stabilește o încredere bună că fiecare parte intenționează să își atingă NDC, dar nu mai are obligația de a o face. A doua clauză din a doua frază îndeplinește o funcție similară. Aceasta impune părților să ia măsuri în vederea atingerii obiectivelor contribuțiilor lor. Prin urmare, părțile au obligații de conduită obligatorii pentru a pregăti, comunica și menține contribuțiile, precum și pentru a urmări măsurile naționale. Există, de asemenea, o încredere bună că părțile intenționează și vor urmări să atingă obiectivele contribuțiilor lor. În fruntea Parisului, multe părți, inclusiv UE, Africa de

Sud și statele insulare mici, au argumentat că părțile ar trebui să fie obligate să își atingă NDC-urile, impunând astfel o obligație de rezultat. Acest lucru a fost cu înverșunare opus de SUA, China și India, printre altele, care nu au dorit să se supună obligațiilor legale obligatorii ale rezultatului. Acordul de la Paris a fost amânat în această privință. Cu toate acestea, pentru a contribui la garantarea faptului că părțile acționează cu bună credință, acordul solicită fiecărei părți să furnizeze informațiile necesare pentru a urmări progresele înregistrate în punerea în aplicare și realizarea contribuției sale stabilite la nivel național și supune părțile la o „analiză multilaterală și favorabilă a progreselor” în ceea ce privește punerea în aplicare și realizarea acestora. Părțile NDC au prezentat sunt formulate în mai multe moduri. Unele sunt cantitative (cum ar fi obiectivele absolute de reducere a emisiilor), iar altele sunt calitative (cum ar fi obiectivele de adoptare a unor căi favorabile climei); unele sunt condiționate (de exemplu, furnizarea de sprijin internațional), în timp ce altele sunt necondiționate.

În aceste circumstanțe, este posibil ca o obligație de rezultat, dacă s-ar fi creat, să nu se fi împrumutat la executarea silită. În plus față de obligația obligatorie de a pregăti, comunica și menține contribuțiile, precum și de a lua măsuri naționale, părțile sunt supuse unor obligații procedurale suplimentare. Fiecare parte are obligația de a comunica o contribuție la fiecare cinci ani. Atunci când își comunică NDC-urile, părțile sunt obligate să furnizeze informațiile necesare pentru claritate, transparență și înțelegere. Aceste prevederi sunt formulate în termeni obligatorii („trebuie”), și, astfel, constituie obligații obligatorii pentru părți. De asemenea, unele părți sunt obligate să acționeze în conformitate cu „deciziile relevante” care urmează să fie luate de Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la Acordul de la Paris (CMA), prin urmare, acordarea efectivă a autorității CMA (Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la Acordul de la Paris) de a adopta decizii obligatorii din punct de vedere juridic. Cu toate acestea, este de remarcat faptul că deciziile relevante pot oferi părților o marjă de apreciere. De exemplu, Decizia 1/CP.21 prevede că părțile „pot include, după caz, printre altele” mai multe informații enumerate, dar nu le solicită să facă acest lucru. Acordul de la Paris impune, de asemenea, părților să își contabilizeze NDC-urile în conformitate cu „orientările” adoptate de CMA (Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la Acordul de la Paris) . Deși această dispoziție este formulată în termeni obligatorii (trebuie), utilizarea cuvântului „orientare” ar putea fi interpretată ca implicând faptul că o decizie CMA (Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la Acordul de la Paris) care conține orientări contabile nu ar

obliga părțile. În mod alternativ, aceasta ar putea fi interpretată ca însemnând că deciziile CMA (Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la Acordul de la Paris) privind contabilitatea ar trebui să ofere orientări generale, mai degrabă decât să impună norme detaliate. Având în vedere această ambiguitate, modul în care este redactată decizia contabilă poate oferi indicii cu privire la caracterul obligatoriu sau discreționar al acesteia, de exemplu, dacă este redactată în termeni obligatorii sau discreționare. Forța acestor dispoziții, precum și cadrul de transparență, discutat mai jos, pot fi atribuite eforturilor concertate ale unui grup informal de negociatorii-cheie din țările dezvoltate și în curs de dezvoltare, inclusiv UE, Australia, Noua Zeelandă, Africa de Sud, Elveția, SUA și altele, precum și diplomatul din Singapore care a facilitat negocierile formale. Acest grup informal, care a ajuns să fie numit "prieteniile regulilor", format după Lima, atunci când membrii săi au realizat că regulile jocului, de o importanță profundă pentru integritatea acordului, au fost obținerea de mici țipăt într-un proces axat în principal pe problemele politice principale.

B. Înregistrarea NDC-urilor

NDC-urile menționate la articolul 4.2 trebuie înregistrate într-un registru public administrat de secretariat. Statele Unite, Canada și Noua Zeelandă, printre altele, au favorizat această abordare, argumentând că contuziile în materie de locuințe din afara tratatului ar permite actualizarea rapidă și fără probleme a acestora. Alte părți au fost îngrijorate de faptul că, în cazul în care contribuțiile ar fi fost incluse în afara acordului, părțile s-ar bucura de o marjă de apreciere excesivă în ceea ce privește revizuirea contribuțiilor lor, care ar putea fi chiar redusă. Pentru a soluționa această problemă, Acordul de la Paris permite părților să își ajusteze contribuțiile numai în vederea creșterii nivelului de ambiție și a respectării orientărilor CMA (Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la Acordul de la Paris). Decizia de la Paris solicită, de asemenea, CMA (Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la Acordul de la Paris) să adopte modalități și proceduri pentru funcționarea și utilizarea registrului public, ceea ce ar putea circumscrie părților discreționare. În orice caz, în pofida

faptului că contribuțiile sunt adăpostite în afara instrumentului, întreaga structură a acordului și, în special, articolul 4 subliniază faptul că NDC-urile sunt un element esențial al Acordului de la Paris.

C. Progresia în NDC

În plus față de gama de obligații referitoare la NDC, Acordul de la Paris stabilește o așteptare fermă că părțile NDC vor progresa de la fiecare ciclu de cinci ani la următorul. Dispoziția relevantă prevede:

Contribuția succesivă determinată la nivel național a fiecărei părți va reprezenta o evoluție dincolo de contribuția actuală stabilită la nivel național a părții și va reflecta cea mai mare ambiție posibilă a acesteia, reflectând responsabilitățile sale comune, dar diferențiate și capacitățile sale respective, în funcție de circumstanțele naționale diferite.

Progresia ar putea fi reflectată în mai multe moduri. De exemplu, aceasta ar putea fi demonstrată prin angajamente numerice mai stricte, de aceeași formă, și anume o scădere a intensității emisiilor dintr-un an de referință în raport cu un obiectiv de intensitate anterior sau o creștere a reducerilor absolute în raport cu un obiectiv anterior de reducere absolută. Aceasta ar putea fi reflectată și sub formă de angajamente.

De exemplu, părțile care au luat măsuri sectoriale ar putea lua în considerare intensitatea emisiilor la nivelul întregii economii sau obiectivele de abatere de la nivelul întregii întreprinderi, sau cele care au în prezent o intensitate a emisiilor la nivelul întregii economii sau obiective de abatere de la nivelul întregii economii ar putea adopta obiective absolute de reducere a emisiilor la nivelul întregii economii. Această dispoziție se aplică "fiecărei părți nu "părților" în general. Folosirea verbului auxiliar va semnaliza o așteptare, dar nu o obligație, că fiecare parte va întreprinde acțiuni mai ambițioase în timp. Multe țări în curs de dezvoltare au susținut progresul", ca o modalitate de a garanta că țările dezvoltate nu și-au asumat angajamente mai puțin riguroase decât angajamentele asumate la Kyoto. Noțiunea de progres a constituit, de

asemenea, baza abordării 'diferențierii concentrice' a Braziliei, care a prevăzut o evoluție treptată a tuturor părților în ceea ce privește tipul și amploarea angajamentelor lor, reflectate în articolul 4.4, care recomandă țărilor dezvoltate să realizeze obiective absolute de reducere a emisiilor la nivelul întregii economii; și încurajează țările în curs de dezvoltare să treacă în timp la obiective de reducere sau limitare a emisiilor la nivelul întregii economii. După cum s-a menționat mai sus, dispoziția privind progresia nu este prescriptivă în ceea ce privește modul în care progresia (sub formă sau rigoare) este definită și nu menționează cine determină progresia. Fiecare parte va decide, în practică, pentru sine care vor fi contribuțiile sale și, prin urmare, modul în care contribuția sa va reflecta "cea mai mare ambiție posibilă" și principiul CBDRRC. Cu toate acestea, standardele de progres și cea mai mare ambiție posibilă sunt, fără îndoială, obiective, mai degrabă decât autojudecând, astfel încât determinările naționale ale partidelor vor fi deschise comentariilor și criticilor altor state, precum și ale organizațiilor societății civile. Pe lângă așteptările ca părțile să își asume în timp contribuții mai ambițioase în materie de atenuare, Acordul de la Paris prevede că „eforturile tuturor părților vor reprezenta o evoluție de-a lungul timpului”. Această dispoziție transversală extinde principiul progresiei dincolo de atenuare la domenii precum adaptarea și sprijinul. Aceasta diferă de dispozițiile privind progresia atenuării în două privințe. În primul rând, se aplică "tuturor părților", nu "fiecărei părți", indicând faptul că aceasta ar putea fi interpretată ca o așteptare colectivă și nu ca o așteptare individuală. În al doilea rând, aceasta utilizează termenul de "eforturi", mai degrabă decât "contribuții determinate la nivel național", care include o gamă mai largă de acțiuni, inclusiv nu numai contribuții de atenuare, ci și planificarea și punerea în aplicare a adaptării și furnizarea de resurse financiare țărilor în curs de dezvoltare. Ambele prevederi privind progresia, totuși, sunt similare prin faptul că ele folosesc verbul auxiliar 'va' și astfel să stabilească așteptări mai degrabă decât obligații de acțiuni mai ambițioase în timp. Un eveniment final de progres în cadrul Acordului de la Paris este legat de mobilizarea finanțării, pe care țările dezvoltate sunt îndemnate să o depună "ca parte a efortului global" pentru a prelua conducerea. Această dispoziție este formulată în limbaj pasiv și ca recomandare. Chiar dacă unele dintre aceste dispoziții plasează așteptări colective sau individuale asupra părților, iar progresul este inițial autodeterminat, împreună ele au o semnificație extraordinară, deoarece sunt concepute pentru a asigura că regimul în ansamblu se îndreaptă către acțiuni tot mai ambițioase și mai riguroase — că există o direcție de deplasare pentru regim, așa cum a fost. Deoarece țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare încep de la

diferite puncte, reflectate în NDC-urile lor autodiferențiate, principiul progresiei implică, de asemenea, faptul că diferențierea va continua în cicluri succesive de NDC-uri, cel puțin în viitorul apropiat.

D. Ciclu de ambiție

Așteptările de progres, împreună cu bilanțul global, pentru a evalua progresul colectiv în vederea atingerii obiectivelor pe termen lung, discutate mai jos; Și obligația obligatorie a fiecărui stat de a comunica un CNDC o dată la cinci ani, la care se face trimitere prin rezultatele bilanțului global, formează ceea ce a ajuns să fie caracterizat drept ciclul de ambiție al Acordului de la Paris. Acest ciclu de ambiție, menit să promoveze în timp NDC-uri tot mai puternice, a fost considerat crucial de multe state, deoarece NDC-urile prezentate în perioada premergătoare Parisului au fost recunoscute de statele însele ca fiind insuficiente. Acordul de la Paris și decizia care îl însoțește stabilesc următorul termen pentru ciclul de ambiție:

- în 2018, părțile vor convoca un "dialog facilitativ", axat pe atenuare, pentru a face un bilanț al progreselor lor colective în îndeplinirea obiectivelor privind emisiile prevăzute la articolul 4.1.
- până în 2020, partidele cu NDC-uri care se vor afla la 2025 sunt invitate să comunice un nou NDC, informat de dialogul facilitativ. Părțile cu NDC-uri care se execută la 2030 își pot continua NDC-ul existent sau îl pot actualiza.
- până în 2020, părțile sunt invitate să comunice strategiile lor de dezvoltare a emisiilor scăzute de GES pe termen lung și mediu.
- în 2023, CMA (Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la Acordul de la Paris) va desfășura primul său bilanț global care abordează adaptarea și finanțarea, precum și atenuarea efectelor.
- până în 2025, toate părțile trebuie să comunice NDC-ul lor succesive, informat de bilanțul global, cu nouă până la douăsprezece luni înainte de următorul CMA (Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la Acordul de la Paris).

- în 2028, CMA va efectua a doua sa evaluare globală, care va informa NDC succesive că fiecare parte este obligată să comunice până în 2030.

Ciclul de ambiție va continua pe o perioadă de cinci ani, pe o perioadă nedeterminată. Deși Acordul de la Paris nu specifică în sine un termen comun pentru NDC-uri, iar NDC-urile inițiale prezentate înainte de conferința de la Paris au date finale diferite, acordul prevede că CMA (Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la Acordul de la Paris) va lua în considerare termene comune în cursul elaborării normelor acordului.

VI. ABORDĂRI BAZATE PE PIAȚĂ (ARTICOLUL 6)

Abordările bazate pe piață, cum ar fi comercializarea emisiilor și mecanismul de dezvoltare nepoluantă (CDM), au fost principalele caracteristici ale arhitecturii Protocolului de la Kyoto, dar pentru majoritatea negocierilor privind ADP, nu a fost clar dacă statele ar fi de acord să includă un limbaj orientat către piață în Acordul de la Paris. Faptul că mai mult de jumătate dintre INDC-urile prezentate de părți au avut în vedere utilizarea piețelor internaționale ale carbonului a sugerat un sprijin larg pentru includerea unei dispoziții bazate pe piață. Dar un număr mic de state, conduse de Bolivia, s-au opus ferm unei astfel de dispoziții. În cele din urmă, susținătorii mecanismelor de piață au reușit să includă un articol separat pe piețe.

În calitate de concesie către oponenții pieței, articolul 6 nu se referă niciodată în mod direct la „porți” și recunoaște în mod expres importanța abordărilor care nu sunt legate de piață, dar nu și la abordările privind piața. Cu toate acestea, de fapt, acesta prevede două mecanisme bazate pe piață. În primul rând, articolul 6.2 recunoaște că părțile se pot angaja în „abordări de cooperare pentru a-și atinge NDC-urile, care implică utilizarea rezultatelor de atenuare transferate la nivel internațional” – noul jargon pentru comercializarea emisiilor și alte mecanisme de corelare a politicilor naționale în domeniul climei. Pentru a asigura integritatea ecologică, părțile trebuie să aplice „norme contabile solide” – inclusiv pentru a se asigura că reducerile de emisii nu sunt luate în considerare în mod dublu – în conformitate cu orientările care urmează să fie adoptate de CMA (Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la Acordul de la Paris) .

Deoarece NDC-URILE părților sunt foarte eterogene, dezvoltarea acestui sistem comun de contabilitate va reprezenta probabil provocări dificile, dar nu insurmontabile.

În al doilea rând, articolul 6.4 stabilește un nou mecanism de promovare a reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră, promovând în același timp dezvoltarea durabilă (botezată de mulți ca mecanism de dezvoltare durabilă) sau SDM și de alții ca mecanism de „stimulare”. La fel ca CDM, noul mecanism va genera compensări de reducere a emisiilor pe care o altă țară le poate utiliza pentru a-și îndeplini NDC. Dar, spre deosebire de CDM, SDM nu se va limita la reducerile bazate pe proiecte și ar putea implica politici sau programe de reducere a emisiilor. În plus, acesta va putea să creeze compensări pentru reducerea emisiilor atât în țările dezvoltate, cât și în cele în curs de dezvoltare, reunind astfel rolurile CDM și ale punerii în aplicare în comun în temeiul Protocolului de la Kyoto. Acordul de la Paris și decizia însărcinează CMA să desemneze un organism de supraveghere pentru noul mecanism, precum și să elaboreze norme, modalități și proceduri, bazându-se pe experiența dobândită în urma mecanismelor existente ale FCCC și ale Protocolului de la Kyoto.

VII. ADAPTAREA (ARTICOLUL 7)

După cum s-a discutat mai sus în legătură cu "domeniul de aplicare" al Acordului de la Paris, majoritatea țărilor în curs de dezvoltare au susținut de mult timp paritatea dintre atenuare și adaptare în cadrul regimului climatic și, prin urmare, au încercat să includă dispoziții puternice privind adaptarea în Acordul de la Paris. Cu toate acestea, ele au avut un succes limitat, probabil parțial deoarece adaptarea oferă în primul rând beneficii locale, astfel încât țările să fie stimulate să se adapteze indiferent de ceea ce fac alte țări, ceea ce face ca acțiunea colectivă să fie mai puțin convingătoare. Acordul de la Paris conține o dispoziție privind legea aplicabilă și mai multe dispoziții juridice neobligatorii referitoare la adaptare. Părțile sunt obligate („fiecare parte se angajează”) să se angajeze în planificarea adaptării și în punerea în aplicare a acțiunilor de adaptare. Părțile sunt invitate („părțile ar trebui”) să prezinte și să actualizeze comunicațiile de adaptare (eventual ca parte a NDC-urilor lor), identificând prioritățile și nevoile, pentru înscrierea în registrul public și pentru a consolida cooperarea în materie de adaptare. Multe dintre

aceste prevederi sunt calificate prin fraze precum "după caz", care permit discreție. De asemenea, Acordul de la Paris însărcinează CMA cu modalități de dezvoltare de recunoaștere a eforturilor de adaptare ale țărilor în curs de dezvoltare.

În plus, articolul privind adaptarea din Acordul de la Paris include mai multe dispoziții textuale. De exemplu, articolul 7.2 recunoaște că adaptarea este o provocare globală. Articolul 7.5 recunoaște că măsurile de adaptare ar trebui să urmeze o abordare la nivel național. Iar articolul 7.6 recunoaște importanța sprijinului pentru eforturile de adaptare. Aceste dispoziții nu prevăd – fie în termeni obligatorii, recomandabili sau chiar de gajare – un anumit curs de acțiune. În schimb, ele oferă context, construiesc o narațiune, capturează înțelegeri comune și generează asigurări reciproce cu privire la natura problemei adaptării și la modalitățile particulare de abordare a acesteia. Astfel, aceste dispoziții îndeplinesc o funcție critică și au fost esențiale pentru pachetul de la Paris.

Un exemplu excelent al unei dispoziții contextuale este articolul 7.4, în care părțile recunosc că nevoia actuală de adaptare este semnificativă, că nivelurile mai mari de atenuare pot reduce necesitatea unor eforturi suplimentare de adaptare și că nevoile mai mari de adaptare pot implica costuri mai mari de adaptare. Deși această dispoziție nu necesită niciun comportament specific din partea părților, nu a fost niciodată mai puțin importantă pentru țările vulnerabile. Multe țări în curs de dezvoltare au subliniat legăturile dintre ambiția de atenuare (sau lipsa acesteia) și necesitatea unei adaptări sporite. Într-adevăr, grupul african a propus un obiectiv de adaptare cuantificabil care să evalueze impactul adaptării și costurile care decurg din obiectivul de temperatură convenit. Implicit în această propunere se presupune că cele mai grave efecte ale schimbărilor climatice vor fi suportate de țările vulnerabile care au contribuit puțin până în prezent la crearea problemei și că aceste costuri de adaptare ar trebui ridicate și suportate de țările dezvoltate. Dar, probabil din cauza posibilelor implicații financiare, această propunere a Grupului african s-a dovedit a fi indiscutabilă pentru țările dezvoltate și pentru unele țări în curs de dezvoltare. Acordul de la Paris care conține doar un obiectiv calitativ de adaptare la articolul 7.1, și anume îmbunătățirea capacității de adaptare, consolidarea rezilienței și reducerea vulnerabilității la schimbările climatice. Cu toate acestea, în ceea ce privește preocupările multor țări vulnerabile, articolul 7.4 recunoaște legăturile critice dintre adaptare, atenuare și sprijin.

Deși este doar o dispoziție descriptivă, aceasta semnalează o înțelegere comună care a fost esențială pentru acceptabilitatea pachetului politic mai amplu. În cele din urmă, trebuie remarcat faptul că Acordul de la Paris sprijină, de asemenea, obiectivul de a crește resursele financiare ar trebui să realizeze un echilibru între adaptare și atenuare și recunoaște în mod specific necesitatea unor resurse publice și bazate pe subvenții pentru adaptare.

VIII. PIERDERI ȘI DAUNE (ARTICOLUL 8)

După cum s-a discutat în capitolul 5, problema pierderilor și daunelor a fost pusă în discuție de la începutul regimului climatic al ONU, statele insulare mici și alte țări vulnerabile investind un capital de negociere considerabil pe această temă. La conferința de la Varșovia din 2013, părțile au instituit mecanismul internațional de la Varșovia pentru pierderi și daune asociate cu impactul schimbărilor climatice (WIM) pentru a aborda pierderile și daunele asociate cu impactul schimbărilor climatice în țările în curs de dezvoltare deosebit de vulnerabile. Părțile nu au fost de acord cu privire la faptul că pierderile și daunele ar trebui să fie abordate ca parte a adaptării sau ca o problemă distinctă. Multe țări vulnerabile consideră că subiectul pierderilor și daunelor este diferit de adaptare și include aspecte legate de răspundere și despăgubiri, în timp ce țările dezvoltate preferă să abordeze această problemă în cadrul adaptării. În cadrul conferinței de la Varșovia, părțile au convenit să instituie noul mecanism în temeiul „cadrului de adaptare de la Cancun”, dar să prevadă o revizuire în 2016. Anul următor, în cadrul conferinței de la Lima, părțile au convenit asupra unui plan de lucru de doi ani pentru comitetul executiv al WIM. Întrucât revizuirea mecanismului pentru pierderi și daune a fost programată pentru 2016, multe țări dezvoltate au considerat că problema nu va fi abordată la Paris. Dar, având în vedere saliența subiectului față de țările vulnerabile, acestea au făcut cu succes presiuni pentru a include o prevedere privind pierderile și daunele în Acordul de la Paris.

Deși articolul 8 are, fără îndoială, o semnificație simbolică mai mare decât cea de fond, este important din două motive. În primul rând, aceasta aduce în mod expres problema pierderilor și daunelor în domeniul de aplicare al Acordului de la Paris. În al doilea rând, este un articol de sine stătător, care, fără îndoială, separă pierderile și daunele de adaptare, așa cum au căutat de mult țările în curs de dezvoltare. Cu toate acestea, deoarece prețul pentru acceptarea includerii

articolului 8, SUA a insistat să adauge un paragraf la decizia COP de la Paris, afirmând că „articolul 8 nu implică sau nu oferă o bază pentru nicio răspundere sau compensație, descoperind astfel pierderea și deteriorarea unora dintre elementele sale cele mai distinctive. Unele dintre domeniile de cooperare și facilitare identificate la articolul 8 sunt, de fapt, forme de adaptare care vizează prevenirea daunelor, inclusiv sistemele de avertizare timpurie, pregătirea pentru situații de urgență și evaluarea și gestionarea cuprinzătoare a riscurilor. Cu toate acestea, articolul 8 aduce pierderi și daune regimului pe care țările în curs de dezvoltare îl pot utiliza pentru a avansa în această privință.

IX. SPRIJIN (ARTICOLELE 9, 10 ȘI 11)

A. Finanțe

În perioada care a condus la Paris, se preconiza că finanțarea va fi una dintre cele mai dificile probleme de rezolvat, având în vedere decalajul aparent de netrecut dintre țările în curs de dezvoltare, care au căutat noi angajamente financiare în cadrul Acordului de la Paris, și țările dezvoltate, ceea ce a insistat asupra faptului că acestea nu pot accepta noi angajamente și au încercat să lărgescă fondul de fonduri al donatorilor. Cu toate acestea, în final, țările în curs de dezvoltare au fost dispuse să facă progrese modeste în Acordul de la Paris, făcând posibilă soluționarea problemei finanțelor.

FCCC solicită părților din anexa II să acorde asistență financiară țărilor în curs de dezvoltare pentru atenuare și adaptare. În Acordul de la Copenhaga, țările dezvoltate s-au angajat să își atingă obiectivul de a mobiliza 100 miliarde USD pe an pentru finanțarea combaterii schimbărilor climatice până în 2020, atenueze și să se adapteze la schimbările climatice. Angajamentul de la Copenhaga cuprindea bani atât din surse publice, cât și din surse private și a

fost făcut în contextul unor acțiuni semnificative de atenuare întreprinse de țările în curs de dezvoltare, precum și al transparenței în ceea ce privește punerea în aplicare. Un raport recent al Organizației pentru cooperare și dezvoltare economică (OCDE) a relevat faptul că în 2014 s-au mobilizat 62 miliarde USD în finanțarea combaterii schimbărilor climatice, în creștere față de 52 miliarde USD în 2013. Cu toate acestea, aceste cifre sunt contestate din cauza unor întrebări metodologice referitoare la ceea ce contează ca finanțare pentru combaterea schimbărilor climatice. În acest context, dispozițiile Acordului de la Paris privind finanțele sunt destul de modeste.

1. Angajamente financiare

Articolul 9 obligă țările dezvoltate să furnizeze resurse financiare pentru a sprijini țările în curs de dezvoltare în ceea ce privește adaptarea și atenuarea „în continuarea obligațiilor lor existente în temeiul convenției”. Aceasta din urmă este clauza care a permis SUA să accepte această construcție obligatorie a obligațiilor lor financiare. Articolul 9 creează, de asemenea, o serie de noi cerințe de raportare (inclusiv rapoarte bienale care includ nivelurile preconizate ale finanțelor publice) și introduce o nouă normă de fond, deși fără caracter obligatoriu, care recomandă ca mobilizarea finanțării pentru combaterea schimbărilor climatice să depășească eforturile anterioare”.

2. Donatori

În afara diferențierii accentuate din cadrul FCCC, Acordul de la Paris încurajează celelalte părți să furnizeze sau să continue să ofere sprijin în mod voluntar. Această dispoziție este mult mai slabă decât au dorit țările dezvoltate. Comitetul încurajează, mai degrabă decât să impună sau să recomande acordarea de sprijin și nu menționează cine ar trebui să facă acest lucru (în comparație cu formulările anterioare ale țărilor cu capacitate specifică” sau „într-o poziție” sau care doresc să facă acest lucru). Cu toate acestea, această dispoziție s-ar putea dovedi semnificativă, începând cu a distruge zidul dintre țările donatoare și cele beneficiare. În mod

similar, Acordul de la Paris solicită țărilor dezvoltate să preia conducerea în mobilizarea schimbărilor climatice, dar ca parte a unui efort global”.

3. Scopul mobilizării

SUA și alte țări dezvoltate au reușit să excludă o trimitere la obiectivul de mobilizare de 100 miliarde de dolari pe an de la Copenhaga din Acordul de la Paris. În schimb, singurul obiectiv financiar cantitativ apare în decizia COP care însoțește prezenta decizie; care extinde obiectivul existent de mobilizare a țărilor dezvoltate de 100 miliarde de dolari până în 2025 și prevede că părțile vor stabili un nou obiectiv colectiv cuantificat înainte de 2025 (fără a se limita în mod explicit la țările dezvoltate), utilizând cifra de 100 miliarde de dolari pe an ca prag.

Finanțarea, după cum se discută mai jos, va face parte din bilanțul global pentru 2023. La fel ca Acordul de la Copenhaga, Acordul de la Paris recomandă ca furnizarea unui sprijin mai mare să aibă ca obiectiv atingerea unui echilibru între atenuare și adaptare.

B. Tehnologie

În ceea ce privește tehnologia, Acordul de la Paris creează un cadru tehnologic pentru a oferi orientări generale activității mecanismului tehnologic al convenției în ceea ce privește promovarea și facilitarea unor acțiuni consolidate privind dezvoltarea și transferul de tehnologie. De asemenea, el pune la dispoziție sprijin pentru a accelera, încuraja și permite inovarea prin abordări colaborative în domeniul cercetării și dezvoltării și prin facilitarea accesului la tehnologie. Informațiile referitoare la sprijinul tehnologic vor contribui, de asemenea, la bilanțul global.

C. Consolidarea capacităților

Acordul de la Paris îndeamnă părțile să coopereze pentru a consolida capacitatea țărilor în curs de dezvoltare de a pune în aplicare acordul și le solicită acestora să comunice periodic cu privire la aceste acțiuni. De asemenea, acesta oferă un cârlig pentru a dezvolta acorduri instituționale adecvate pentru consolidarea capacităților.

X. SISTEMUL DE SUPRAVEGHERE (ARTICOLELE 13, 14 ȘI 15)

Acordul de la Paris instituie un sistem de supraveghere care asigură punerea în aplicare efectivă a dispozițiilor sale, precum și evaluarea progreselor colective în direcția îndeplinirii obiectivelor pe termen lung ale acordului. Acest sistem de supraveghere este vital pentru aparatul conceptual al acordului și formează, împreună cu normele referitoare la NDC-uri, parte a elementului de sus în jos al arhitecturii hibride a acordului.

A. Transparență (articolul 13)

Deoarece Acordul de la Paris nu conține obligații obligatorii de rezultat în ceea ce privește conținutul NDC-urilor părților, cadrul de transparență al acordurilor este principalul mecanism prin care statele sunt responsabile pentru a face ceea ce spun că vor face. Premisa este că presiunea inter pares și publică poate fi la fel de eficientă ca și obligația legală de a influența comportamentul, o chestiune care a fost mult timp dezbătută în literatura de specialitate privind soft law.

Țările în curs de dezvoltare s-au opus în mod tradițional unor cerințe stricte de raportare și revizuire. Până în prezent, regimul climatic și-a abordat preocupările prin diferențierea între angajamentele asumate și cele ale țărilor dezvoltate. Acordurile de la Cancun din 2010 au stabilit, de exemplu, două sisteme: IAR (sistemul bifurcat de evaluare și revizuire internațională) pentru țările dezvoltate și ICA (consultare și analiză internațională) pentru țările în curs de dezvoltare. O problemă gravă la Paris a fost dacă s-ar putea trece de la abordarea bifurcată a acordurilor de la Cancun la un sistem comun de transparență atât pentru țările dezvoltate, cât și pentru cele în curs de dezvoltare.

Până în ultimele zile ale conferinței de la Paris, multe părți în curs de dezvoltare, în special LMDC, au argumentat că există un sistem bifurcat care a introdus cerințe diferite în materie de transparență pentru țările dezvoltate și în curs de dezvoltare. Grupul umbrelă, UE și Grupul de integritate a mediului au prevalat, în cele din urmă, și sistemul de transparență al Acordului de la

Paris, deși nu este caracterizat în mod explicit ca fiind „com-mon” sau „unifie”, reflectă un cadru consolidat aplicabil tuturor. Aceasta abordează diferențierea nu prin bifurcație între țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare, ci printr-o croire pragmatică a angajamentelor față de capacități. Acesta prevede „flexibilitatea încorporată, care ia în considerare capacitățile diferite ale părților”, oferă flexibilitate acelor țări în curs de dezvoltare care au nevoie de ea în funcție de capacitățile lor și creează o nouă inițiativă de consolidare a capacităților pentru transparență în sprijinul țărilor în curs de dezvoltare. Cadrul de acțiune și de sprijin al Acordului de la Paris este relativ solid, în special având în vedere că se aplică atât țărilor în curs de dezvoltare, cât și țărilor dezvoltate. Ea impune cerințe informaționale extinse pentru toate părțile și creează mai multe mecanisme de revizuire. Scopul cadrului de transparență este de a asigura claritatea și urmărirea progreselor înregistrate în direcția atingerii NDC-urilor și a acțiunilor de adaptare ale părților, precum și de a oferi claritate cu privire la sprijinul oferit și primit de părți. În acest scop, toate părțile sunt obligate din punct de vedere bianual să furnizeze un raport național de inventariere a emisiilor și absorbțiilor de GES, precum și informații necesare pentru a urmări progresele înregistrate în punerea în aplicare și realizarea contribuțiilor de atenuare. În plus, țările dezvoltate sunt obligate să furnizeze informații privind sprijinul financiar, tehnologic și de consolidare a capacităților pe care îl oferă țărilor în curs de dezvoltare. Articolul 13 recomandă, de asemenea, ca fiecare parte să furnizeze informații referitoare la impactul schimbărilor climatice și la adaptare și ca țările în curs de dezvoltare să furnizeze informații cu privire la sprijinul de care au nevoie și pe care îl primesc. Este demn de remarcat faptul că există o ierarhie în caracterul juridic al cerințelor informaționale plasate pe părți. Cerințele de informare cu privire la atenuare sunt obligații individuale obligatorii aplicabile tuturor („fiecare parte”). Cerințele de informare în materie de finanțare sunt obligații colective obligatorii pentru țările dezvoltate („țările dezvoltate”) și recomandări pentru țările în curs de dezvoltare (țările în curs de dezvoltare care sunt părți la acestea ar trebui să fie). Cerințele informaționale în legătură cu adaptarea sunt recomandări („fiecare parte ar trebui”), și permite părților discreție (după caz). Informațiile transmise de toate părțile cu privire la atenuare și de către părțile țărilor dezvoltate cu privire la furnizarea de sprijin vor face obiectul unei analize tehnice a experților. Această revizuire va lua în considerare sprijinul acordat părților, punerea în aplicare a NDC-urilor acestora și coerența informațiilor pe care le furnizează cu modalitățile, procedurile și orientările comune adoptate de CMA. În plus, se preconizează că fiecare parte va participa la o evaluare multilaterală și

facilitativă a progreselor înregistrate” în ceea ce privește punerea în aplicare și realizarea NDC-ului său, precum și eforturile sale în ceea ce privește finanțarea.

Nu este clar, în acest moment, modul în care vor fi realizate aceste procese de revizuire, cine le va conduce, care vor fi rezultatele lor, cum, dacă nu, aceste rezultate vor fi incluse în bilanțul global și modul în care acestea vor fi legate de implementare și conformitate. Acordul de la Paris prevede că cadrul de transparență consolidat se bazează pe mecanismele existente în materie de transparență în cadrul FCCC și că CMA trebuie să se bazeze pe aceste acorduri (inclusiv comunicări naționale, rapoarte bienale, IAR și ICA) în dezvoltarea modalităților, procedurilor și orientărilor pentru cadrul de transparență îmbunătățit. Modalitățile, procedurile și orientările din acest acord urmează să fie elaborate până în 2018 și vor înlocui dispozițiile existente în urma prezentării rapoartelor bienale finale ale părților și a rapoartelor bienale de actualizare.

B. Stocuri globale (articolul 14)

Cadrul de transparență este completat de un bilanț global la fiecare cinci ani pentru a evalua progresele colective în vederea atingerii obiectivelor pe termen lung. Bilanțul global îndeplinește o funcție esențială în contextul contribuțiilor stabilite la nivel național. Acesta permite o evaluare colectivă a măsurii în care eforturile naționale se adaugă la ceea ce este necesar pentru a limita creșterea temperaturii la mult sub 2° C.

Acordul de la Paris oferă orientări generale cu privire la natura, scopul, sarcinile și rezultatul bilanțului, dar lasă mecanicii să fie stabiliți de CMA. Acordul de la Paris prevede că bilanțul este un "exercițiu cuprinzător și facilitativ — consolidând astfel faptul că Acordul de la Paris abordează nu numai atenuarea, ci și adaptarea și sprijinul și că este în primul rând un instrument mai degrabă facilitativ decât unul prescriptiv.

Obiectivul bilanțului este de a evalua progresul colectiv în vederea atingerii obiectivului prezentului acord și a obiectivelor sale pe termen lung.” Scopul acordului este menționat la articolul 2 și include obiectivul pe termen lung privind temperatura și contextul de punere în aplicare. Nu este clar care sunt obiectivele pe termen lung. În timp ce obiectivele de atenuare,

adaptare și finanțare, cu diferite niveluri de precizie, sunt identificate în acord, nu există obiective identificabile în ceea ce privește tehnologia și consolidarea capacităților. Aceasta introduce un element de incertitudine în evaluarea progreselor înregistrate. În plus, bilanțul este autorizat să ia în considerare progresele "colective", nu individuale. Deși AILAC, AOSIS și UE au propus evaluări individualizate ale performanței, LMDC, printre altele, au evitat cu succes ca aceste evaluări să devină parte a procesului global de stocare. Acordul stabilește diverse sarcini pentru realizarea bilanțului, ca, de exemplu, revizuirea progreselor generale înregistrate în atingerea obiectivului global privind adaptarea. De asemenea, aceasta identifică contribuțiile inițiale la bilanț, inclusiv informațiile furnizate de părți cu privire la finanțare, informațiile disponibile privind dezvoltarea și transferul de tehnologie și informațiile generate prin cadrul privind transparența. Alte intrări vor fi identificate în anii următori. Includerea informațiilor generate prin cadrul de transparență ca contribuții la bilanț este deosebit de importantă, deoarece sugerează că bilanțul ar putea lua în considerare rezultatele anterioare ale părților în punerea în aplicare a NDC-urilor lor.

Bilanțul global este necesar pentru a evalua progresul colectiv "în lumina echității și a celei mai bune științe disponibile. Includerea "echității" a fost o lovitură de negociere pentru mai multe țări în curs de dezvoltare, în special pentru grupul african, care a pledat de mult timp pentru necesitatea de a lua în considerare responsabilitățile istorice ale părților, capacitățile actuale și nevoile de dezvoltare în stabilirea așteptărilor pentru NDC. În acest moment, nu este clar cum va fi înțeleasă și inclusă în bilanțul global echitatea, care nu a fost încă definită în regimul climatic. Cu toate acestea, referirea la echitate lasă deschisă calea unui dialog privind repartizarea echitabilă a sarcinilor, precum și o evaluare a faptului dacă statele contribuie la fel de mult cum ar trebui, având în vedere responsabilitățile și capacitățile lor, deși este adevărat că acest lucru va fi dificil de ajuns la un acord. În cele din urmă, rezultatul bilanțului este acela de a informa părțile cu privire la actualizarea și îmbunătățirea acțiunilor lor și de a sprijini "într-un mod determinat la nivel național". Aceasta este o dispoziție echilibrată cu atenție. Pe de o parte, aceasta leagă rezultatul stocului- ia cu procesul de actualizare a contribuțiilor părților, generând astfel așteptări puternice că părțile vor spori ambiția acțiunilor lor și sprijinul lor, informat de constatările bilanțului. Pe de altă parte, subliniază „caracterul determinat la nivel național al acțiunilor și sprijinului, abordând astfel preocupările legate de pierderea autonomiei și a ratelor externe.

În această privință, LMDC, în special China și India, au prevalat asupra AILAC, AOSIS și UE, care căutaseră un limbaj mai prescriptiv pentru a lega rezultatul bilanțului de viitoarele NDC. Prima stocare va avea loc în 2023, după ce a fost elaborată mecanismul de stocare. S-a simțit nevoia de a se realiza un bilanț mai devreme pentru a orienta părțile, în special cele cu contribuții stabilite la intervale de timp de cinci ani, pentru actualizarea și revizuirea contribuțiilor acestora. Prin urmare, părțile au convenit să convoace în 2018 un dialog facilitativ pentru a face bilanțul eforturilor colective ale părților implicate în procesul de dezvoltare a obiectivului pe termen lung al acordului și pentru a informa pregătirea următoarei runde de NDC. Bilanțul global este conceput în mod inteligent pentru a se asigura atât că influențează NDC-URILE, cât și că este acceptabil pentru toți, chiar și pentru LMDCs, pentru care orice proces de evaluare a fost anatema, deoarece ar putea afecta autonomia suverană. Bilanțul global este un proces de facilitare. Acesta evaluează progresul colectiv și nu individual. Acesta evaluează progresele colective în ceea ce privește sprijinul, precum și măsurile de atenuare. Aceasta va lua în considerare nu doar știința, ci și echitatea în determinarea caracterului adecvat al progresului colectiv. Și, în cele din urmă, ratarea contribuțiilor ca urmare a bilanțului, dacă este cazul, va fi lăsată la latitudinea națională, deși cu așteptări încorporate bazate pe rezultatul bilanțului.

C. Mecanismul de punere în aplicare și de conformitate (articolul 15)

Acordul de la Paris stabilește un mecanism de facilitare a punerii în aplicare și de promovare a respectării dispozițiilor sale, însă dispoziția scheletică care instituie acest nou mecanism oferă doar orientări minime cu privire la modul în care va funcționa. Articolul 15 indică faptul că mecanismul trebuie să fie "transparent, necontradictoriu și nepunitiv", dar nu descrie relația, dacă este cazul, dintre cadrul de transparență și noul mecanism și lasă modalitățile și procedurile mecanismului care urmează să fie negociate în anii următori. Articolul 15 prevede că mecanismul va aborda atât punerea în aplicare, cât și respectarea acordului, că acesta constă într-un comitet de facilitare bazat pe experți și că comitetul va funcționa într-un mod transparent, non-contradictorial și non-punitiv. Aceste orientări abordează preocupările celor care s-au temut de diferențele dintre țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare – conform cărora Acordul de la Paris ar recrea un comitet de conformitate similar Protocolului de la Kyoto cu o ramură de

aplicare a legii și consecințe grave pentru neconformitate. Cu toate acestea, faptul că Acordul de la Paris abordează conformitatea și nu doar punerea în aplicare este o realizare semnificativă pentru UE, AOSIS și Norvegia, care au insistat pentru includerea unui mecanism de conformitate în negocieri.

XI. INSTITUȚII (ARTICOLELE 16-19)

Acordul de la Paris utilizează structura instituțională existentă a FCCC, inclusiv FCCC COP (care va servi drept reuniune a părților la Acordul de la Paris, cu state care nu sunt părți la Acordul de la Paris care participă în calitate de observatori), organismele subsidiare ale FCCC; și secretariatul acestuia. În plus, numeroase organisme subsidiare și acorduri instituționale în temeiul convenției au fost mandatate („trebuie”) să servească Acordului de la Paris. Printre acestea se numără Fondul verde pentru climă și Fondul global pentru mediu, Fondul pentru țările cel mai puțin dezvoltate, Fondul special pentru schimbări climatice, comitetul permanent pentru finanțe, mecanismul tehnologic, acordurile instituționale adecvate pentru consolidarea capacităților și forumul privind impactul punerii în aplicare a măsurilor de răspuns. Alte organisme subsidiare și acorduri instituționale pot fi mandatate să servească acordul printr-o decizie a CMA.

XII. CLAUZE FINALE (ARTICOLELE 20-28)

Acordul de la Paris include un set standard de clauze finale. Părțile trebuie să își exprime consimțământul de a-și asuma obligații prin ratificare, aderare, acceptare sau aprobare. Intrarea în vigoare implică un dublu declanșator”, care necesită acceptarea de către cel puțin cincizeci și cinci de state care reprezintă cel puțin 55% din emisiile globale de GES. Acordul de la Paris a fost deschis pentru semnare în cadrul unei ceremonii de semnare la nivel înalt convocate de Secretarul General la New York la 22 aprilie 2016, "Ziua Pământului. Un număr record de 175 de părți FCCC au semnat acordul în această zi, iar Acordul de la Paris a intrat în vigoare la 4

noiembrie 2016, la mai puțin de un an de la adoptarea acestuia. Acordul de la Paris cuprinde, prin trimitere la dispozițiile FCCC privind modificările, adoptarea și modificarea anexelor, precum și soluționarea litigiilor. Rezervele sunt în mod expres nepermise, dar părțile se pot retrage prin acordarea unui preaviz de un an, începând cu trei ani de la intrarea în vigoare a acordului.

XIII. PAȘII URMĂTORI

Platforma de la Durban preconizase că Acordul de la Paris va intra în vigoare din 2020. Cu toate acestea, Acordul de la Paris a intrat în vigoare la 4 noiembrie 2016 – mult mai devreme decât se aștepta. Mai mulți factori au contribuit la intrarea extraordinar de rapidă în vigoare a Acordului de la Paris. Statele au dorit să exploateze impulsul politic și bunăvoința generată la Paris înainte de a se disipa. Multe state au fost, de asemenea, preocupate de impactul pe care alegerile din SUA l-ar putea avea asupra Acordului de la Paris, având în vedere amenințarea lui Donald Trump, acum președintele, de a anula Acordul de la Paris. Intrarea în vigoare a acordului înainte de alegerile din SUA ar putea să o izoleze de vicisitudinile politicii electorale americane timp de patru ani, când retragerea devine posibilă din punct de vedere legal. Într-adevăr, UE și-a monitorizat rapid aprobarea Acordului de la Paris pentru a prelua Acordul de la Paris peste pragul de emisii necesar pentru intrarea în vigoare. Însă intrarea în vigoare a Acordului de la Paris, deși foarte importantă, este doar primul pas în punerea sa în aplicare cu succes. O mare parte din cadrul juridic creat de Acordul de la Paris nu a fost încă elaborat. Negocierile de după Paris au de făcut eforturi cruciale de umplere a decalajelor. Pentru statele care au transmis INDC-uri, INDC-urile lor trebuie convertite în NDC-uri. Cu excepția cazului în care un stat decide altfel, acest lucru se va întâmpla automat atunci când un stat își prezintă instrumentul de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare - în esență, eliminând litera "I" din INDC, lăsând substanța contribuției neschimbate.

Dar decizia COP de la Paris nu interzice unui stat să aducă modificări substanțiale contribuției sale înainte de finalizarea acesteia. Decizia COP de la Paris instituie un grup de lucru ad-hoc privind Acordul de la Paris (APA) și îl însărcinează cu pregătirea intrării în vigoare a acordului și cu prima reuniune a CMA. Principala sarcină a APA va fi elaborarea de orientări privind informațiile și contabilitatea de bază și elaborarea de norme, modalități și orientări referitoare la

cadrul de transparență, bilanțul global și mecanismul de punere în aplicare și de conformitate, care urmează a fi adoptat de CMA. Forța și rigoarea acestor elemente de sus în jos ale Acordului de la Paris vor juca un rol important în asigurarea faptului că părțile care succede NDC-uri reprezintă o evoluție față de cele anterioare și că acestea reflectă cea mai mare ambiție posibilă a părților. O astfel de ambiție va fi necesară pentru a acoperi decalajul considerabil dintre traiectoriile actuale ale emisiilor și scenariile cu costuri minime de 2°C și 1.5°C. Negocierile din APA vor oferi un indicator timpuriu cu privire la măsura în care Acordul de la Paris reflectă un echilibru politic stabil. În regimul climatic al ONU, problemele sunt rareori soluționate pe deplin, iar partidele fac adesea presiuni pentru a-și recâștiga teren pe care l-au cedat anterior. La Paris, multe țări în curs de dezvoltare au acceptat trecerea de la diferențierea binară numai fără tragere de inimă, așa că rămâne de văzut dacă și cum încearcă să o reintroducă la elaborarea regulilor Acordului de la Paris.

XIV. CONCLUZIE

Acordul de la Paris este un punct de reper în negocierile ONU privind schimbările climatice. În ciuda diferențelor de lungă durată și aparent greu de rezolvat, partidele au valorificat voința politică necesară pentru a ajunge la un acord care să fie pe termen lung, bazat pe reguli și aplicabil tuturor. Acordul de la Paris conține obiective ambițioase, obligații extinse și o supraveghere comparativ riguroasă. Desigur, obiectivele sunt aspiraționale, obligațiile sunt în mare parte procedurale, iar mecanismele mecanismelor de supraveghere nu au fost încă concretizate. Diferențierea a ajuns și ea să dobândească o nouă formă mai nuanțată. În ciuda numeroaselor compromisuri și infirmități ale sale, Acordul de la Paris reprezintă un acord dur între 196 de națiuni. Diferențele dintre țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare au făcut concesii semnificative față de pozițiile deținute de mult timp în orele de închidere ale conferinței, făcând astfel posibil acordul final.

Cu toate acestea, rămân multe probleme dificile, iar o mare parte din munca grea se află în față. Procesul de elaborare a negocierilor post-Paris va releva gradul în care Acordul de la Paris a rezolvat problemele sau pur și simplu a papat asupra acestora. De exemplu, Acordul de la Paris nu a rezolvat problema repartizării sarcinilor între părți. Dar, indiferent dacă va fi rezolvabilă sau

nu, această chestiune va continua să stea la baza atât a negocierilor, cât și a acțiunilor întreprinse de părți în anii următori. Multe țări în curs de dezvoltare, inclusiv Brazilia, China și India, s-au numărat printre cele care au contribuit la intrarea în vigoare a Acordului de la Paris. Cu toate acestea, aceste țări, deși se dezvoltă rapid, continuă să se confrunte cu provocări majore în materie de dezvoltare și au alte priorități imperioase. Multe dintre acestea dispun de resurse limitate pentru a se dedica transformărilor semnificative de energie necesare pentru a-și îndoi curba de emisii în conformitate cu scenariile de 2°C sau 1.5°C. Declarația care însoțește ratificarea de către India a Acordului de la Paris oferă o ilustrare utilă a acestor tensiuni. Declarația Indiei evidențiază agenda sa de dezvoltare, în special eradicarea sărăciei și furnizarea de nevoi de bază; ia act de faptul că India a presupus accesul fără grevare la surse mai curate de energie, tehnologii și resurse financiare; și afirmă că ratificarea sa se bazează pe un angajament global echitabil și ambițios de combatere a schimbărilor climatice.

Având în vedere resursele limitate, rămâne de văzut în ce măsură multe țări, chiar și cu cele mai bune intenții, vor putea face schimbările de transformare necesare pe plan intern pentru a atinge limita de temperatură globală. În plus, Acordul de la Paris adoptă o abordare amplă și aprofundată în ceea ce privește reducerea emisiilor, extinzând mai întâi acoperirea limitelor de emisii și căutând apoi angajamente aprofundate. Faptul că Acordul de la Paris are un apel larg este evident atât în intrarea sa rapidă în vigoare, cât și în faptul că NDC-urile părților acoperă 99% din emisiile globale. Cu toate acestea, NDC-urile sunt, dacă nu sunt superficiale, cel puțin insuficiente, având în vedere amploarea provocării. Elaborarea Acordului de la Paris, cu accent pe evoluția și cea mai mare ambiție posibilă a NDC-urilor succesive, spiră la o profunzime a angajamentelor de atenuare în timp. Dar nu se știe dacă o astfel de abordare incrementală și iterativă va produce schimbări suficient de rapide pentru a atinge limita globală de temperatură convenită la Paris, în special obiectivul de 1.5° C.

Viitorul regimului climatic internațional. Desigur, aceasta este doar unul dintre cei mai mulți factori care contribuie la politica privind schimbările climatice. Succesul sau eșecul în combaterea schimbărilor climatice va depinde în mare măsură de alți factori, cum ar fi politica internă și schimbările tehnologice. Dar dorința statelor de a se reuni și de a se pune de acord asupra unui acord cuprinzător, universal, pe termen lung și, în multe privințe, ambițios este de bun augur pentru șansele noastre de a limita încălzirea globală periculoasă.

